

Anuari *Cap Vermell*



2010
gener-2011



Antònia Del Río Ferrer

(Capdepera, Mallorca, 1983)

És Llicenciada en Belles Arts i Màster en Produccions artístiques i recerca per la Universitat de Barcelona. Els seus projectes es basen en els diàlegs entre la memòria i l'oblit, fent ús de múltiples disciplines.

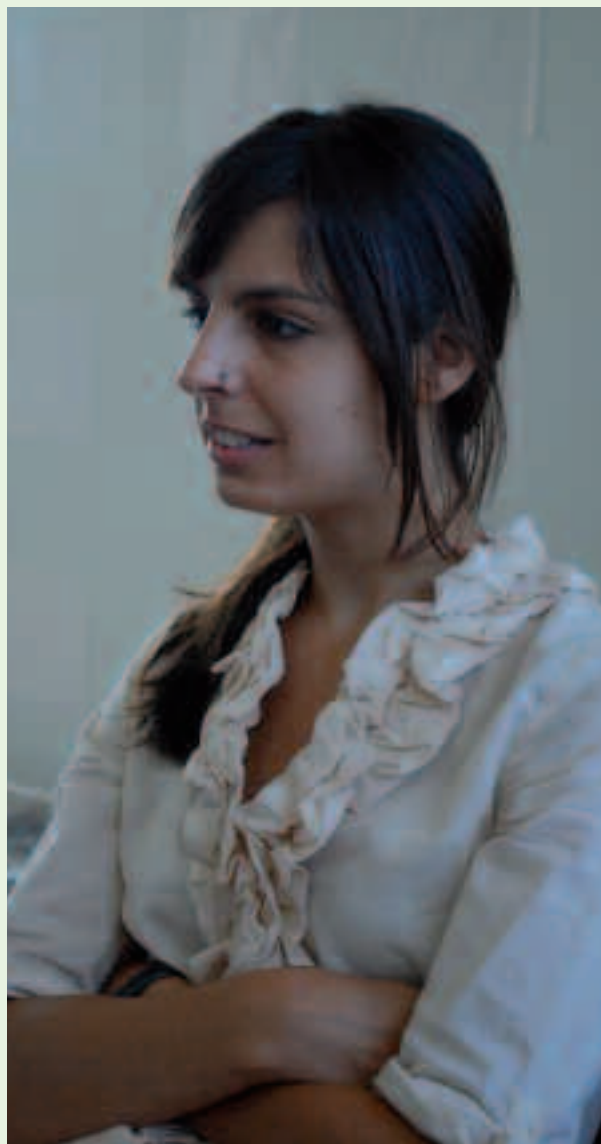
La seva obra ha estat exposada al *Centro Cultural Alfonso X el Sabio de Villa de Guadarrama*, Casino de Vic, Centre Cultural Bellavista de Les Franqueses del Vallés, Centre Cultural Francesca Bonnemaison de Barcelona, Claustre de Sant Domingo d'Inca i La Misericòrdia a Palma, Centres Cívics Golferichs i Can Basté de Barcelona, Galeria Espai Ubú de Barcelona, Centre d'Art Tecla Sala de l'Hospitalet de Llobregat i a la Fundació Suñol de Barcelona.

El 2009 és seleccionada a *Estampa Tentaciones*. 17a Fira internacional d'Art Múltiple Contemporani de Madrid.

El 2010 guanya la **beca de producció artística Fundació Suñol**, beca atorgada al millor projecte del Master PAIR. És l'artista convidada al **projecte Triangle** del Consell de Mallorca. La seva exposició individual *Diàlegs, memòria i oblit* itinera pels tres municipis impulsors: Capdepera (Centre Cap Vermell), Manacor (Torre de ses Puntes) i Felanitx (Casa de Cultura Can Prohens).

Artista en cartera d'**Oficina36**, despatx per a la gestió d'obra contemporània d'artistes emergents de Barcelona.

Actualment, compagina la seva tasca creativa amb la gestió d'una convocatòria d'art públic per a joves creadors.



Antònia Del Río. Magatzem de la Memòria (Torre de ses Puntes)

A n u a r i 2 0 1 0

Taula

Presentació	1
Premi Cap Vermell	2
Portalet	5
Plaça del Sitjar	9
Entrevistes	29
Col·laboracions	39
Esports	53
Agenda de la Vila	59
El Temps	62
Cultura	63
Medi ambient	78
Excursions	81
Miscel·lània	87

EDITA

Associació Cultural Cap Vermell
Capdepera - Cala Rajada

EQUIP DE REDACCIÓ

Jaume Fuster, Paco Galián,
Pere Cortada, Manuel Muntaner,
Josep Terrassa, Il·lucà rinyon,
Miquel Llull, Lluís Cerrada,
Xisco Campins

COL·LABORADORS

Climent Garau, Miquel Piris,
Joan Espiritusanto, Biel Mir,
Maria Àngela Melis, Joana Colom,
na Maria per sa Cuina, Maria Vives
Bartomeu Melis, Carlos Blanes,
Josep Mascaró, Toni Morey

FOTOGRAFIA DE LA COBERTA

Antònia Del Río

MAQUETACIÓ

Miquel Flaquer

www.capvermell.cat
capvermell@gmail.com

Carrer Vellea, 11
07580 Capdepera

Depòsit Legal: 1197/80

PRODUCCIÓ

Coc 33 serveis editorials s.l.



Aquest **Anuari 2010** que vos presentam és el tercer que es publica i, per tant, comença a donar una idea del que representa per a una publicació digital convertir una part de la seva producció, tant informativa com literària, en un producte de paper.

Des del nostre punt de vista, la publicació en paper d'aquest recull d'informacions i col·laboracions té una doble finalitat: resumir i deixar constància escrita de la vida social i cultural del nostre poble al llarg de tot un any i, també, donar una oportunitat d'informar-se localment als que encara no s'han posat al dia en la qüestió de les noves tecnologies de la informació que, les estadístiques canten!, encara són molts.

Per altra banda, aquest any 2010 també ha representat tota una sèrie d'esdeveniments al voltant de **Cap Vermell** que han significat una passa endavant de la publicació i de l'Associació Cultural que l'edita.

Per una banda, la incorporació de la revista a l'ACPG (Associació Catalana de Premsa Gratuïta i Mitjans Audiovisual), ens dóna l'oportunitat de compartir la capçalera amb moltes altres publicacions que abracen tot el ventall de la nostra comunitat lingüística a una i altra banda de la mar, amb la qual cosa aconseguim un dels objectius de la nostra associació, que no és altre que informar localment i des d'un punt de vista local, però amb la consciència clara de quin és l'àmbit lingüístic en el qual ens movem des de fa segles, és a dir, el de la llengua i la cultura catalanes.

També aquest any hem continuat i impulsat, amb col·laboració amb altres institucions i empreses editorials, la publicació de llibres de temàtica diversa relacionada amb el nostre municipi, que vol ser una contribució a la nostra cultura i una eina de divulgació de la nostra història, del nostre medi geogràfic i dels nostres valors.

Finalment, el proppassat mes de desembre **Cap Vermell** va fer 30 anys i, evidentment, ho vàrem celebrar com calia: amb un gran sopar i amb una gran trobada de tots aquells que, d'una manera o altra, han fet possible la ja llarga vida de la nostra publicació.

Va ser un vespre de records i d'enyorança, però també va ser un vespre per mirar cap endavant. **Cap Vermell** ja forma part de la història del nostre poble, però, al mateix temps, és i ha de continuar essent una eina de present i de futur, i prova d'això són els projectes que s'han anat materialitzant al llarg d'aquest any i d'altres que ja s'aniran exposant o que s'han iniciat tot just començar el 2011.

Per tot això, i sense exagerar, podem dir que **Cap Vermell** torna a començar, agafa força renovada i s'ofereix a tots aquells i aquelles que vulguin aportar el seu granet d'arena a la marxa cap endavant del nostre poble.



Antònia Del Río.
Objectes fòssils: biberó



BARTOMEU BALAGUER, PREMI **CAP VERMELL**



Deu anys de **PREMI CAP VERMELL**, com va dir Pep Terrassa en la seva intervenció, ja permeten passar comptes. I aquests comptes vénen a dir que el nostre guardó, ara mateix, ha assolit la majoria d'edat i hom hi reconeix la solidesa i la coherència d'una trajectòria avalada pels mèrits dels guardonats. Ells, els guardonats, són els que han fet grans els premis. Nosaltres simplement ens hem fet portaveus d'un poble, el nostre, que, en reconèixer i agrair la feina dels seus ciutadans més il·lustres, es dignifica i s'ennobleix.

En aquesta ocasió, com sabeu, el destinatari del **PREMI CAP VERMELL** corresponent a l'edició de 2009 ha estat el Dr. Bartomeu Balaguer Barceló. La seva dilatada trajectòria professional, però sobretot la seva qualitat humana, el feren creditor, als ulls dels nostres lectors, d'un guardó que, molt pàl·lidament, ve a testimoniar l'agraïment de

tot un poble, sense distinció d'edats ni de classes socials. Mai com aquesta vegada hi havia hagut tanta unanimitat a l'hora de triar el nostre premiat.

La cerimònia va discórrer d'acord al guió previst, amb gran fluïdesa, al llarg de dues hores plenes d'amenitat i d'emocions a vegades males de contenir. Com sempre, actuar de mestres de cerimònies els nostres Maria Vives i Lluís Cerrada, consumats especialistes en la matèria, que donen la cara i ho

fan amb total solvència. Perfectes, ambdós.

Després de les salutacions de rigor, es va donar pas a la projecció del muntatge audiovisual, a cura de Suso Rexach, que cada any ens apropa a la part més humana i entranyable dels nostres homenatjats. En aquesta ocasió, una significativa representació de companys de professió i d'antics pacients, a més de l'esposa del Dr. Balaguer, Franca Garavaglia, ens oferiren una aproximació al metge i a la persona, especialment a la persona, i més d'una llàgrima rodolà galta avall de molts dels espectadors. Foren moments en què conetenir els sentiments es va fer gairebé impossible.

Tot seguit, el president de l'Associació Cultural Cap Vermell va llegir el text de justificació del premi, que vos oferim íntegre al final d'aquest article. Pep Terrassa va glossar la figura del metge, els canvis que s'han produït en

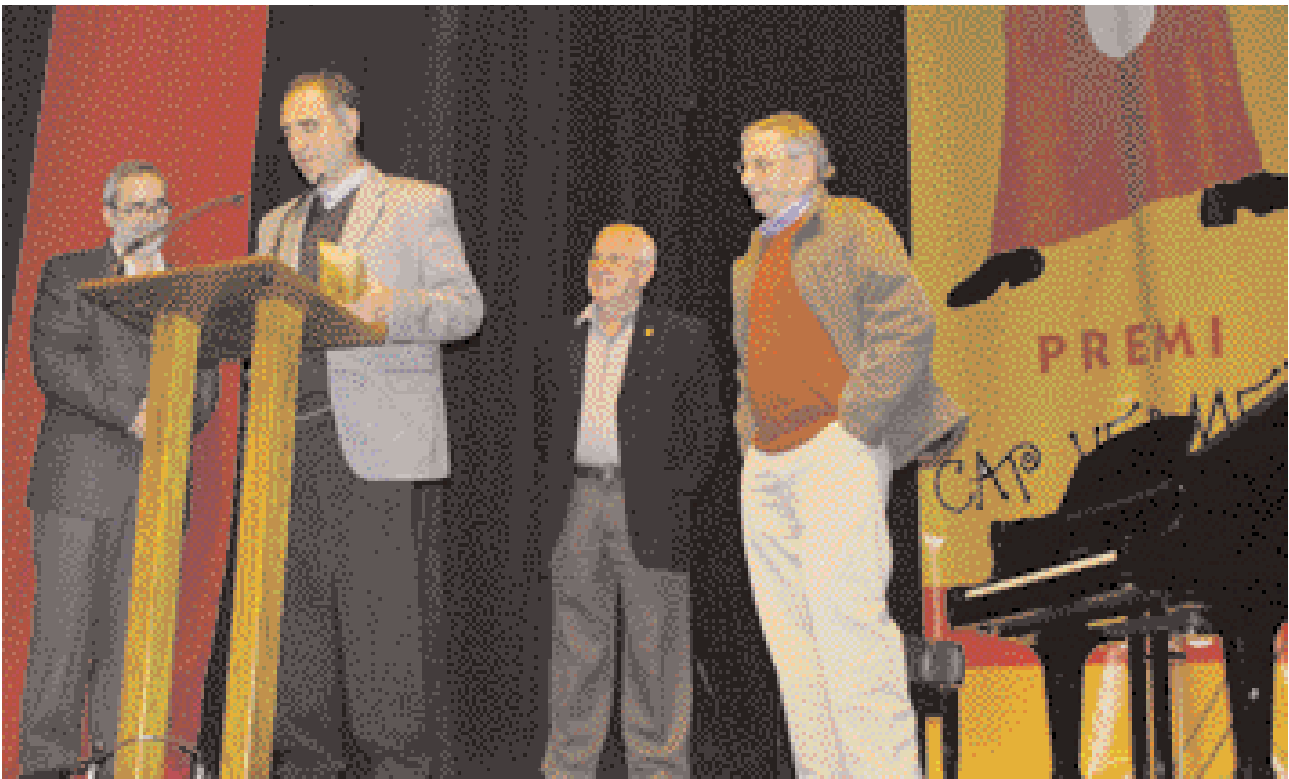
el camp de la medicina en els darrers temps, i, finalment, va lloar la tasca desenvolupada pel Dr. Balaguer.

Una de les sorpreses de la vetlada arribà quan els presentadors donaren pas a la intervenció del professor Ramon Cerdà. Sorpresa, molt especialment, per al Dr. Balaguer, que no en sabia res. El senyor Cerdà s'havia desplaçat des de Barcelona per tal de sumar-se a aquest acte, i, en una exposició emotiva i jocunda, ens recordà els temps en què tots dos compartiren residència d'estudiants a la Ciutat Comtal, quan eren alumnes de l'única universitat que hi havia aleshores a la capital del Principat. De la intervenció de Ramon Cerdà i de la seva breu estada entre nosaltres ens en queda el millor record.

I, clar, arribà el moment al voltant del qual girava la resta d'acte, i que no era altre que el del lliurament del **PREMI CAP VERMELL**. Com cada any, la peça acreditativa havia estat realitzada pel taller Art en Joies, de la família Fuster-Gallego, a partir del disseny de Gustavo i sobre un suport tallat per Suso Cruz i David Montón. Una petita gran obra d'art. Finalment, Pep Terrassa va delegar en la persona de Jaume Fuster per lliurar el guardó, en atenció als molts anys en què aquest va compartir l'espai de la Casa del Mar amb el Dr. Balaguer.

El batle, Josep Gallego, i una nodrida representació de regidors se sumaren a la festa. Gallego, a més, va prendre la paraula per agrair la tasca que Cap Vermell ve desenvolupant en l'àmbit de la cultura local, d'una banda, i per felicitar l'homenatjat, naturalment, de qui va dir que havia estat pacient.

Tots esperàvem amb expectació la intervenció de Don Bartomeu, un fet que no es prodiga amb freqüència, precisament. El volíem escoltar perquè sabíem que en podíem esperar una allocució que no ens havia de defraudar. I així va ser: ocurrent, clar, senzill, emocionant, intel·ligent; el seu va ser un discurs que no deixà ningú indife-



rent. El bagatge d'humanisme que el distingeix, d'home que ha estimat la professió de metge per mitjà de l'estimació als pacients, va aflorar darrere cadascuna de les frases que pronuncià, i acabà per guanyar-se definitivament totes i cada una de les persones que ompliren el Teatre. Home poc donat a l'exhibició pública, segurament va fer un esforç considerable per sobreposar-se al propi caràcter, però se'n sortí brillantment, a partir d'una prosa directa al cor de l'oient.

La primera intervenció musical de la vetllada ens la regalà la pianista Noemí Dalmau, i les notes de Brahms regalimaren entre el públic com un doll de pau i serenitat. Enmig de tantes emocions, el piano de la nostra brillant concertista, amiga de tota la vida de la família Balaguer-Garavaglia, ens va significar un relaxant parèntesi, a banda d'una notable demostració -una més- de la sensibilitat d'aquesta artista. Gràcies, Noemí!

La segona part de la vetllada, molt més breu, va adreçar-se bàsicament a la presentació de *l'Anuari Cap Vermell 2009*. En aquesta segona entrega, i com havíem fet en l'edició anterior, hem procurat recollir allò més significatiu que ha ocorregut en el poble al llarg de l'any passat, i que ha estat publicat a la

nostra web. La portada (aquesta ha estat realitzada exclusivament per a *Cap Vermell*) i un bon grapat d'imatges de l'interior són obra de l'artista gabellina Margalida Morey, a qui també hem d'agrair, una vegada més, la deferència cap a la nostra associació. És evident que tenim molts i molt bons amics, la força dels quals és la nostra força.

En la presentació de l'anuari, el nostre Miquel *Llull / del Recreo*, en un molt interessant exercici de desdoblament de personalitat, desenvolupà una brillant peça oratòria, com les que només ell és capaç de bastir, la qual transcorregué del negre al gris i acabà en un verd esperança molt d'agrair. La presentació de l'Anuari podria haver consistit en un element tangencial, poc contextualitzat enmig d'un acte que anava per uns altres viaransys, però, per obra i gràcia d'en Miquel va resultar un maó perfectament encaixat. Al mil·límetre.

La part musical la tancà el cantautor de Manacor, Guillem Sansó, acompanyat per Tani Mas i Manuel Muntaner. Cançons d'una estructura impecable, lletres bellíssimes, sensibilitat a gavadals. Tot un luxe per a la nostra celebració. I una altra aportació, una més, absolutament desinteressada, en la línia en què es mou tot al nostre voltant. En Guillem i companyia captivaren el

públic, quan després de dues hores es podria esperar un cert cansament. Però no, el públic, com un sol cos, va agrair l'actuació dels músics amb el mateix fervor amb què s'havia comportant tota la nit. I per tant, gràcies Guillem, gràcies Tani, gràcies Manuel. Moltes gràcies.

El públic? Fantàstic el públic, fantàstica la gent. Va omplir el Teatre de gom a gom, fins al darrer racó, en una demostració d'afecte al Dr. Balaguer i en un implícit reconeixement al valor que, entre tots, hem volgut donar al **PREMI CAP VERMELL**. Ho dèiem en el titular i ho repetim aquí: aquesta és una celebració que ha assolit la majoria d'edat. Gràcies a vosaltres, gràcies als guardonats i gràcies a tots els que hi posen les mans i el fan possible, que no són pocs.

Acabarem brindant pel Dr. Balaguer i pel **PREMI CAP VERMELL**, compartirem un bufet que havíem preparat amb tot esment, amb l'especial aportació desinteressada (una altra) del gran Felip Esteva, i ens desitjarem llarga vida per continuar un camí que, ara mateix, sembla que se sap on duu. I no oblideu que, a final d'any, *Cap Vermell* farà 30 anys i que n'haurem de preparar alguna de sonada. Podeu començar a donar idees.



El lloc de Mallorca on primer surt el sol...

www.firstsunmallorca.com

www.araeslateva.cat



**ara és
la teva**
parla en català



Consell de Mallorca



Ajuntament de Palma



GOVERN
de les ILLES
BALEARNS
www.illesbalears.cat

PORTALET

10 abril 2010

A pa i aigua

Els lectors de *Cap Vermell* ja coneixeu la història: els tres partits de l'oposició de l'Ajuntament –PP, EU-EV i Es Grup– varen emetre un comunicat en què, especialment, donaven a conèixer la seva posició davant el tema de l'escola d'estiu; després, “un ciutadà indignat” va comentar aquell comunicat i, finalment, Mateu Melis, en representació d'Es Grup, va replicar aquest escrit. Nosaltres, que inicialment teníem intenció de comentar alguna cosa en relació amb l'esmentat comunicat, hem callat fins ara, en veure que terceres persones hi deien la seva. No volíem distorsionar un debat entre lectors. A més, estàvem convençuts que “un ciutadà indignat” tornaria a intervenir-hi, i també ens pensàvem que l'equip de govern hi voldria fer algun aclariment. Però, passat un temps prudencial, i vist que no és així, ja ens sentim lliures d'expressar aquelles opinions que, com hem dit, volíem manifestar des del primer moment.

No entrarem a valorar aquesta constant compareixença dels partits de l'oposició, sempre plegats, com en una mena de coalició mala d'explicar. Tenen tot el dret de fer-ho, i si els seus votants ho entenen, no serem nosaltres els que ho critiquem. Tampoc valorarem la defensa aferrissada d'una activitat –l'escola d'estiu– que ara fa l'oposició, quan podien perfectament haver-la recollida en els pressuposts i no ho feren, i ara sembla que volen fer-ne responsable, exclusivament, l'equip de govern.

Però anem al tema que consideram que ens afecta directament, d'aquell comunicat. Per salvar els mobles, l'oposició proposa una sèrie de mesures de retall de despeses que sí que tenien partida assignada. Aquesta retallada es recull en els punts cincú i sisè del comunicat. Aquest últim diu així: “*En concret la nostra proposta, a la sessió informativa de dia 26, va ser molt clara: Fer l'escola d'estiu, servei que considerem*

prioritari, i deixar de fer algunes activitats que no ho són i que poden esperar, com per exemple les despeses per l'any Chopin, despeses de la ràdio municipal, llibre de natura o subvencions a algunes planes webs.”

D'entrada, ens agradaria saber si l'Ajuntament subvenciona alguna web, a part del manteniment de la de la mateixa institució, perquè això constituïria un greuge comparatiu inassumi-



ble per *Cap Vermell*, que mai ha rebut un euro, ni un duro de subvenció. Ni d'aquest govern ni de cap altre en el passat, fos quin fos el seu color polític. També ens agradaria saber si l'oposició en té coneixement, de subvencions a webs. Clar, si en un comunicat es deixa anar una afirmació d'aquesta naturalesa deu ser perquè sí que es considera que aquestes subvencions existeixen.

Cap Vermell, el proper desembre, celebra 30 anys d'existència. Cap dels regidors de l'Ajuntament no ha dedicat ni la meitat de la seva activitat pública –cobrant– del que ho hem fet nosaltres, i no només sense cobrar, sinó posant-n'hi dels nostres. Som una associació sense afany de lucre que ara mateix mantenim aquest pàgina, ens trobam ficats en l'edició de dos nous llibres de temàtica local, publicam un anuari, celebrem el seu premi des de fa deu anys, i durant 27 anys publicarem una revista en format paper. I continuarem. I des d'aquell llunyà desembre de 1980,

en tots aquest anys, no hem rebut mai cap subvenció de l'Ajuntament. Sistemàticament, hem estat exclòs de les campanyes publicitàries pagades per La Sala, i molt escadusserament ens n'han arribat les miques. Però això no és una subvenció, això és pagar un servei, i sempre per davall dels preus de mercat i molt per davall del que l'Ajuntament paga amb molta alegria a altres mitjans que, n'estam segurs, no tenen tanta difusió a Capdepera com la que té *Cap Vermell*.

En el darrer anuari, perquè nosaltres confiam en la paraula de les persones, vàrem inserir una pàgina de publicitat de l'Ajuntament, la contraportada. Permanentment donam difusió a l'agenda d'activitats municipals des de la nostra web, publicam tots els comunicats que se'ns fan arribar, inserim la imatge i l'enllaç de la web del Castell... Publicarem aquella pàgina de publicitat a compte d'un conveni que s'havia de signar, per una xifra absolutament ridícula, que vendria a reconèixer d'alguna manera tots aquests serveis que prestam. Que consultin preus, els senyors de l'equip de govern i els de l'oposició, i sabran quin estar s'hi fa. D'altra banda, tampoc admetem que se'ns inclogui dins el sac “d'algunes planes web”, perquè nosaltres reinvertim en cultura local tots i cadascun dels euros que generam i en donam explicacions. I ja que hi són, que comprovin les subvencions que donen i han donat, uns i altres, a tort i a dret, i en quantifiquin les contraprestacions i les comparin amb les que oferim nosaltres a canvi de res.

Però l'oposició considera que se'ns ha de continuar mantenint a pa i aigua. Enhorabona. Tal dia farà un any. Mentrestant, equip de govern i oposició, com sempre en el passat i com sempre en el futur, tenen *Cap Vermell* a la seva disposició per difondre punts de vista, comunicats, mocions i tota quantia informativa considerin adient. Afortunadament, l'existència de *Cap Vermell* depèn del seus lectors, que segueixen visitant i emprant aquest espai com a vehicle de comunicació,



diàleg, debat i informació. I també dels nostres col·laboradors i dels anunciants que ens donen suport. I mentre nosaltres continuem sentint que aquesta revista digital és útil per als ciutadans de Capdepera, seguirem per la mateixa ruta, amb el mateix rumb que ens ha permès solcar els darrers 30 anys.

26 abril 2010

A propòsit d'una conferència turística

Dissabte, 24 d'abril, tengué lloc la conferència "Dictadura, construcció del Paradís Turístic Mallorquí i Guerra Freda" a càrrec de Joan Buades, qui explicà els orígens del turisme de masses a Mallorca en el context dels fluxos de capital que, després de la II Guerra Mundial, recompongueren l'economia mundial. Com assenyala el mateix ponent, la història econòmica "oficial" no s'ha ocupat d'oferir una interpretació de l'economia mallorquina a partir dels corrents financers internacionals i els seus lligams amb els poders polítics de la Dictadura. Aquesta nova línia d'investigació obre, pensam, un nou camp en el qual queda molt per investigar. Aquesta via promet una reinterpretació de la societat illenca de la segona meitat del segle XX que hauria d'ajudar a una més cabal interpretació de la Mallorca actual, mostrant possibles noves formes, avui velades pel desconeixement, d'encarar la crisi del model turístic actual. Òbviament, i com era d'esperar, no hi assistí ningú del món turístic (hotelers, comerciants, restauradors, agents de viatges, sindicats, treballadors del sector, etc.), la qual cosa vé a confirmar les sospites que la relació simbiòtica entre el món de l'empresa i el món universitari no passa de ser un tòpic dels discursos d'uns polítics que s'inventen una illa inexistent i hi viuen. Tot fa pensar que els mallorquins vivim resignats que el nostre futur es decideixi misteriosament per poders superiors d'enllà la mar i l'únic que ens resta és resar implorant misericòrdia al déu de l'economia. I confiar que aquesta creença tan nostrada que com que a la gent li agrada molt viatjar, *eo ipso* aquest és un dret inalienable dels europeus i que per sempre més tendran recursos per

fer-ho; i a més, el que volem, de totes totes, és que venir a Mallorca passi de formar part del realisme màgic a convertir-se en una llei històrica objectiva universal. Comprovat el desinterès per la comprensió raonada de la realitat social, ha de seguir l'Ajuntament subvencionant estudis? No estan els regidors traïnt la confiança dels electors en oferir-los uns serveis que no els interesen? No vivim anys de vaques magres i hem d'estalviar?

28 juny 2010

Després de la manifestació

Arreplegar al voltant de mil persones, a Cala Rajada, per a qualsevol causa, té un mèrit i ens mereix un gran respecte, i això és el que varen aconseguir els convocants de la manifestació del passat 25 de juny. De la mateixa manera que ens mereixen un gran respecte tots i cadascun dels manifestants, perquè no tenim cap element que ens permeti dubtar que la seva presència va obeir a la convicció que hi ha una relació causa-efecte entre la pèrdua d'arena de l'Agulla i la minva de turistes.

Ara fem un salt enrere i anem a dia 23 de juny. Harald Zeiss, Director de Qualitat i Medi Ambient de TUI manifestava a *diariodemallorca.es*, en relació amb els seus clients, que "sabem que retornen molt satisfets amb la platja i la mar. Sobre un 100% de satisfacció, aquests dos elements assoleixen un 80%". Evidentment, ni es referia a Cala Rajada en general, ni a l'Agulla en particular, ni per bé ni per mal, però com a mínim són unes declaracions que permeten deduir que aquest no deu ser el nostre principal problema.

Aquest mateix important alt càrrec del principal operador turístic alemany afegia que "en canvi, el medi ambient en general davalla fins al 66%, i aquest percentatge és baix. Crec que la **construcció** i el **renou** influeixen en aquest resultat (...). És una pena perquè els hotels que aconseguixen el distintiu mediambiental se'n duen el doble de clients repetidors."

Pensam que els nostres hotelers, ells sabran per què, no fan bandera del privilegi que els nostre litoral es trobi inclòs dins una reserva marina, o que a

tocar del nostre municipi s'hi trobi un parc natural. No hi hem vist cap referència destacada en els fullets de Firstsun Mallorca, i a la seva web tampoc s'hi esmenten aquestes figures. Recordam la reacció bel·ligerant, per dir-ho de manera políticament correcta, que l'associació hotelera va tenir en l'època de gestació de la reserva, i per tant podem entendre que ara no hi vulguin reconèixer cap benefici, com tampoc en reconeixen en el parc natural. Es veu que no els consideren elements favorables per a la projecció d'una oferta alternativa i de qualitat. Ara bé, segons el Sr. Zeiss, tot el que es refereix a medi ambient és molt valorat pels visitants.

I encara una última reflexió pescada en l'entrevista al mateix personatge. A la pregunta de què entén ell per qualitat la resposta no ofereix gaire dubtes: "Sobretot, l'atenció al client. Influeix moltíssim en la satisfacció del turista, que vol tenir la impressió que se'l mima i passa uns dies inoblidables". I encara té temps d'afegir que potser el nostre entusiasme ha minvat: "Potser és com l'amor, un sentiment que s'ha esvaït amb els anys i s'ha de recuperar".

Estam segurs que la majoria dels nostres hotelers la coneixen, aquesta entrevista, i que fins i tot ja ho sabien, tot això, sense necessitat que algú els ho recordàs.

Siguin quines siguin les circumstàncies que ens hi han fet arribar, el fet és que la imatge de Cala Rajada avui en dia és la d'una destinació amb molta d'oferta d'oci nocturn, de "marxa", un lloc renouer i permissiu, en què fins i tot la platja es pot convertir en discoteca improvisada. Diríem que és un lloc una mica inhòspit, que atreu especialment la gent jove, i que aquesta ha desplaçat el turisme familiar i les classes mitjanes. De manera que al Sr. Zeiss també li hauríem de dir que, ara mateix, aquesta clientela predominant, aficionada al botellot i al renou diürn i nocturn, no és que es faci "estimar" gaire, ni sembla que ens estimi gens ni mica, tampoc. No en donarem la culpa a ningú —no som ningú per fer-ho—, però com a ciutadans preocupats pel futur del nostre poble i que desitjam que el turisme continuï estirant del carro de la nostra economia, hem de significar dues coses que, el dia de la



manifestació, es posaren en relleu amb una claredat meridiana:

– Al sector hotelier, almanco amb vista a l'opinió pública, li costa molt acceptar cap responsabilitat en res que vagi malament. Potser de portes endins fa algun acte de contricció i assumeix la part alí-quota que li deu correspondre en tot aquest endiumenjat, però quan surten al carrer, per als hotelers els culpables sempre són uns altres. L'autocrítica sembla desterrada dels seus procediments d'anàlisi de la situació.

– Com a conseqüència d'aquesta manca de reconeixement d'errades en la gestió, el principal sector econòmic de les nostres Illes accepta de mala gana que algú discrepi dels seus punts de vista. En el cas concret del nostre poble, els que plantegen dubtes sobre l'oportunitat de la manifestació és perquè no estimen l'Agulla, ni Cala Rajada, o, el que és pitjor, perquè no els importa el futur dels seus fills. Bons contra dolents, el maniqueisme en estat pur, molt productiu en aquest tipus de situacions. Vivim en temps d'incertesa, però volem ser optimistes. Creim que ens trobam en un moment en què es fa imprescindible repensar el turisme i quin paper hi podem jugar. I fóra bo que aquest exercici el féssim tots plegats, "bons" i "dolents". I una darrera reflexió respecte de la crisi econòmica: els darrers trenta anys hem viscut un creixement econòmic quasi constant, basat en el consum dels recursos naturals; sabíem i sabem que aquests recursos naturals eren i són limitats i que no podem continuar sempre pel mateix camí. La qüestió és: quan començarem a canviar de model?

29 setembre 2010

El PP i la política lingüística: arriben amb les ungles esmolades

Com han reconegut els especialistes en aquestes coses de l'economia i la política, les crisis solen afavorir l'ascens de les ideologies més radicals, les que es troben més als extrems de l'arc polític, especialment a la dreta. El cas més recent, que no únic, el tenim a Suècia, on el partit Demòcrates de Suècia ha aconseguit el 57 dels sufragis i 20 escons en el parlament. Però no ens confonguem: Suècia va capejant la crisi econòmica gairebé sense adonar-se'n, amb un creixement actual del 4'5%, un dèficit per sota de l'1% i una taxa d'atur del 8%. És a dir, que la seva és una situació envejable i que, això no obstant, promou l'aparició en l'escena política d'un partit que fa bandera de tancar portes a la immigració.

A ca nostra, i quan deim ca nostra pensam en Mallorca, i les Illes Balears, la representació de la dreta la monopolitza el Partit Popular, des de 1978 ençà. Més a la dreta no hi ha ningú. El problema d'aquest partit tan gran és que hi ha de conviure gent de pelatge polític molt diferent: regionalistes, romanalles evidents del franquisme, espanyolistes radicals, anticatalanistes encara més radicals, el centre dreta, la dreta i... l'extrema dreta (?).

Acceptem la tesi dels analistes sobre la relació de causa-efecte entre crisi econòmica i ascens de la dreta radical. Si és així, i atenent que a la nostra comunitat no hi ha –encara– cap partit que es defineixi obertament d'extrema dreta, hauríem d'acceptar que els postulats ideolò-

gics i programàtics d'aquesta tendència deuen trobar agombol dins el Partit Popular. Això sempre i quan entre nosaltres algú es reconegui afí a tal tendència política.

Avui per avui, els caps visibles del Partit Popular, aquells dels quals més es parla i que estan cridats a ocupar papers molt rellevants si aquest partit torna al poder a la nostra Comunitat, són José Ramón Bauzá, Carlos Delgado i José María Rodríguez. D'aquests tres polítics no direm que siguin d'extrema dreta, però els mitjans de comunicació almanco els associen a l'ala més conservadora del partit. I aquí hauríem d'admetre el terme "conservador" com a molt relatiu, ja que pot aixoplugar des dels que simplement volen mantenir l'estat de coses actual fins als que pretenen tornar a valors del passat. En el cas del Partit Popular, aquests valors i referents són els espanyols, i, per oposició, els dels que en professen uns altres són vistos, en la majoria de casos, com un perill per a la cohesió de la nació espanyola.

Aquesta ala emergent del PP de les Illes Balears, que hom assenyala com a escorada molt a la dreta, sembla decidida, d'acord amb els seus principis, a preservar els valors inherents a la seva visió del món i a anorrear els que els són aliens. I, com que aquests dirigents són gent intel·ligent i preparada, saben perfectament que la pedra angular de qualsevol cultura i de qualsevol fet diferencial passa per la llengua. Per tant, com s'ha fet des del Decret de Nova Planta ençà, la llengua serà, com en el passat, l'objectiu prioritari de la seva tasca de laminació de tot allò que no sigui purament espanyol. O almanco aquestes són les intencions que han

Gestoria Administrativa



Maria José Bestard Morató
Gestora administrativa, Llicenciada en dret

Carme Mut Barceló
Advocada, Administradora de finques



C/Magallanes, núm 52 · Cala Rajada

Telf. 971 56 59 65

Fax: 971 56 59 62



exposat sense manies. No podem oblidar que aquesta cúpula visible del Partit Popular a les Illes Balears està formada per tres polítics que s'expressen gairebé sempre en castellà.

Deia Llorenç Capellà, en el seu article a *dBalears* (23-09-10) que “de cada cent vegades que els diaris recullen opinions sobre lingüística, una és de Chomsky i noranta-nou de Rodríguez”.

Grans especialistes en la matèria, com que segons diuen ells mateixos no en fan política, s'atansen a la qüestió des d'un punt de vista científic, i així, el candidat a presidir la nostra Comunitat, J.R. Bauzá, amb motiu de la visita de Rajoy a Palma (17.09.10) deia que “Noltros defensam es mallorquí, es menorquí, s'eivissenc i es formenterenc, tant com defensam es castellà”. El PP (sense que en cap moment el PSOE li hagi sabut plantar cara) ha procurat esquarterar el català tant com ha pogut (valencià, balear, com l'anomenen...) i ara vol esquarterar aquest balear en bocinets cada vegada més petits, més insignificants, més ridículs davant la gran llengua castellana, tan homogènia ella, i de la qual tots n'hem de ser usuaris, ens vengui o no de gust. L'escola –aquesta última taula de salvació per a una llengua en ple naufragi– serà, segons varen expressar tan ínclits personatges a l'esmentada trobada del passat dia 17, objecte de les seves atencions, per tal que el castellà hi ocupi totes les escaletes, si així plau als usuaris. Però, per si quedava algun dubte, l'aparició de la cúpula del PP del bracet del Círculo Balear, el passat 27 de setembre, a l'Auditori, donant suport a les propostes lingüístiques d'aquest grup, esvaeix totes les ombres. Vénen a per nosaltres.

Insistim: són gent intel·ligent. I, per tant, coneixen perfectament la composició social dels habitants d'aquesta terra. Es tracta de donar puu, tant com faci falta, a les capes més resistents al nostre fet diferencial –dins les quals hi ha no pocs mallorquins que es mouen entre la diglòssia (el mateix JR Bauzá) i la pura substitució (C. Delgado)–, tot i saber que això passa per posar la cultura i la llengua que són pròpies d'aquesta terra, d'ençà de gairebé 800 anys, en una situació pràcticament irrecuperable. Juguen amb avantatge: la base social que hem dit, un Estat insensible

i uns mitjans de comunicació absolutament abassegadors en castellà. I per si IB3 pogués fer gens d'ombra, també ens han promès que el castellà tornarà senyorejar per l'emissora. Com que en tenen poca, de televisió en castellà...

No sabem si són d'extrema dreta aquesta gent, no ho creim, però arriben amb les ungles esmolades. Així que, com se sol dir en aquests casos, el darrer tancarà la porta.

P.S. – Quan ja donàvem per enllestides aquestes reflexions, llegim a *dBalears* (28-09-10) que, segons l'exbatle de Capdepera i cap de l'oposició municipal, Joan Ferrer, “el mallorquí va ser molt abans que el català”. Ho llegim unes quantes vegades, pensant veure bellumes, però no, la frase no ofereix dubtes. Aleshores, com en el cas dels seus companys de partit, pensam que en Joan, intel·ligent com és, ho diu per estratègia, per aconseguir els seus electors. I també pensam que qui va amb un coix, al cap d'un any ho són tots dos. O, com diuen en la llengua castellana que tant maltractam per aquí, “Dime con quien andas y te diré quien eres”. Allò que no podem pensar, de cap de les maneres, és que en Joan Ferrer digui aquestes coses perquè se les creu, ja que, aleshores, en el lloc del que hem dit de la intel·ligència se'ns hi obriria un interrogant que no sabríem com omplir.

10 desembre 2010

Tres vegades deu, més que una xifra

Som a punt de tancar un nou any de la primera gran crisi econòmica del segle XXI. Un any més, i sembla que no serà el darrer, de penúries per a moltes persones (físiques i jurídiques) i al qual, això no obstant, hem sobreviscut, mal que bé. I, fins i tot, diríem que ho hem fet, en aspectes puntuals, amb més motius per a la gaubança que per a la depressió.

Cap Vermell, si més no per als que hi estam directament implicats –i això inclou fins al darrer dels lectors–, és una d'aquestes fites concretes que, enmig de la tempesta, ens ha procurat satisfaccions a bastament com per ajudar-nos a passar el sotrac amb una

mica més d'esma. L'augment, que no atura, de persones que tenen aquest mitjà com a referent informatiu del municipi, l'apèndix en forma de programa de ràdio (“El cafè dels dissabtes”), la projecció social del nostre premi anual, la nostra condició de finalistes en el Premiweb 2010 (en l'apartat de comunicació i com a candidatura més votada), l'activitat editorial com a coeditors de llibres, la publicació de l'anuari... En fi, que tenim motius, per sobre d'unes circumstàncies gens ni mica favorables, per sentir-nos satisfets i amb motius renovats per no desistir d'aquesta empresa que ha arribat tan enfora.

Sí, tan enfora... 30 anys, ja! La xifra, per si sola, com el logo que hem creat a tal efecte, constitueix tota una declaració de principis i dona idea feient de la feina feta, del servei prestat i de les sinergies generades. 30 anys remetent molts dels nous lectors a un temps no viscut, de molts d'altres n'abasta tota la vida, i en el pitjor dels casos, per a un altre segment de població, *Cap Vermell* cobreix, si fa no fa, la meitat de la seva existència.

Tot això és el que volem celebrar el proper dia 19. Sense escarafalls però amb legítim orgull, mirant de recordar que el fet d'haver solcat aquesta llarga singladura suposa un esforç continuat, una ruta en la qual han naufragat moltes empreses més ambicioses i amb més mitjans. Suposa, igualment, saber-nos acompanyats, molt ben acompanyats, per tantes i tantes persones que donen sentit a aquest projecte. I suposa, finalment, que ens hàgim de plantejar, permanentment, reptes de futur, des del desig d'anar millorant i des del fet de saber-nos responsables d'aquesta idea que és *Cap Vermell* i que ens obliga a tant. Tenim molt clar que el fet que, en aquestes tres dècades, tots els que hi hem posat les mans ho hàgim fet de forma absolutament desinteressada, no sols no ens eximeix de tals responsabilitats, sinó que ens les multiplica.

Per tot això i molt més, i per festejar la fita del 30è aniversari de *Cap Vermell*, soparem plegats, amb tots els que vos hi vulgueu sumar –fins que hi hagi places disponibles–, a fi de recordar en veu alta que han significat per a vosaltres i nosaltres aquests 30 anys d'existència.

Vos hi esperam.

PLAÇA DEL SITJAR

4 gener

Nova imatge de la Verge del Carme



El passat dissabte, dia 2, Mons. Jesús Murgui, Bisbe de Mallorca, es va desplaçar fins a Cala Rajada, on, a més de celebrar la missa, va beneir la nova imatge de la Verge del Carme. El temple parroquial es va omplir de feels que volgueren acompanyar el rector Miquel Mulet i el Sr. Bisbe amb tan solemne motiu. No podem obviar la presència dels exrectors de Cala Rajada, Josep Adrover i Rafel Umbert (actualment Vicari General), ni la de mossèn Bernat Nadal (Vicari Judicial). També hi volgué assistir el batle de Capdepera, Josep Gallego.

5 gener

Visita del conseller de turisme, Miquel Ferrer, a Capdepera



Dia 4 de desembre, a la casa del Governador del Castell de Capdepera, el batle, Josep Gallego; el regidor de Turisme, Sebastià Sureda; el president del patronat del Castell, Mateu Garau; el conseller de Turisme, Miquel Ferrer; i el gerent d'INESTUR, Toni Oliver, presentaren les audioguies del Castell. Aquestes audioguies, editades en format MP4, es poden escoltar en quatre idiomes: català, castellà, anglès i alemany. A més, es tracta d'un material complementari dels panells informatius que es varen instal·lar en l'itinerari de visita i de les noves guies de visita, la nova plana web i els plànols del recinte.

Les audioguies es complementen amb un nou plànol amb el recorregut recomanable de la visita i material per distribuir a les fires turístiques i oficines d'informació d'àmbit internacional.

Després de la breu intervenció de benvinguda de Josep Gallego, batle de Capdepera, i del regidor Sebastià Sureda, prengué la paraula el gerent de l'INESTUR, qui comentà les característiques de l'audioguia i de l'acord que se signava entre l'Ajuntament de Capdepera i la Conselleria de Turisme per fomentar el Turisme Actiu a Capdepera. Aquest segon conveni del Pla de Turisme Actiu i Cultural servirà per desenvolupar les rutes de Nordic Walking al municipi, rutes de senderisme i de bicicleta de muntanya. Es pretén que es desenvolupi durant l'any 2010, per bé que ja s'ha fet un estudi de les possibilitats del terreny i se n'han analitzat 147 km. La dificultat que s'han trobat són la titularitat privada de molts camins, i per aquest motiu se senyalitzaran només 27,4 km, tots

públics, amb tres rutes i quatre ramals: ruta costanera; ruta interior rural; ruta de Cala Agulla; ruta de sa Font de sa Cala; ruta de l'Olla; ruta de Cala Gat; i ruta del Far. El conveni ha tingut un cost de 84.000 €, 80.000 dels quals els paga la Conselleria i la resta l'Ajuntament de Capdepera.

Per la seva banda, el conseller de Turisme, Miquel Ferrer, aprofità la seva intervenció per donar les gràcies a l'Ajuntament i a l'Associació Hotelera, i insistí en la necessitat de donar valor al nostre patrimoni natural i cultural. Sense deixar de banda el turisme de "sol i platja", cal ampliar el ventall de possibilitats que s'ofereixen als nostres visitants. Amb aquesta intenció es desenvolupen actuacions com la que es presenta a Capdepera.

6 gener

Els Reis Mags 2010



Malgrat que el temps no acompanyava, la pluja no va ser impediment perquè el moll de Cala Rajada s'omplís de gom a gom d'una gentada disposada a donar la benvinguda a SM els Reis d'Orient. La il·lusió dels infants va ser més forta que les adversitats climatològiques i els Reis, poc després de l'hora prevista, arribaren en la barca que els



Anuari Cap Vermell 2010

havia recollit del gran vaixell en què viatgen habitualment i que, per les seves enormes dimensions, no havia pogut acostar-se al moll. Com és habitual, desembarcaren acompanyats dels seus patges i de tot el seguici. Allà els esperaven els Carters Reials, que dies abans havien recollit les cartes de nins i nines.

Enguany els Reis es dirigiren a la gentada que havia anat a donar-los la benvinguda, en les seves estranyes llengües, des de dalt del mur, i poc després partiren cap a l'església de Cala Rajada en les carrosses que la Comissió dels Reis els havien preparat. Aquesta vegada estaven dedicades als jocs de taula (dominó, cartes i parxís). La desfilada anà precedida de la banda de Cornetes i Tambors i la Banda de Música de Capdepera, dues formacions imprescindibles que hi posaren notes de festa musical. Ja a la plaça de l'Església del Carme, nins i nines reberen una bossa de caramels i el bé més preuat, una besada dels Reis, que posaren amb tots els infants que volgueren apropar-se a ells.

Cap a les 20'30h, la desfilada reial arribà a la plaça des Sitjar, igualment estibada de gent. Després de travessar el carrer Col·legi i el carrer Major, anaren a adorar el Bon Jesús en el naixement vivent i pujaren a l'Ajuntament, des de les finestres del qual varen oferir els seus pregons al públic assistent. Com no podia ser d'altra forma, també a Capdepera repartiren caramels als infants.

I si dia 5, amb l'arribada dels Reis, els infants fan una festada, dia 6 resulta indescriptible. Basta veure la cara dels més petits, quan els Reis reparteixen els regals, per adonar-se de l'emoció amb què esperen allò que havien demanat en les seves cartes. És en aquests moments quan es posa en relleu qui són els veritables protagonistes de la festa. Aquesta vegada, a causa de la pluja, els Reis hagueren de renunciar a fer el repartiment a cavall.

18 gener

Cavalcada de Sant Antoni

Quan, poc després de les 15'30h, la cavalcada de Sant Antoni enfilava la costa d'en Capet i es posà a brusquejar, vàrem pensar si el temps no ho acabaria



esgarrant tot. Però no, afortunadament no va ser així, i tan aviat com s'havia posat a ploure es va aturar, i la festa va poder acabar amb bon nom, com havia començat.

Bé, no passem l'arada davant el bou, perquè abans ja havien passat coses.

D'entrada, sant Antoni, dimonis i la Banda anaren a recollir els dos obrers majors, Tomeu Melis i Antoni Moll, com mana el protocol. Aquests, tot seguit, es posaren al capdavant de la desfilada, que s'inicià amb prou puntualitat.

Ja hem comentat això de la brusca, que no va ser res. La cavalcada va donar les voltes de rigor, sense cap incidència. No sabríem dir si hi havia més participants o menys que en anys passats, però poca degué ser la diferència, en tot cas. Davant l'església, mossèn Miquel Mulet beneí cavalls i cavallistes, carros, cabriols i carrosses, a més d'un bon grapat de cans, i, les cabres d'en Joan Trobat.



Finalitzada la cavalcada, la gentada es concentrà a la plaça de l'Orient, on Maria Llaneres, Miquel Garau, Joan Genovart, Pedro Melis i Miquel Lliteres cantaren una part de l'argument.

I per acabar, el darrer ball, un altre dels grans moments de la festa. Tanta fou l'emoció que els dimonis i la Banda es varen veure obligats a repetir, cosa que segurament se surt del guió, però què voleu?, la gent no els volia deixar fugir.

Tot plegat, una gran festa de Sant Antoni, a la mida de Capdepera. Com ha de ser.

22 gener

Embelliment de Capdepera

S'acaben les obres de la primera fase del nucli històric

La primera fase de pavimentació i embelliment del nucli històric de Capdepera està enllestida. Els carrers Goya, Fondo, Major, Baixada, Sant Joan, plaça Vella, del Castell, Alt i Pla d'en Cosset han canviat l'asfalt per una pavimentació de baleta, més adient amb l'entorn. Amb les obres s'ha renovat el clavegueram, s'ha deixat preparada la zona per a la connexió a la xarxa de pluvials del carrer Major, i s'ha soterrat el cablejat elèctric. La primera fase



del projecte ha tengut un pressupost de 583.000 €, que s'han pagat amb un préstec del FOMIT. Va començar al mes de gener del 2009 i va tenir una aturada al mes d'agost.

Ara s'espera poder dur a terme la segona fase, que està pendent d'aprovació i que suposaria l'embelliment de la plaça des Sitjar i la resta del carrer Pla d'en Cosset.

26 gener

La subestació del Polígon està acabada



La nova subestació del Polígon connectarà amb la de Son Moll i servirà per augmentar la potència elèctrica a les localitats de Capdepera i Cala Rajada.

En aquests moments s'està arreglant el camí d'entrada perquè pugui passar-hi el transformador, i així evitar complicacions derivades de les dimensions i el pes de l'aparell.

Al mes de juny varen començar les obres de construcció de la subestació del Polígon de Capdepera i a dia d'avui l'obra civil ja està acabada.

Un cop el transformador estigui a punt, el pas següent és l'obra elèctrica, és a dir, col·locar les torres i acabar de

passar la línia soterrada cap a Son Moll. La línia ja ha passat per Capdepera i a Cala Rajada només falta reforçar algunes zones.

Les línies elèctriques que uniran l'estació principal de Bellpuig (Artà) amb la subestació del Polígon aniran per l'aire i no soterrades, qüestió que va causar l'endarreriment de l'arribada de l'energia al poble.

2 febrer

Projectes del segon plan E a Capdepera

Projectes:

- Adequació i rehabilitació de l'edifici d'ús esportiu s'Alzinar: 243.176,36 €.
- Adequació i millora de les instal·lacions esportives s'Alzinar: 106.722,69 €.
- Adequació i millora de l'edifici d'ús esportiu per a la instal·lació d'un gimnàs del Centre Esportiu d'es Figueral: 178.036,55 €.
- Adequació, millora i embelliment de

la zona d'accés al complex esportiu Es Figueral: 242.331,47 €.

- Adequació de l'exterior de l'escoleta municipal de Capdepera: 193.256 €.
- Millora de l'eficiència energètica de l'enllumenat públic del municipi de Capdepera: 100.000 €.

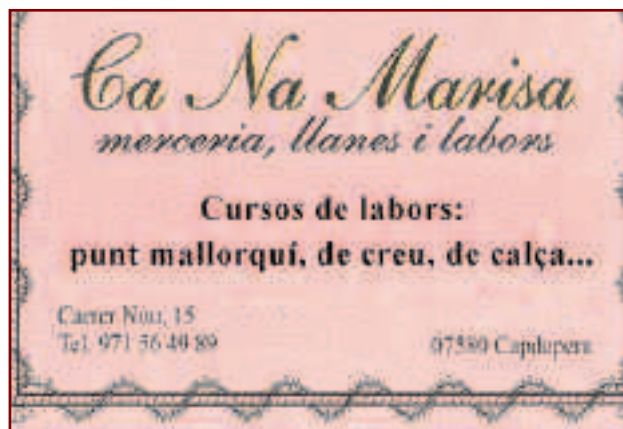
- Construcció d'un centre de mesura per a l'eficiència energètica del centre esportiu Es Figueral: 173.238,99 €.

Les quantitats inclouen l'execució, redacció de projectes, direcció d'obres, etc.

13 febrer

Vetleries dels darrers dies

El passat dijous dia 10, per comptes d'una en tenguérem dues, de vetleries. Amb la presència de les càmeres d'IB3 i a l'escalfor d'aquesta revifada que sembla viure el món de la llata, a l'Escola de Música i a l'associació "Ca Nostra" de la tercera edat s'organitzaren sengles reunions, molt concorregudes amb-





dues, intentant revivre l'esperit dels Darrers Dies i de les vetlades amb l'obra de pauma com a centre de la vida gabellina. Com no podia ser d'altra manera, hi va col·laborar l'associació d'"Amics de sa llata".

Especialment a l'Escola de Música, la intenció era donar a conèixer als nins i nines del poble com eren aquelles trobades que, fins passada la meitat del segle passat, a més d'una primordial finalitat econòmica, serviren per vertebrar la vida social, les relacions de veïnatge i no poques iniciatives culturals.

La música, les cançons de sempre, no hi podien faltar, com a element de distensió i d'esbarjo, de quan la televisió i Internet encara no havien irromput en les nostres vides i no havien girat el calcetí del nostre oci. Vegeu-los, a ells i elles, quines cantades.

I com que ens trobam en el temps que ens trobam, els disfressats hi havien de posar la nota de color i l'esperit de bauxa propi d'aquests dies de Carnestoltes.

Devers l'associació "Ca Nostra", l'ambient, inicialment, va ser molt més auster. La gent anava per feina, com si fos una vetleria "de veres", cap cot i fent llata a les totes. Alguns s'ho miraven de primcompte, tot intentant esbrinar els secrets de l'art de trenar les palmes.

A darrera hora, els de l'Escola de Música hi comparegueren, duent amb ells la música i el trull. I tots plegats acabaren la vetlada en un ambient típicament carnavalesc. Ah!, i amb xocolata i ensaïmades, que no està gens malament.

13-14 febrer

Rua

No érem pocs els que pensàvem que la crisi i el fred malmetrien la rua de Cala Rajada. Però no sols no va ser així, sinó que fins i tot ens hi podem referir com una de les més multitudinàries que s'han vist mai, i això que no hi era la Banda de Música (?).

Moltes comparses, molts de disfressats, moltes carrosses (algunes de realment espectaculars), vestuaris molt treballats, alegria, color, bulla... Estèticament podem dir que, en conjunt, els grups varen respondre a una línia més o



menys clàssica, amb la inevitable influència brasilera pel que fa a la música. Així i tot, no hi faltaren els sempre benvinguts elements irònics i de crítica, com la comparsa antitaurina o la graciosa parella motoritzada de guàrdies civils.

I si a Cala Rajada les coses havien rodat prou bé, pel que fa a la Rua, a Capdepera no anaren pitjor, ni molt manco. I això que, a l'horabaixa, una brusca insistent feia témer el pitjor. Afortunadament, però, aquells mals auguris no es confirmaren i la gran festa del Carnaval es va poder desenvolupar sense majors contratemps, tot i la fredorada capaç de glaçar els esperits més abrandats.

En relació amb la de Cala Rajada, comparses i carrosses presentaren poques variacions a Capdepera. En notàrem a faltar alguna, com la dels antitaurins, però també s'hi comptà la presència d'algun grup que no havia desfilat el dia anterior, com ara l'equip de rodatge cinematogràfic.

19 febrer

Capdepera x Haití

Enhorabona, Capdepera!

Ara ja ho podem dir: el festival "Capdepera x Haití" ha estat un èxit. De cap a peus. Nosaltres érem reticents quant a perllongar aquesta oferta al llarg de tres dies. Ens semblava excessiu. Finalment, però, no ho ha estat. La gent del poble ha comparegut al teatre, augmentant el nombre d'assistents de dia en dia, fins que el dijous el Teatre es va omplir fins a la bandera. Podem estar-ne ben orgullosos. No sabem encara el resultat econòmic d'aquestes tres gales, però us en donarem compte tan aviat com se'ns comuniqui.

La solidaritat del nostre poble ha quedat ben palesa, i la dels nostres músics i artistes també. Repetim la nòmina del primer dia: AIRES GABELLINS, MARISA ROJAS, FELIPE CARDIEL, CORAL GABELLINA, MANUEL MUNTANER, BÀRBARA FEMENIES, MARIA ANTÒNIA





GOMIS, AGRUPACIÓ CASTELL DE CAPDEPERA, CORAL S'ALZINAR, MIQUEL LLITERES, TANIMAS i SUSO REXACH. A aquests hi hem d'afegir els artistes que també han actuat els dos darrers dies: SABINE GROFMEIER, BANDA DE MÚSICA DE CAPDEPERA, i el conegut cantant JAUME ANGLADA, desplaçat de Palma exclusivament per sumar-se a la gala del darrer dia. I sense oblidar el BALLET STYLO i l'ORQUESTRA DE CORDA DE L'ESCOLA DE MÚSICA, que s'encarregaren, cada vespre, de donar continuïtat al programa, fent que la vetllada no resultàs feixuga en cap moment. Molt bé, uns i altres. Gràcies a tots.

Tampoc podem passar per alt la col·laboració de tots els comerços, bars, restaurants, forns, i el de l'Associació Hotelera, que aportaren regals per als sortejos i el menjar dels tres sopars. Fantàstic.

20 febrer

Enllestit Cap Vermell 2.0

Hem fet una migració de continguts, una renovació de l'interface que permet acollir més usuaris alhora, publicar les fotografies més grans, emprar noves fonts tipogràfiques, estils, multimèdi... També hem millorat la seguretat de la web, la seva rapidesa i estabilitat.

Tal volta ens caldrà, a vosaltres lectors, i a nosaltres, l'equip de redacció, una mica de paciència per adaptar-nos a totes aquestes "modernitats". Pensam que tots hi sortirem guanyant. De mica en mica la web farà un canvi qualitatiu que encara ens enganxarà més.

Ja ho veis, internet és així. En dos anys i mig, 30 mesos, la web pràcticament ens havia caducat. Benvinguts al capvermell 2.0.

21 febrer

Èxit del mercadet solidari organitzat per les escoles

El temps, en el cas del mercadet per a Haití organitzat pels centres escolars del poble, també va voler solidari. De manera que al matí no va ploure i tot va



poder discórrer segons el guió previst.

Els centres de primària de S'Auba, S'Alzinar, i l'IES Capdepera foren els encarregats de promoure aquesta iniciativa, que va comptar amb nombroses donacions de comerços i particulars, que es posaren a la venda a preus molt assequibles. També un bon mostuari d'elaboracions culinàries, especialment pastissos i tortades, s'oferiren a un públic que, per moments, va omplir de gom a gom la plaça.

No tenim encara dades exactes de la recaptació total d'aquesta jornada solidària, però segons ens han fet arribar fonts de l'organització, s'espera que superi amb escreix els 4.500 €. No oblidem que a més dels productes posats a la venda, s'havien venut bitllets per al sorteig de distints lots de regals. Els números de les paperetesafortunades seran publicats en aquesta mateixa pàgina.

La jornada va estar amenitzada pels grups folkòrics Castell de Capdepera i Aires Gabellins.

En definitiva, una altra passa solidària de Capdepera, i una quantitat important d'euros, que es ve a sumar als més de 1.000 que es recaptaren a la paradeta de les parròquies, a la cavalçada de Sant Sebastià, i als prop de 3.500

dels festivals musicals. Sense oblidar que el de Capdepera va ser el primer ajuntament a fer una donació, en aquest cas de 10.000 €. Molts de particulars, a més, han anat ingressant les seves aportacions directament als comptes oberts en distintes entitats bancàries.

Bé podem dir que el nostre poble ha donat la cara davant una catàstrofe com va ser el terratrèmol d'Haití. Gràcies, amics. Estau d'enhonorabona.

23 febrer

Comencen les obres de l'escoleta de Capdepera



Ja han començat les obres de la nova escoleta de 0 a 3 anys de Capdepera, tot i que en aquests moments només hi ha moviments de terra. L'obra té un preu d'adjudicació de 1.033.908 € i l'executen a través d'una UTE les empreses Dragados i Coexa. El termini d'execució és de 9 mesos, i el projecte preveu una sola planta amb capacitat per a 120 nins i nines.

A Capdepera fa anys que es requereix una nova escoleta perquè la que hi ha no compleix els requisits necessaris per poder demanar subvencions. Per aquest motiu es va decidir construir-ne una, però per fer-la feia falta un solar municipal, i al municipi no se'n trobava cap del tot favorable.

Finalment es va decidir construir-la al solar del carrer principal, on s'està





fent, però en aquest solar alguns partits volien construir-hi el nou ajuntament. Es va fer un primer projecte que xapava el solar en dues parts: una per a l'escoleta i l'altra es reservava per a un futur. El projecte, però, es va haver de descartar perquè la inclinació del solar impedia construir-hi una escoleta en condicions, i es va decidir no xapar el solar i construir l'escoleta de forma horitzontal, d'aquesta manera s'evitava el problema de la inclinació del terreny.

El solar del carrer Principal, però, tenia un altre problema, ja que el carrer no tenia dotació de serveis i s'ha hagut d'esmenar aquesta situació. Ara el problema és que el transformador que hi ha al carrer no basta per a l'escoleta i es necessita un altre transformador que aniria a la façana. Aquest projecte nou es va incloure dins el segon Pla E, però ha estat denegat.

4 març

Pos 2010 a Capdepera

El Pla preveu una inversió de més de dos milions d'euros en infraestructures i serveis a la Comarca del Llevant, dels quals 97.108 € han estat aportats pel Consell per dur a terme el projecte previst al nostre municipi. Concretament es tracta del Sanejament i recollida de pluvials a la zona superior de l'Avinguda Joan Carles I (marge dret). Tot el projecte té un pressupost de 161.847 €.

En roda de premsa Francina Armengol va ressaltar la importància d'incentivar l'obra pública en el moment de crisi que travessem.

Cal dir que l'actuació a Capdepera és la de menys inversió de la Comarca.

Les obres de l'Avinguda Joan Carles I ja han començat.



10 març

Turisme impulsarà la regeneració de cala Agulla

La Conselleria de Turisme ha assumit el projecte de regeneració de la platja de cala Agulla, de manera que, si es compleixen els terminis estipulats, a finals de proper mes d'abril hauran finalitzat les actuacions de regeneració temporal de la platja amb arena extreta d'un bancal situat al costat de cala Lliteres, segons van informar fonts de l'Associació Hotelera de Cales de Capdepera.

Aquest és l'acord, en un principi, adoptat després de la reunió mantinguda dilluns passat a Madrid per tractar aquesta problemàtica i a la qual van assistir la consellera de Turisme, Joana Barceló; el primer edil de Capdepera, Pep Gallego; la responsable de Medi Ambient de l'Ajuntament gabellí, Pilar Gasull, i el director general de Qualitat Ambiental.

Les actuacions, que tindran un cost aproximat de 160.000 €, s'iniciaran un cop que els tècnics de la Conselleria hagin realitzat el projecte que posteriorment sortirà a exposició pública, per, finalment, aprovar-se i executar-se.

L'alcalde de Capdepera, Pep Gallego, va explicar que la Conselleria de Turisme ha encarregat als tècnics el projecte perquè posteriorment s'obri el procés d'exposició pública durant un període de dues o tres setmanes, després de les quals s'iniciaran les actuacions d'extracció d'arena. També va destacar que "atenent els terminis i confiant que no sorgeixin complicacions, la regeneració temporal de la platja podria fer-se efectiva a finals del mes d'abril".

El president de l'Associació Hotelera Cales de Capdepera es va mostrar satis-

fet per la solució adoptada, "especialment per la directa implicació de la consellera de Turisme en aquest problema", i va afegir que si bé l'acord és "positiu" no deixa de ser un projecte "temporal" i els hotelers, igual que els veïns del municipi, "volen que s'iniciïn actuacions definitives per evitar que la platja de cala Agulla, la icona turística de la localitat, continuï perdent sorra cada any. Cal buscar solucions definitives, no temporals", va afegir.

Lamentam assabentar-nos d'aquesta notícia a través de l'agència de notícies EUROPA PRESS i que el consistori, a hores d'ara, encara no hagi emès cap comunicat.

20 març

Presentació de la VIII Mostra de Teatre Infantil i Juvenil de Capdepera

Durant 5 mesos hi haurà gran varietat d'actuacions teatrals, musicals i de dansa.

Divendres dia 19 de març es presentà en el teatre Municipal la VIII Mostra de Teatre, Música i Dansa de Capdepera. Aquesta iniciativa es va consolidant any rere any. Enguany la duració de la mostra s'allarga fins al mes de juliol.

L'acte començà amb unes paraules de benvinguda i agraïment del regidor Climent Crespo a tots els que la fan possible: mestres, monitors, tècnics... i molt especialment als joves actors.

Després es passà a l'entrega de premis per als finalistes del concurs de dibuix, que permet il·lustrar el programa i els cartells de la Mostra.

Per acabar la representació, un grup d'actors i d'actrius de cada una de les



obres participants va fer una invitació per veure els espectacles que estan preparant.

Ja finalada la presentació de la Mostra, es representà el musical *La Bella i la Bestia*, de Rafel Brunet, amb un teatre ple de gom a gom. Aquest musical, en la línia d'altres propostes presentades per Rafel Brunet (recordeu en Tarzan), resultà una obra amb una posada en escena molt efectiva, àgil i entretinguda. De fet, agradà molt al públic de totes les edats (realment és un espectacle familiar): la història és diàfana, els diàlegs senzills i abunden les pinzellades humorístiques.

Carrió, Son Servera i Artà va ser col·locada devora l'estació d'aquesta última localitat. Es tractava, en realitat, de donar el sus a unes obres que ja han estat adjudicades i que s'espera que es puguin enllestir en un termini d'entre els 14 i els 18 mesos, de manera que si aquesta mateixa legislatura no estan acabades, poc hi mancarà.

A Artà hi va comparèixer la plana major dels partits del pacte, amb especial presència de PSOE i PSM, encapçalats pel president del Govern, Francesc Antich i pel conseller de Medi Ambient i Mobilitat, Gabriel Vicens. No farem el llistat de tots els polítics de primera fila que feren acte de presència

en un acte tan significatiu, però ens podem referir a la plana major de l'esmentada conselleria, sense oblidar el delegat del govern central, Ramon Socias, o la consellera d'Agricultura i Pesca, Mercè Amer, entre moltes altres personalitats. També hi assistiren tots els batles de la comarca... excepte el de Capdepera.

En els seus parlaments, el conseller Vicens i el president Antich es referiren reiteradament a un canvi de model general per a la nostra Comunitat, però molt especialment pel que fa a temes mediambientals, amb el transport públic com a millor exemple d'una tendència de substitució de l'automòbil com a única alternativa a la mobilitat de les persones. Els aplaudiments sonaren amb força quan Gabriel Vicens es va referir als treballs previs que ja s'estan desenvolupant per tal que el tren arribi a Cala Rajada, i igualment quan va agrair l'esforç de tants d'anys de la societat civil, amb menció especial a la Plataforma pel Tren de Llevant.

27 març

El tren més a prop

Posada la primera travessa del tren de Llevant

Per als qui sempre hem cregut i hem defensat el projecte del tren de Llevant, dissabte dia 27 de març va ser un dia de festa. La primera travessa simbòlica del futur tren-tram que ha d'enllaçar Manacor amb Sant Llorenç, Son



4 abril

Processons de l'Encontre

Des del Concili de Nicea, l'Església celebra la Pasqua de Resurrecció el diumenge següent a la primera lluna nova de la primavera. I així ha estat també enguany, naturalment.

A Cala Rajada, tot va discórrer segons les previsions, sense cap entrebanc meteorològic, tota vegada que la pluja va fer acte de presència durant la missa i no va espèllar res. Quant a assistència de feligresos, diríem que va ser una mica inferior a l'habitual.

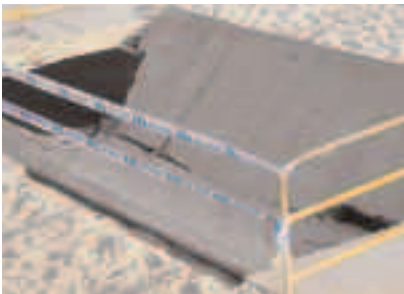




A Capdepera sí que hi hagué problemes. De fet, l'Encontre s'hagué de celebrar a l'interior de l'església, a causa de la pluja, i no a la plaça des Sitjar, com és tradicional. No oblidem que aquí va tenir lloc a les 11, mentre que a Cala Rajada havia començat a les 10.

15 abril

El tram final del torrent de Son Moll necessita mà de metge



El torrent de Son Moll, en el seu últim tram, damunt la platja, fa anys que va ser encaminat per un llit de formigó no gaire estètic però que, almenys, estalviava problemes secundaris de trànsit de persones. Aquella obra ara sembla haver complert el seu cicle i presenta problemes greus, fins al punt que se n'ha hagut de tancar un bocí, pel perill d'esfondrament que presenta.

L'Ajuntament ja fa un temps que va iniciar contactes amb la Demarcació de Costes, que n'és l'organisme responsable. Amb vista a la temporada turística, l'esmentat tancament no contribueix gens ni mica a millorar la imatge de la zona (que per raons òbvies ja arrossega problemes a bastament). Finalment, el cap de Costes, Celestí Alomar, es va desplaçar a Son Moll el passat dijous, dia 15, on va ser rebut pel batle Josep Gallego, en companyia d'alguns regidors del seu equip, a fi d'avaluar la

situació i cercar-hi una solució.

Segons poguérem saber posteriorment, la visita va resultar cordial i el Sr. Alomar, com no podia ser d'altra manera, va assumir la resolució d'aquest problema. Es va parlar d'una solució provisional i d'un projecte més important de rehabilitació integral d'aquesta part del torrent. Nosaltres esperam que, sigui quin sigui el compromís assumit, aquest suposarà que Costes actuï amb diligència i s'arregli el desperfecte de manera immediata.

16 abril

Primer premi de la loteria

L'administració de loteria número 1 de Capdepera, que regenta l'amic Joan Vicens, és una expenedoria afortunada i, adesiara, espipella algun premi. Tots recordam encara el primer premi de Nadal del 2003, que tanta alegria va dur al poble. Però, com ens deia el propietari de l'administració aquest mateix divendres, la fortuna visita amb freqüència el seu establiment, que duu repartits uns quants segons premis i també un "euromillón".

Ara, en el sorteig del dijous dia 15, ha estat un altre primer premi, que se suma a la llista. Es tracta del número 38.451, que dona 30.000 € per dècim.



25 abril

La residència de Sa Font de Sa Cala compleix 2 anys

Dos anys són els que ha complit la residència SAR de Capdepera i el diumenge dia 25 ho celebrà amb tots els residents i familiars a l'esplanada del centre.

Es va comptar amb la presència de diferents autoritats, com el director de la Residència, Gregorio Molina; la directora territorial del grup SAR, Lourdes Amer; el batle de Capdepera, Josep Gallego; la regidora de Serveis Socials, Margalida Bover; el director general d'Atenció a la Dependència del Consell de Mallorca, Joan Manuel Rosa; i en representació de l'Institut Mallorquí d'Afers Socials (IMAS), Jesús Mullor.

El sol va acompanyar durant tota la jornada, en la qual també els residents van mostrar als seus familiars els balls apresos així com els dibuixos que havien fet. Durant el matí es lliuraren quatre premis: de dominó, de dibuix, al resident més vell i al resident que fa més temps que viu al centre.

Es va agrair als assistents la seva participació en la celebració del segon aniversari de la Residència, i per acabar, es va plantar una alzina per commemorar aquest dia.

Els grups de ball de bot de Capdepera, la Banda de Música i la Bandeta, entre d'altres, participaren en l'acte, així com la Confraria de Pescadors que, una altra vegada, va fer una paella per a tots els assistents.

3 maig

Correllengua 2010, la força de la reivindicació

La flama de la llengua passà pel nostre municipi

La sisena edició del Correllengua, com no podia ser d'altra manera, passà per ca nostra, com ja havia succeït el mes de maig de 2007. En aquella ocasió, nosaltres acabàvem d'estrenar versió digital, i aquella va ser una de les primeres notícies que aparegueren a la nostra web.

Tres anys després, concretament el passat diumenge dia 2, la flama de la



una prosa neta i escaient, que sonà plena de sinceritat. En Toni Coix ens menà cap a un passat que va il·lustrar amb anècdotes personals, amb el bessó de les quals ens vàrem sentir còmplices molts dels que l'escoltàvem. Tot plegat, un pregó que escoltàrem amb gran satisfacció i que se'ns va fer molt curt.

tió sobre la qual, i pel que hem pogut escoltar, hi ha una certa unanimitat: l'excés de paradetes que s'han engolit espais necessaris per a la festa i la trobada; molt especialment a la plaça d'es Sitjar ens hi han sobrat massa llocs de venda, cosa que ha donat lloc a amuntegades actuacions de la Banda de Música, per exemple, o a concerts impossibles, com el del grup Zejel. Capdepera té una realitat física que és la que és, i limitar el nombre de firaires no s'ha d'assumir com un fracàs, ans com la preservació de l'esperit del Mercat.

En segon lloc ens hem de referir a la disminució de dinamització, d'ambientació de carrer, especialment musical.

Ho volem atribuir a una potser necessària retallada de despeses, però, possiblement, mantenir una dinàmica més festívola es podria aconseguir sense ni haver d'augmentar pressupost. Ho creim sincerament. I a més considerem que constitueix un dels eixos bàsics del nostre Mercat Medieval.

Quant a la jornada del diumenge, i amb una climatologia ja definitivament assolada, Capdepera va ser assaltada per

milers de visitants de tota la comarca, però també de la resta de l'illa. Seríem incapaços de quantificar el nombre de persones que aquests dies han passat pel poble, però, a simple vista, no sembla que hagin estat moltes menys que en anys passats.

llengua tornà a Cala Rajada i Capdepera i, de mà en mà, va ser portada fins a la partió del terme d'Artà, on va ser recollida pels nostres veïnats. A la plaça de l'Orient, els participants llegiren el manifest, reivindicant el dret de tots els pobles a viure en la pròpia llengua i, per tant, exigint que les administracions facin possible la normalització de l'ús del català a tots els nivells i en tots els àmbits. Tot seguit es va cantar La Balanguera.

16 maig

Mercat Medieval, onzena edició

Amb onze anys de Mercat Medieval, els dubtes que es pogueren generar en algun moment ja fa temps que s'esbargiren. Avui per avui, es tracta d'una de les grans fires de Mallorca i segurament la més important en el seu gènere i tots donam per segur que n'hi ha per molts d'anys.

L'acte inaugural del Mercat Medieval 2010 va comptar amb la presència de la presidenta del Consell de Mallorca, Francina Armengol; del delegat del Govern Central, Ramon Socias; i, evidentment, del batle i la pràctica totalitat de regidors del consistori gabellí, tant de l'equip de govern com de l'oposició.

Ja a la capella del Castell, Antoni Flaquer va llegir el pregó; hem de deixar dit que aquest va ser molt i molt celebrat per tot el públic assistent. El pregoner, des de sentiments molt profunds, va bastir una peça plena de referències al seu pare i a vivències molt lligades al Castell. I ho va fer amb verb fluid, amb



Dit això, i precisament per les seguretats que el nostre Mercat ofereix, entenem que pot resistir les crítiques amb fermesa, sense cap por.

Per la nostra part, d'entrada, i sense entrar en detalls de menys relleu, apuntaríem dos aspectes negatius d'aquesta edició 2010. En primer lloc, una qües-





27 maig

Visita de la consellera d'Afers Socials, Fina Santiago



El dijous dia 27 la consellera d'Afers Socials, Promoció i Immigració, Fina Santiago, va ser a Capdepera per explicar l'actualitat del seu departament, en un treball de proximitat amb els ciutadans. La va acompanyar el director general d'Atenció a la Dependència, el gabellí Joan Manuel Rosa. Aquesta visita s'emmarca dins una roda de visites als distints municipis de la nostra comunitat, per tal que, a més de divulgar la tasca de la Conselleria, la gent pugui plantejar els seus problemes i pugui expressar els seus dubtes. I, com va demostrar en el nostre poble, Fina Santiago és una política que parla perquè l'entenguin i no refusa cap tema que se li proposa.

La senyora Santiago va explicar que l'any 2006, la quantitat que es destinava a l'ajuda a persones discapacitades o dependents era de 17 € per persona, a la coa de l'Estat espanyol. Venint de tan enrere, aquesta legislatura s'ha fet un esforç important per actualitzar aquesta xifra i ja s'ha arribat a 72 €, però encara enfora de la mitjana, que és de 92 €. Va dir que es necessitarien dues legislatures més per posar-se a l'alçada de les comunitats més avançades en despesa social.

En un altre ordre de coses, la consellera va manifestar la seva confiança que aquesta legislatura es podrà aprovar la Carta de Drets Socials, una mena de constitució destinada a protegir els drets socials dels ciutadans de les Illes Balears. Al respecte va dir que s'havia de legislar amb valentia, i que els polítics havien de ser prudentes, però també ambiciosos. Com a exemple va posar el

dret a l'educació, una utopia en temps de la seva padrina, però una realitat avui en dia.

25 juny

Manifestació per l'Agulla

Sota el control de la Policia Local la marxa va transcórrer sense cap tipus d'incident, en una hora en què no sol circular gaire gent pel carrer. Al davant, el tren turístic transportà els nombrosos informadors que cobriren l'acte.

Pas per davant els hotels que es troben en el trajecte, un bon grapat de turistes s'anaren sumant a la reivindicació, amb els seus poals. Hi poguérem veure, igualment, els representants dels partits de l'oposició, així com gent d'UCAP-UM, i no del PSOE ni de PSM-Entesa (aquests havien manifestat la seva intenció de no assistir-hi). A la baixada final cap a la rotonda de la platja, els manifestants, segons estimacions dels distints informadors, rondava el milenar, per bé que un membre de la policia ens va parlar de 600 persones, mentre Joan Massanet es referia a una xifra d'entre 1.200 i 1.300 manifestants.

Durant tota la marxa, no aturaren els crits de "arena sí, roques no". També poguérem escoltar "Escucha, Madrid, somos más de mil". Abans de baixar a la platja, el president de l'Associació Hotelera va llegir un manifest, en què digué que "hem lluitat en silenci durant més de cinc anys, sense rebre resposta,

però avui hem dit basta". "No ens rendirem mai. Necessitam l'arena i l'aconseguirem, costi el que costi". Però, la part del discurs possiblement més aclamada va ser la referida al desig d'una victòria de la selecció espanyola de futbol.

L'acte acabà amb la mateixa tranquil·litat amb què havia començat. Centenars de poals se'n tornaren, cadascun amb uns grams d'arena aferats, arena com la que se'n duu cadascun dels milers de turistes que cada dia van a l'Agulla i que mai no tornarà...

11 juliol

Espanya, campiona del món de futbol

La victòria d'Espanya en el Campionat del Món de Futbol col·lapsa Cala Rajada

L'agònic triomf d'Espanya, davant Holanda, gràcies a un gol d'Iniesta a manca de tres minuts perquè s'acabàs la pròrroga, va desfermar l'eufòria entre els seguidors de "la Roja" de la nostra contrada. Durant el partit el trull ja havia estat gros, especialment a les terrasses de bars on se solen seguir aquests esdeveniments, amb moltíssims d'aficionats abillats degudament amb samarretes vermelles, amb tot tipus de llegendes, especialment la de "soy español". Però quan a la fi l'àrbitre assenyalà el final de l'encontre, l'emoció es va desbordar i una gentada va prendre places i carrers, arborant banderes espanyoles. Moltíssims de vehicles començaren a voltejar pels carrers habituals





(Elionor Servera i l'Agulla, especialment), fins al punt que el trànsit va quedar totalment col·lapsat. Per moments resultava del tot impossible avançar un sol metre. Cap a la una de la matinada encara continuava la festa.



31 juliol

El Centre Cap Vermell es va estrenar



El passat divendres dia 30, com a nou espai escènic de Cala Rajada, tot i que aquesta estrena es va produir defora de l'edifici, concretament a la plaça de la zona enjardinada. I va ser amb motiu d'un nou espectacle del Festival de les Arts al Carrer, el muntatge de la companyia de dansa *Hierba roja*, capitanejada per Jean-Marc Serrano, i el seu espectacle *Encuentros 2*.

7 agost

Dinamització infantil i juvenil a l'estiu 2010

L'Ajuntament de Capdepera ha posat en marxa als mesos d'estiu tres projectes amb els quals s'ha contractat un total de 14 persones subvencionades al 100 % pel SOIB.



El primer és per a la dinamització infantil i juvenil durant l'estiu. El projecte es divideix en tres parts: la primera és l'escoleta d'estiu d'horabaixa, que es duu a terme per tercer any consecutiu, i per a la qual s'han contractat quatre treballadors durant els mesos de juliol i agost. L'escoleta d'estiu d'horabaixa pre-

tén facilitar la vida laboral amb la familiar i que els infants de 3 a 12 anys tinguin un lloc d'esbarjo i educació les tardes en què els pares treballen. Els nins i nines s'hi poden apuntar per dies, setmanes o mesos i el preu és d'1 euro al dia.

La segona part del projecte és la contractació d'un monitor per mantenir el Centre Jove obert durant les vacances d'estiu.

La tercera i última part és la contractació de dos monitors per a l'Escola Viva durant els mesos de juliol i agost.

8 agost

Sa Torre Cega, centre polític i econòmic de Mallorca, per unes hores.

Els Reis d'Espanya assistiren a la inauguració de la rehabilitació dels jardins de Can March.

La inauguració de la restauració dels jardins de sa Torre Cega, a banda de la presència dels Reis Joan Carles i Sofia, convocà gran part dels representants

polítics de les Illes, així com notables representats del món econòmic de Mallorca. També hi va ser convidat el sector empresarial i turístic de Capdepera.

Es Reis arribaren en helicòpter al Clot de Sa Grava, a les 19,45, des d'on foren conduïts en cotxe als jardins de Can March. Expectació. Moltes persones s'acostaren al lloc on havien d'aterrar. A les 18h ja hi havia gent. Cosa semblant passava davant Can March.

Per al públic en general va ser vist i no vist. Més aviat no vist.





FESTES D'ESTIU

16 de juliol

El Carme

Tot i que el dissabte dia 3 ja hi va haver alguns actes, va ser el diumenge dia 4 en què les Festes del Carme es vestiren de llarg i partiren a córrer, fins dia 16. I, com cada any, fidels a la tradició, els organitzadors ens proposaren el pregó com a primer acte formal, el del sus. Un pregó que, en aquesta ocasió, ens oferí Francesc Pons Vinent *Quiquet*, en la línia dels darrers anys, de donar la paraula a la gent major del moll, i que podeu llegir a www.capvermell.cat.



de Mallorca, l'ambient s'acabà d'escalfar i començà a haver-hi "marxa". Rodamons, amb un repertori de ball, extens i variat, oferiren una gran actuació i, un any més, demostraren ser uns grans músics, d'una professionalitat

moll. La imatge va ser transportada pels pescadors. La companyia del CC Banda de Música de Capdepera, i la Banda de Cornetes i Tambors conferiren a la desfilada tota la solemnitat que es mereix. En aquesta ocasió, l'Eucaristia va ser presidida per Mn. Joan Servera, Vicari Episcopal, amb el qual concelebraren els mossens Pere Orpí, Nadal Bernat, Antoni Gili i Miquel Mulet. Una vegada acabada la missa, la imatge de la Mare de Déu del Carme va ser traslladada a la barca que l'hauria de passejar en processó per les aigües de la nostra cala. En aquesta ocasió, va ser embarcada al "bou" "Joven Mírmir". Els focs artificials presidiren el final de la processó. Tothom coincidí que la retallada pressupostària s'hi havia notat molt, en els focs, però els comentaris generals eren d'aprovació de llimar despeses per aquest cap.



El tro, l'esclat, el bany de multituds, es donen cada any amb motiu del cervavila. I aquesta vegada, el dia 8, no va ser una excepció. I tampoc va ser una excepció comprovar com en aquest poble ens podem muntar una desfilada plena de música i color amb elements de ca nostra. A tots ells, una vegada més, la nostra enhorabona: Banda de Música, Banda de Cornetes i Tambors i "Els que ningú vol".

La Comissió de les Festes del Carme dedica molts d'esforços (humans, econòmics i de temps) a preparar la revetlla, no debades el marc del moll és incomparable per escoltar música, ballar, trobar els amics i fer unes copes. I com tots sabeu, la vetllada funciona, com va funcionar la de dia 10. Devers les dotze, mentre actuava Honey, ja hi havia prou gent, però sense embafar. Molta gent asseguda, escoltant, i els més agosarats marcant-se uns passos de ball. De mica en mica, s'anà omplint la zona de la barra. Amb l'actuació de Rodamons, uns clàssics de les revetles

indiscutible, i aconseguiren omplir la zona de ball i fer suar el personal. El següent grup, La Loco-Motora, continuà en la mateixa línia, i amb ells s'arribà al clímax de la festa, quan una autèntica gernació gaudí amb la música d'aquest grup, que sonà molt i molt bé. Amb el grup Vandeshow es tancà una revetlla, quan encara eren molts els que aguantaven, molt concorreguda i animada.

El dia de la patrona, poc després de les vuit de l'horabaixa, la processó sortí de la l'església i desfilà pels carrers cèntrics de Cala Rajada, en direcció al

17 agost

Sant Roc

Les partides de les festes en general, i les de Sant Roc en particular, són de les que han notat clarament la retallada de despeses. En el cas de les festes de Cala Rajada, fins i tot se'n suprimiren els focs artificials, no sense crítiques de





molta gent. Però no serem nosaltres els que ens queixem d'aquestes retallades, perquè tenim clar que la festa és bàsicament cosa de la gent i que, a més, les despeses socials ens semblen prioritàries.

Anem a comentar els primers actes, que varen tenir lloc el divendres dia 13. Pel que fa al cercavila, aquest va comptar amb els grups que, edició rere edició, el fan possible i que, a més, hi posen suficients dosis d'entusiasme i professionalitat com per no haver de tenir enveja de ningú. Banda de Música, Banda de Cornetes i Tambors i els inefables "Els que ningú vol" desfilaran pels carrers de Cala Rajada, sembrant-los de música i alegria. El recorregut, nou, va anar de la plaça Castellet al Centre Cap Vermell. Aquest, com deim en el titular, obrí per primera vegada les portes al públic i es demostrà igualment útil per a actes a l'aire lliure. El pregoner va ser, segons que s'havia anunciat, en Pep Fuster *de sa Cova*, un home bàsicament conegut en el món del futbol, després de més de tres dècades lligat al CE Escolar.

No faltaren dos clàssics d'aquestes festes: la gimcana nocturna i el concert de Bàrbara Femenies i Maria Antònia Gomis, i en ambdós casos constituïren un èxit absolut. En canvi, la reverta de Sant Roc no arriba aquallar. Any rere

any, aquest acte que altre temps va ser multitudinari no passa d'una senzilla discreció. L'any 2010 no va ser menys, i no per manca de dedicació dels grups musicals. Senzillament, la gent no respon, no compareix.

Sí que va funcionar el concert de jazz. El cartell prometia i la veritat és que no va decebre. Més aviat tot el contrari: podem parlar d'una de les millors vetllades de jazz de les que hem pogut gaudir en els ja 21 anys que fa que dura aquesta proposta musical del mes d'agost. De la mà de Manuel Muntaner, que exercí de mestre de cerimònies, Esther Bosch i Carles Benavent, acompanyats dels grups respectius, el dilluns dia 16 ompliren de música el moll de Cala Rajada. I el moll, a més, s'omplí de gent que sabia a què anava i que acompanyà, amb entusiasme, els músics fins al final de l'espectacle.

26 agost

Sant Bartomeu

Malgrat l'amenaça de pluja, que en algun moment es va concretar en brusca feble, una notable quantitat de gent acudí al cercavila que obre les festes. Una vegada més, la Banda de Cornetes

i Tambors, la Banda de Música i "Els que ningú vol" posaren l'accent musical a la jornada. En acabar la volta, ja a la plaça de l'Orient, plena de gom a gom, la pregonera de les festes, Elionor Orpí, ens va oferir un emotiu i sentit pregó, en el qual va retre homenatge a Capdepera i al Castell, però sobretot a la gent que viu en el nostre poble, amb especial esment als infants i a tots que aporten la seva dedicació altruïsta per al millor funcionament de la comunitat.

Quant a la Nit de Foc del dia 22, i pel que fa a l'acte en si, la primera valoració que en feim és que va ser prou llarg, no en el recorregut, sinó en la durada de gairebé dues hores. Hi va haver temps per cremar molta pólvora i perquè els assistents poguessin rebre un autèntic bany d'espines. I tot sense que, afortunadament, es registràs cap incident significatiu. A nosaltres ens va semblar una manifestació més que digna, tret d'un final de festa una mica fluixet. Pel que fa assistència, hi ha qui ha dit que hi havia menys gent que anys passats. També és mal de valorar, aquest aspecte, però algunes de les nostres fotografies denoten una presència massiva de gent. I en tot cas, ara no vendrà d'una dotzena. En fi, una Nit de Foc més que, sigui com sigui, ja té un lloc gairebé insubstituïble en el programa de festes.





Val-9 li va quedar la tasca difícil de retenir la gent fins a l'hora de començar la xocolata-da i la diana florejada.

Deixem constància del concert de Marina Moyà (per segon any consecutiu), del sopar a la fresca (amb la nostra banda convertida en una autèntica *big band* i deixant-nos a tots bocabadats), del concert dels cantautors locals (amb l'absència de Suso Rexach), el concert de la coral S'Alzinar. Bé està, allò que bé acaba. I les festes acabaren prou bé. De fet, acabaren com sempre, que és el

millor que pot succeir, el que tothom espera. El concert de la Banda de Música -atenent que la nostra és una banda que dona gust d'escoltar- esdevé cada any una oferta musical de gran qualitat. I per al dia de Sant Bartomeuet es mudà amb les millors gales i, de la mà de Miquel Gayà, ens regalà un concert impecable. I tot seguit, els focs, la traca final de les festes. Mentiríem si no diguéssim que ens semblaren una mica més "magres" que de costum, però això era d'esperar.

Ho diem al principi, i aquí repetim el crit de guerra: *Tomeu, Tomeu, Tomeu, Tomeu..., Tomeu..., Tomeu...*

L'any que ve hi tornarem.

3 setembre

Parc temàtic de Tierra Santa a Capdepera

Haviem sentit a dir que Capdepera està on el Bon Jesús va pedre les sabates, però d'aquí a fer-hi un parc temàtic...

No seria el primer del món, però sí de tot Europa. La constructora Grup Sigma planeja la construcció del primer parc temàtic cristià d'Europa i diu que compta amb el vistiplau de l'Ajuntament i del sector turístic del municipi. Grup Sigma és la representant a Europa del Parc Temàtic de Buenos Aires (Argentina) Terra Santa, i el de Capdepera



seria a imatge i semblança del seu homòleg a Buenos Aires. Actualment només hi ha dos espais d'aquestes característiques al món, un a Florida i el de Buenos Aires.

El cost del projecte oscil·laria entre els 7 i els 10 milions d'euros. El sector hotelier considera que tindria efectes molt positius sobre la situació econòmica-turística de tota l'illa. L'extensió total seria de set hectàrees, un espai considerat «ideal» per a la promotora per construir un recinte d'aquesta naturalesa, amb aparcament inclòs.

A l'interior del recinte, s'ubicarien restaurants i espais d'oci dissenyats d'acord amb l'estètica típica de la Jerusalem de l'època.

29 setembre

Vaga general

Aquesta és la veritat: en el nostre municipi, la jornada de vaga general d'aquest 29 de setembre, convocada contra les mesures socials del govern Zapatero, va tenir un seguiment molt escàs. No estam en disposició d'oferir xifres exactes, però bastava fer una volta, tant per Capdepera com per Cala Rajada, per adonar-se que la resposta dels treballadors gairebé no es deixava notar. L'ambient de total tranquil·litat, amb tots els establiments comercials oberts al públic, n'era una clara demostració. El mercat de Capdepera va transcórrer com un dimecres qualsevol.

A hostaleria, segons les informacions de què disposam, tampoc hi hagué resposta dels treballadors, o en tot cas, va ser molt escassa. I tampoc no s'hi donaren incidents. Poguérem veure una caravana de cotxes, de sindicalistes, amb banderes, però no coneixem que hi hagués actuacions de piquets.

Entre els funcionaris, les coses no sembla que anassin molt distintament.



A les escoles treballaren la totalitat dels professors de Capdepera, mentre que a Cala Rajada n'hi va haver tres que se sumaren a la vaga, amb la qual cosa els infants assistiren a classe com un dia normal. A l'Institut se sumaren a la vaga 4 o 5 professors, segons ens digueren, cosa que tampoc va impedir que les classes transcorreguessin amb una normalitat pràcticament total. Pel que fa a l'Ajuntament, els funcionaris administratius també varen complir la seva jornada laboral sense excepció, com un dia més.

A la construcció, hi ha molt poca cosa moguda, a hores d'ara, però també poguérem veure obres en què es treballava sense cap incidència.

En definitiva, i com dèiem en titulars: una jornada de vaga molt tranquil·la, en què qui no volgué treballar, així ho va fer, i qui va voler treballar, que va ser la majoria, també ho pogué fer sense problemes.

10 octubre

IX Mostra de la Llampuga

Malgrat les negatives perspectives climatològiques, el recinte del moll de Cala Rajada s'omplí de gent que vingué de tot Mallorca. El dia va néixer rúfol, malcarat, plujós... En definitiva, que no convidava sinó a quedar-se a casa. Després, d'acord amb les previsions, cap a mitjan matí començà a aclarir-se el panorama, reaparegué la pluja cap a les 13'30h (per sort només durà uns pocs minuts) i finalment ens va fer un capvespre molt agradable. El titular d'aquesta crònica ben podria ser "Tot i l'amenaça de pluja, la IX Mostra ha resultat un èxit".



En el moment de la inauguració "oficial", devers les 11 del matí, i sota un cel ben ennuvolat, les autoritats locals encapçalades pel batle de Capdepera, Josep Gallego, acompanyat per la presidenta del Consell de Mallorca, Francina Armengol, i pel patró major de la Confraria de Pescadors, Joan Ramon Esteva, varen tallar la cinta d'inauguració de la Mostra. Les autoritats, acompanyades de la totalitat dels regidors de l'Ajuntament; el conseller de Cooperació Local del Consell de Mallorca, Miquel Rosselló; el conseller de

Cultura i Patrimoni del Consell, Joan Font; i la directora general de Pesca del Govern de les Illes Balears, Patricia Arbona, entre d'altres, es passejaren pel recinte, visitant tots els estands i saludant tots els establiments i entitats que hi participaven. Igualment, poguérem veure el president d'Unió Mallorquina, Josep Melià.

El recinte es va obrir a les 12h del migdia, amb una bona quantitat de persones que esperaven per entrar a tastar els plats preparats pels cuiners. A aquesta hora el temps semblava millorar. De



in [] off
INFORMÀTICA PROFESIONAL

Carrer Can Melis, 7
Cala Rajada
tel 971819525 - fax: 971818620

Instal·lacions

L'Agulla S.L.

C/ Llevamans, 26
07590 Cala Rajada
Tel. 971 56 36 59
Fax 971 56 54 61
agulla@riscalt.es

FONANERIA EN GENERAL

Pep Terrasa



Anuari Cap Vermell 2010

fet l'estada era ben agradosa (llevat d'una lleugera pluja, que ja hem dit, de curta durada i poca intensitat, devers les 13,30 hores) sota les carpes o prenent el sol, que sortia a intervals.

Cap a les 22 h, de manera relaxada, tranquil·la, la IX Mostra de la Llampuga tancà les portes i s'acomiadà fins l'any que ve, si no hi ha res de nou.

Ja se sap que la jornada vespertina sempre és més assossegada. I això no obstant, ens va semblar veure-hi molta gent, tot i que de les converses que mantinguérem amb els responsables de distintes parades, la venda havia estat sensiblement inferior. Com a contrapunt, diguem que cap a les 9 del vespre, alguns llocs de venda havien abaixat les cortines, perquè havien esgotat les existències.

27 octubre

Capdepera a la Feria Tricontinental de Artesania

L'Associació Amics de la Llata han estat convidats a participar a la Feria Tricontinental de Artesania, que se celebra a Puerto de la Cruz (Tenerife) del dia 27 d'octubre l'1 de novembre del 2010.

Carregats d'obra de palma, com un temps, han muntat un estand ple del bo i millor de l'obra de palma de Capdepera. Durant aquests dies mostraran el seu bon quefer a una de les fires més importants d'artesanía que se celebren. Segur que vendran amb experiències i contactes interessants i que ens ho contarán tot.

Gràcies a aquesta jove associació dels Amics de la Llata el nom de Capdepera ressonarà als millors fóruns internacionals de l'artesanía.



7 novembre

Brillant acte de lliurament dels XVIII Premis Ploma de Ferro

Pere Martorell Vallespir, amb 'L'home horitzontal', s'emporta el primer premi del concurs Ploma de Ferro.

Com a cloenda, "12 hores, 12 mesos" uneix música, literatura i fotografia.



L'home horitzontal, de Pere Martorell Vallespir, de Palma, es va emportar ahir a la nit el primer premi del concurs de narrativa curta en llengua catalana "Ploma de ferro", valorat en 700 € i un guardó, i que ha arribat a la seva divuitena edició.

El segon premi, valorat en 400 € i un guardó va ser per l'obra *Una llum engegadora*, de Guadalupe Martínez Esteve, de Girona. I el tercer premi, per a l'autor local Daniel Pau Bosch, amb l'obra *Colors*, valorat en 300 € i un guardó.

A l'acte hi varen assistir diferents autoritats, com el batle de Capdepera, Josep Gallego; la directora insular de Política Lingüística, Rosa Barceló; i la directora general de Política Lingüística, Margalida Tous, encarregats de fer l'entrega de premis. Tots ells dirigiren unes breus paraules als guardonats i assistents a l'acte.

En aquesta edició s'han presentat 48 obres, de les quals 20 són d'autors balears, 20 d'autors de Catalunya, i la resta de València. El jurat ha estat format per Sebastià Alzamora, Josep Lluís Aguiló, Cristina Salom, Maria Magdalena Gelabert i Pilar Arnau.

Després d'entregar els premis es va presentar l'espectacle "12 hores, 12

mesos", amb textos de Jaume Fuster, música de Maria Antònia Gomis i veu de Biel Bisquerra. El muntatge resultà una gran sorpresa, tant per la qualitat dels textos com per la interpretació i el complement musical, i deixà molt bon gust de boca als assistents.

10 novembre

III Festa intercultural a Capdepera

Multitudinària edició de la Festa Intercultural i celebració del Dia dels Drets de l'infant 2010

El Poliesportiu de Capdepera va acollir, durant tot el diumenge 14 de novembre, la tercera festa intercultural i la segona festa dels nins que organitza el departament de Serveis Socials de l'Ajuntament de Capdepera.

La jornada va començar cap a les 11 del matí, amb actuacions per a infants a càrrec del grup infantil Tipi Tipi Top, que va animar el matí i va fer passar una estona molt divertida als infants. A més, hi havia un boti-boti per als més petits i taules d'escaçs.

En aquesta edició es muntaren devuit estands, d'altres tantes comunitats presents en el nostre municipi, corresponents a devuit països de tot el món. A cada estand es podien tastar els plats típics de cada lloc, salats i dolços, per només 1,5 €. Cuscús de Senegal, *alfajores* d'Argentina, o menjars de Colòmbia, Equador, Brasil, Paquistán, la Xina, o Espanya, amb representació de Mallorca a base d'ensaïmada, panades i llet freda.



Després del migdia hi hagué diverses actuacions musicals i danses tradicionals, com ball de bot, danses mexicanes o una classe de capoeira per als més petits.

Des del primer moment hi hagué una gran afluència de públic, que omplí el poliesportiu.



22 novembre 2010

Presentació d'*El plaer del boletaire* a Cala Rajada

Aquesta jornada micològica es preveu repetir-la els dies 27 de novembre i 4 de desembre. La del passat dissabte ocupà gairebé tot el dia amb diverses activitats. Anem per parts.

De bon matí, hi hagué la concentració dels cercadors, al centre Cap Vermell, des d'on (atenent la nombrosa participació, més de 50 cercadors) partiren tres grups. Un grup anà a sa Font de Sa Cala, un altre a Canyamel i el tercer a sa Mesquida, i acordaren trobar-se a les 13 hores a una aula del mateix Centre Cap Vermell per classificar i ordenar els exemplars obtinguts.

A les 18 hores, continuà la classifica-

ció d'exemplars, tot destacant que se'n trobaren alguns de "rars" o difícils de trobar. Després es passà a fer una degustació d'un ampli repertori de plats elaborats per Felip i alguns col·laboradors. S'ha de dir que la majoria eren receptes explicades en el llibre *El plaer del boletaire*, que una mica més tard va ser presentat. Hi havia patés, frit, amanides, aguiat, coques..., tot a base de bolets com a ingredient principal.

Els participants de les jornades, alguns d'ells arribats de Palma i d'altres poblacions, gaudiren del buffet preparat al bar, amb begudes i postres preparats per Toni Navarro.

És d'agrair l'esforç fet per Felip Esteve i els seus col·laboradors per dur a terme una jornada tan completa i que deixà tan bon gust de boca.

16 desembre

Inaugurada la mostra permanent sobre els castells a la Casa des Governador

El Castell ja compta amb l'exposició permanent "La defensa d'una illa"

El dijous dia 16, el Castell va fer una passa més cap a la seva consolidació com un dels elements patrimonials més emblemàtics de Mallorca. Descobert per molts de mallorquins arran del Mercat Medieval, en els darrers temps

també ha vist com s'endegaven un seguit d'iniciatives que n'han impulsat el coneixement entre àmplies capes de la població de l'illa, a banda dels nombrosos visitants de tot el món que rep cada any. Per totes aquestes circumstàncies, i donat el seu bon estat de conservació, s'ha considerat com a lloc idoni per exercir de centre d'informació dels distints castells medievals de l'arxipèlag.

La inauguració de l'exposició que des d'ara es pot visitar, com un atractiu més del nostre Castell, va ser inaugurada pel batle Josep Gallego, acompanyat del regidor responsable del Patronat del Castell, Mateu Garau. Aquest va explicar els objectius que acabam de resumir del projecte. També hi foren presents i es varen referir al que vol significar "El Castell de Capdepera, la defensa d'una illa" Gabriel Cerdà (Director de Patrimoni del Consell de Mallorca), i els tècnics responsables de tot plegat, Caterina Garau i Bernat Oliver. Hi poguérem veure, igualment, distints regidors de l'Ajuntament, tant de l'equip de govern com de l'oposició.



18 desembre

Festa de l'Esperança

La capella del Castell presentava un magnífic aspecte, el divendres dia 17, amb motiu de les Completes de l'Esperança. Estibat de fidels i, com sempre, bellament adornat per Tino Adrover, l'oratori ofería la seva millor imatge. El temps s'havia apaivagat i la nit convidava a atansar-s'hi.

Mossèn Miquel Mulet va presidir la cerimònia i la Coral Gabellina hi posà





la música. Amb tot, un dels moments més esperats de la nit era el pregó que, com sabeu, enguany s'havia comanat a Antònia Garau Juan, i de fet va respondre a l'expectativa. La pregonera, amb paraula fàcil i amb la convicció de persona creient, bastí un discurs ple d'emoció i en què la figura de la Verge de l'Esperança es posà com a eix de tot el discurs (el podeu llegir a www.capvermell.cat).

Acabada la cerimònia religiosa, la gent es traslladà a l'explanada devora la porta del Rei en Jaume, fugint d'una plaça des Sitjar que, per aquestes dates, és inhòspita. I el canvi podem dir que va ser un encert. La torrada va resultar molt animada i amb bon ambient musical. Un grup de gent decidida a revitalitzar aquesta festa s'hi implicà de valent i va treballar perquè tot sortís brodat.

Amb un temps que, tot i amenaçar, no va impossibilitar cap dels actes prevists, el dia de la patrona de Capdepera va discórrer tal com estava previst.

Al matí, i com és costum, va tenir lloc la missa concelebrada a la capella del Castell, presidida en aquesta ocasió per mossèn Joan Font. Molts encara recordam que aquest prevere inicià la seva llarga carrera eclesialística precisament a la parròquia de Capdepera, d'això ja fa 56 anys. Amb ell concelebraren els mossens Jaume Mercant, Antoni Amorós, i el titular Miquel Mulet.

Al capvespre va tenir lloc la tradicional processó, d'anada i tornada al Castell, acompanyada per la Banda de Música. L'esperat sermó de "sa boira" va anar a càrrec, en aquesta ocasió, del prevere cala-rajader Mn. Nadal Bernat,



vicari judicial. Per segon any consecutiu es van representar els misteris de l'Esperança per un grup de membres de l'agrupació Aires Gabellins.

18 desembre

25 anys del col·legi s'Auba de Cala Rajada

Dia 18 de desembre va ser el dia elegit per celebrar els 25 anys de funcionament de l'escola s'Auba. Bé, de l'edifici actual, en realitat, ja que abans va haver-hi uns anys en què l'APA va lluitar per fer realitat l'escola així com la veiem ara.

No cal dir que durant aquests 25 anys l'escola ha sofert diverses modifi-

cacions i ampliacions i s'han construït les aules d'Infantil. Però també hi ha hagut una part personal, humana, que ha fet l'escola. Parlem d'alumnes, mestres, Apimes, pares i mares, personal de neteja... Un bon grapat dels quals es trobaren al gimnàs del centre per celebrar l'esdeveniment. Així poguérem compartir taula molts de mestres que han ensenyat (i encara ensenyen) a les aules del centre, juntes de l'APIMA, equips directius, batles, etc...

20 desembre

30 anys i un dia... de *Cap Vermell*

Ja ens trobam en el dia després. La nit del diumenge dia 19 celebrarem el 30è aniversari i avui tornam estar en feina, com si tal cosa. No podem aturar.

Amb tot, hem de dir que estam molt i molt satisfets de com va anar la celebració dels primers trenta anys de vida del projecte *Cap Vermell*. Ens sentírem molt i molt ben acompanyats, fins a exhaurir les entrades, i a La Ponderosa no hi cabia més gent. L'ambient fou extraordinàriament agradable, les converses llargues i disteses, el menjar bo, la música insuperable i els parlaments al·lusius, de gran nivell. Està malament que ho diguem nosaltres, però la veritat és que va ser una festa fantàstica.





Els habituals, Maria Vives i Lluís Cerrada, actuaren d'amfitrions, presentaren l'acte i el conduïren amb la solvència que els caracteritza. Són una vertadera assegurança i, amb ells donant la cara, tots els altres estam molt més tranquils.

Ja ho hem dit, però hi hem d'insistir: ens sentírem molt ben acompanyats. Amics de sempre, col·laboradors, pioners de la revista, lectors empedreïts, gent magnífica que justifica *Cap Vermell* i li dona sentit. Meravel·lós.

A l'hora dels inevitables parlaments, el primer a prendre la paraula va ser Gabriel Pérez. Algun dels actuals membres de l'equip de redacció, que no el coneixia, li va dir: "Ja era hora, tant com he sentit parlar de tu". I és que, efectivament, tots els que coneixem la història d'aquesta aventura que és *Cap Vermell* ens posam el nom d'en Biel a a la boca, moltes vegades, perquè sabem bé com va ser de decisiva la seva aportació. En la gestació del projecte i els primers anys de vida de la revista Gabriel Pérez no sols en va ser impulsor, sinó un element fonamental, un puntal imprescindible. Quan, el passat diumenge, va prendre la paraula, ens trobarem el Biel de sempre, el que tan bé coincideix, senzill, emotiu, proper, entranyable.

En Pep Terrassa fou el segon a prendre la paraula, per referir-se, entre moltes altres coses, a la diversitat de camps que abasta avui la tasca de *Cap Vermell*, des de l'informatiu a l'editorial, passant per la ràdio o finalment com a productors discogràfics. Des de la modèstia dels nostres mitjans, però amb l'ambició de qui creu en allò que fa. El nostre president es va referir, també, amb emocionades paraules, a una presència que mai ens ha abandonat, malgrat la separació física: la de Joan Rai.

Finalment, va prendre la paraula en Miquel Flaquer *Llull i del Recreo*, que també va ser un dels iniciadors de *Cap Vermell* quan era un jove. Ens explicà la volta d'arc que ha hagut de traçar per tornar a la història local, al referent immediat per entendre la història del món i per inserir-se en allò que és universal. En Miquel, dins el grup de l'associació, és un autèntic agitador cultural, un home d'empenta i d'idees, vertader motor de la nostra tasca editorial. El seu va ser un discurs compromès amb el país i amb la seva cultura, i crític amb aquells que treballen aferrissadament per fer-nos desaparèixer com a poble i com a cultura diferenciats.

Tenguérem música, també. Molt bona música. La Tani Mas Band la hi posà, tant a l'aperitiu com a les postres, fins al punt que els més marxosos no els deixaven fugir. Amb aquest trio la vetllada va culminar de la millor manera possible.

I per acabar, unes paraules d'agraïment a tot l'equip humà del restaurant, encapçalat per Toni Navarro, que va fer tot quant va poder -i ho va aconseguir- perquè ens hi trobàssim a gust. Ens sentírem com a ca nostra. Així que, rebim també tot el nostre reconeixement.

Na Maria i en Lluís, en acomiadar l'acte, feren vots perquè no hàgim d'esperar 30 anys més per festejar *Cap Vermell*. Nosaltres ens hi sumam, entre d'altres coses perquè uns quants, d'aquí a trenta anys, probablement ja no hi serem.





26 desembre

Matines 2010

Les parròquies de Capdepera i Cala Rajada celebren sengles Matines de Nadal molt participades

Segurament alguna cosa hi deu tenir a veure l'efecte cridada de la declaració de la Sibil·la com a Patrimoni de la Humanitat. Sigui com sigui, les Matines d'enguany han estat de les més concorregudes i participades dels darrers temps, amb els temples de Capdepera i Cala Rajada pràcticament plens de feels i, segurament, d'algun curiós.

A Capdepera, presidí la celebració el

titular de la parròquia, mossèn Miquel Mulet, i comptà amb el suport de les noves tecnologies, amb una pantalla on s'anaren projectant imatges des d'un ordinador controlat per comandament inalàmbic.

L'encarregada de defensar el paper de la Sibil·la –que enguany, com dèiem, era més esperada que mai–, fou Caterina Barceló, com en anys passats, i ho va fer amb la seguretat que la caracteritza.

D'altra banda, cantà l'Àngel el nin Tomeu Sureda, mentre que el sermó de la calenda el pronuncià Toni Martorell. Paqui López, Pere Llabata, Esther Flaquer, Toni Serra, Jaume Moll, Elionor Martí, Miquel Àngel Barceló i Toni Melis completaren la nòmina de nines i nins que participaren en la celebració, en els distints papers propis del naixement de Jesús. La Coral Gabellellina, dirigida per Elionor Gómez-Quintero, hi posà la música.

A Cala Rajada, el celebrant fou mossèn Joan Servera, amb una gran concurrència, com explicàvem més amunt. En aquest temple, la Sibil·la va ser cantada, com l'any passat, per Maria Antònia Gomis, sense acompa-



nyament musical de cap tipus, cosa que significa una dificultat afegida, però que també li confereix un plus de solemnitat i de dramatisme. En tot cas, na Maria Antònia ens en deixà una interpretació pulcra i sentida.

Cantà l'Àngel una altra habitual, Laura Loshuertos, amb gran seguretat, mentre que el sermó de la calenda el predicà el nin Lluç Cerdà Bernat, sense vacil·lacions.

Dirigida per la mateixa Maria Antònia Gomis, la coral Verge del Carme tengué cura de la part musical de la celebració.

SERVEI PAGAMENT FRACCIONAT

des de Línia "SA NOSTRA", per telèfon o per internet, indiqueu quina o quines compres del mes voleu ajornar.

Informau-vos-en a www.sanostra.es







Un tele

Un Capritx

Un Portàtil

Un viatge



"SA NOSTRA"

CAIXA DE BALEARS

Condicions de pagament fraccionat: Compra mínima: 150 euros.
 Quota mínima mensual per compra: 20 euros.
 Termini de 3 a 24 mesos.
 Tipus d'interès mensual: 1,5% (TAE: 14,71%).
 Cancel·lació anticipada: 1% sobre el saldo pendent.

28

ENTREVISTES

1 de maig de 2010

Entrevista a Joan Buades

Els que ocupen el territori fan usdefruit de la bellesa de Mallorca, de les platges, dels llocs més pintorescos, però no reverteixen una part dels seus beneficis en la societat local.



En el cicle de conferències *El turisme abans del turisme* va participar Joan Buades Beltran, investigador i escriptor del grup d'investigació sobre Sostenibilitat i Territori de la UIB. Abans d'oferir la seva dissertació, sota el suggerent títol de *Dictadura, construcció del Paradís Turístic Mallorquí i Guerra Freda*, el conferenciat va ser entrevistat en el programa "El cafè dels dissabtes". Una entrevista llarga i plena d'idees i anàlisis interessants al voltant del turisme. D'entrada Joan Buades ens explica el títol de l'entrevista: "Jo, el que intent reflectir és que molta gent, quan parla de la història del turisme, parla d'aquella gent del poble, emprenedora, que muntà els primers hotels. I això és molt interessant, però crec que el que perdem de vista és que si aquí hi va començar a haver turisme massiu és perquè es varen crear unes condicions exteriors de negoci, entre els touoperadors d'aquell moment i gent molt important d'aquí, com Joan March, a qui en Franco devia molt, i llavors amb tot el franquisme pròpiament dit. Es va donar una conjunció d'interessos en uns moments excepcionals, en plena guerra freda entre russos i americans, de manera que això va propiciar que es posassin en marxa mecanismes de negoci molt importants. És cert que es va crear molta riquesa, però aquesta no va arribar a la gent corrent de Mallorca. Jo el que intent explicar és que s'ha creat molta riquesa però que la gent d'aquí no és rica, encara que això pugui semblar un misteri".

Després parlarem de la situació actual: "Jo ara estic del costat de la investigació, jo no ho sé tot i, més aviat, faig preguntes i intent formular hipòtesis perquè entre tots entenguem més coses. Crec que la idea central seria que aquest turisme massiu a Mallorca, que a finals dels anys 50, i fins ben entrats els 70, va

anar a les totes, cada vegada més, més i més, a partir de la meitat dels 80 es va veure que ja no anava tan bé. Va ser quan, per exemple, Sol Melià o Barceló se'n anaren els uns a Indonèsia i els altres a la Dominicana, perquè allò que fèiem a Mallorca, a la Costa del Sol o a Canàries ja no donava tant. Ja hi ha democràcia i sindicats i ecologistes, i Ajuntaments que tenen unes lleis i les volen fer complir, i et surt tot molt més car. Ara ens trobam que a aquestes empreses, que són les que duen el gruix dels turistes, ja no els interessa continuar aquí, perquè el que venem aquí -amb excepcions, depenent del lloc, com a Capdepera mateix, que és un cas una mica especial- és igual a moltes altres bandes del món. La gent es demana per què hauria d'anar a les Balears, quan hi ha tantes zones amb els mateixos recursos de sol i platja, o potser millors i més econòmics. Això ens ha encomanat una por, com a societat, molt gran i n'hi ha que pensen si la gallina aquesta no l'estam arruïnant. Davant això, encara que no de manera unànime, la resposta des de les institucions sol ser més golf; més aeroport, més ports esportius, més, més, més... Aleshores, crec que ens hauríem de plantejar si continuar abocant diners d'aquesta manera, per atreure més turistes, és el més convenient. O si, al contrari, hauríem de mirar de conservar el bon turisme, mirant primer d'establir què entenem per bon turisme, veure qui s'en beneficia per tal de repartir una mica millor i, en temporades difícils, protegir el que és la nostra comunitat. Hi ha un risc molt gran que acabem sent una mena de museu del turisme, amb molt poc turisme que valgui la pena".

I del futur: "En aquests moments hi ha uns mil milions de turistes a l'any, en tot el món. La demanda turística creix molt a nivell mundial i, per tant, és evident que te'n tocarà una quota, vulguis o no vulguis. Però jo l'accent no el posaria aquí, perquè sembla que molts dels nostres dirigents no tenen més perspectiva que mirar quina és la pròxima fira turística on anar a gastar doblers perquè venguin més turistes. El problema és que quan un pensa què vol dir Mallorca, o què vol dir Eivissa, o Menorca, a nivell internacional vol dir discoteques, en uns casos, o el tot inclòs més barat, en altres casos. Això, des del punt de vista d'una comunitat local, com pot ser Capdepera, això no és molt interessant. El que seria interessant és veure què podem fer perquè d'aquí a deu a o vint anys els nostres joves tinguin un mercat de treball relacionat amb el món turístic que sigui una mica qualificat. El turisme ens hauria d'oferir la possibilitat de comptar amb un jove que tengués un futur professional digne, o ens hauria de permetre salvar una generació de pagesos del Pla de Mallorca que fan que el camp de Mallorca es conservi d'una manera digna, o regenerar aquelles parts del litoral més degradades sense que això signifiqui una operació d'enginyeria. Mallorca podria viure un nou període de turisme positiu, però això necessita planificació. Des que van començar els ajuntaments democràtics, i els Consells i el Govern, no hi ha hagut una planificació a una generació vista, 15, 20, 25 anys, i això es nota. Cadascú fa la guerra pel seu compte i el resultat final és una mena de caos. Encara veim el turisme de la mateixa manera que el pagès veia com venia l'any: enguany ha plogut?, idè tendrem bona anyada; enguany vendran turistes alemanys?, idè la cosa anirà bé. Això



és abordar el problema des d'una mentalitat agrària, tot i que ja no vivim del camp, però crec que hauríem de fer-ho des de perspectives més intel·ligents". Sobre el debat turístic ens digué: "Allò substantiu és demanar-nos com és possible que aquí s'hagin fet tants de duros, acumulativament, i tinguem el nivell de serveis públics que tenim, o les condicions laborals i salarials que tenim. Potser ha arribat el moment de començar a pensar com millorar la qualitat de vida de la gent que viu tot l'any aquí, i una part d'aquesta feina té a veure amb el turisme. Una de les coses més grosses que han passat, en relació amb el turisme, és el nivell de construcció que s'ha donat, que segurament pot continuar, perquè hi ha molt de diner negre, i aquest pot tornar aflorar si se supera la crisi actual. Caldria posar-hi fre i començar a reorientar les inversions, pensant en els joves. Quan anam a fires turístiques es mostren fotografies precioses que no es corresponen amb aquests hotels fantàstics del tot inclòs, ni amb els polígons industrials a les entrades de les poblacions. Els que ocupen el territori fan usdefruit de la bellesa de Mallorca, de les platges, dels llocs més pintorescos; no reverteixen una part dels seus beneficis en la societat local. Llavors ens trobam que molta gent jove, inclosos mallorquins de tota la vida, acaba tenint una feina precària, i no pot tenir ni un pis. Com a societat, fa estona que ens hem passat de rosca."

22 de maig de 2010

Entrevista en profunditat a Pere Orpí

A Cap Vermell ens fèiem ressò de la completa entrevista del Banc de la Memòria a l'escriptor gabellí.

Pere Orpí i Ferrer (Capdepera, 1936) és entrevistat a través del projecte *Lletres i Memòria* que realitza l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana, juntament amb el portal d'Internet *Banc de la Memòria*.

En el projecte *Lletres i Memòria* es recullen, en un apartat especial del web *Memoro*, tot d'entrevistes en format vídeo a escriptors i escriptores en llengua catalana, associats a l'AELC i nascuts abans del 1940, els quals donen testimoni de les seves vides i la seva obra.

L'entrevista amb en Pere Orpí és llarga i profunda i, si ens permeteu, vos recomanem que l'escolteu i l'assaboriu lentament, ja que és senzillament deliciosa. Està estructurada en 7 blocs que es presentaren en vídeo.



6, 7, 8 i 9 de juny de 2010

La realitat municipal a anàlisi

Fa tres anys d'ençà de les darreres eleccions municipals i, per tant, estam a un de les properes. Temps suficient per fer-ne una anàlisi en profunditat amb tots els partits polítics que són a la Sala. Per això, els hem plantejat un qüestionari, a mode d'entrevista, que publicarem en quatre tongades més un possible torn de rèplica. L'ordre de les respostes serà en funció del nombre de vots obtinguts a les passades eleccions municipals. Esperam que les respostes vos puguin resultar aclaridores i agraïm a tots els partits la col·laboració i diligència mostrada.

Les preguntes eren:

- Com veis la situació municipal?
- Quina valoració feis d'aquests tres anys de legislatura?
- Quines són les accions millors que ha duit a terme l'equip de govern? I les més desafortunades?
- Com creis que la crisi i les mesures de restricció de la despesa pública afectaran Capdepera?

–Segons les darreres taules d'endeutament, Capdepera és un dels municipis de Mallorca que té un endeutament més alt respecte dels habitants empadronats. *Dbalears* assenyala un deute de 961 euros/habitant. Quina valoració en feis? S'haurien de prendre mesures concretes? Quines?

–Piscina, Can Creu d'Inca, Centre Cap Vermell, Centre Jove Juva. Per què hi ha tants edificis municipals tancats al públic? Què s'hauria de fer?

–Quines prioritats considereu que ha de tenir Capdepera d'ara endavant?

–Quin atractiu té presentar-se a les properes eleccions?

–Vols afegir algun comentari?

Les respostes es varen publicar en 4 llargues entrevistes a tots els partits amb representació a l'Ajuntament de Capdepera, sense limitació d'espai.

24 de juliol de 2010

Entrevistes d'estiu: Sandra Yaw, la nostra llàgrima de sang...

Acabada la segona temporada de *Llàgrima de sang*, el serial d'IB3 que cada vespre emetia la cadena autonòmica en horari de "prime time". *Llàgrima de sang* ha assolit darrerament els seus rècords històrics de quota de pantalla i d'espectadors. Un dels personatges del grup de joves d'aquest serial és na Lilí, una al·lota que empra els seus encants personals per tal d'aconseguir allò que vol.

–*I quina dona no ho fa així?* –ens comenta Sandra Yaw, l'actriu de Capdepera que interpreta aquest personatge.

Però ella reconeix que és un personatge una mica malèvol. Ella troba que els personatges van evolucionant i canviant amb el pas del temps. Forma part de la trama dels joves de *Llàgrima de sang*. El seu espectacular físic contrasta amb la seva senzillesa, però, és clar, una dona com ella, que fa mireira, també és objecte dels flaixos i de les càmeres.

El mes d'octubre l'entrevistarem en el programa "El cafè



dels dissabtes”. Fou una d’aquelles entrevistes que t’aporten una altra visió i uns coneixements nous, i t’apropen a la persona, per sobre del personatge. Volíem i volem compartir aquella entrevista amb tots els lectors i lectores de *Cap Vermell*, i res millor que l’estiu per assaborir-la de manera assossegada.

Primer ens comentà la seva experiència com a atleta: “Jo vaig ser una bona atleta jove, i encara ara tenc el rècord cadet d’Espanya de salt d’alçada, amb 1,75 m. Per aquella edat, 13 anys, era una gran marca. Aleshores, jo només feia 1’72 d’alçada. Record que, amb 12 anys, ja vaig anar a una concentració de la Federació Espanyola, i jo era la més joveneta”. “... En la meua projecció com a atleta, les lesions varen influir molt negativament. Cap als 20 anys, les marques no sortien i va resultar que tenia problemes cardíacs i em varen haver d’operar. Arriba un moment que, a pesar de tots els sacrificis que fas, veus que no avances i que els teus esforços no es veuen compensats, i et demanes si val la pena continuar”.

Després, un canvi radical: “Vaig arribar a Mallorca, era un mes d’agost, i em vaig trobar que m’havia de replantejar la vida des de zero. Aleshores, un amic em va suggerir d’inscriurem en algunes agències de publicitat, de presentar les meves fotografies i de provar sort. I així ho vaig fer. Me’n vaig anar a Barcelona, tota sola, i vaig anar coneixent el món de les agències, amb tot el de positiu i de negatiu que representa. Hi ha milers d’al·lots que volen triomfar, en aquesta món, i trobar feina no és fàcil. Estàs tota sola i has d’anar a càstings, has de fer moltes proves, sovint per no res. És una experiència que et fa madurar, però per moments és molt dura.” I després la televisió: “Uf, lo de la televisió també va ser un xou. Em varen descobrir per mitjà d’un dissenyador, Tolo Crespi. Jo estava amb ell, fent una desfilada, i em va dir que treballava com a estilista d’IB3, i em va passar un telèfon de contacte, perquè em fessin una prova. Efectivament, me la varen fer, però una prova de reportera”, “..., em varen dir que per a reportera estava una mica “verda”. Però, el que són les coses, aquesta cinta arribà a mans del director de *Llàgrima de Sang*, Humberto Miró, i es veu que la meua imatge li va agradar. De fet, va ser ell qui, un dia, em va telefonar, i em va parlar del projecte en què estaven treballant”. Era *Llàgrima de sang*, que tingué un èxit que sorprengué a tots. “Jo vaig tenir la sort d’arribar a la sèrie en un bon moment de popularitat. *Llàgrima de Sang* agrada molt, i sembla que el meu personatge també agrada. Laberint de passions també havia tengut èxit, però no

tant. Jo he estat molt afortunada, en aquest primer treball com a actriu”. Sobre el personatge ens contà: “Na “Lili” va començar com a molt dolenta, fins al punt que, a vegades, algú m’abordava pel carrer i em renyava. Això, al principi, em xocava molt: la gent m’identificava amb el personatge. A vegades hi ha persones que em miren, sense dir res, i jo no sé si ens coneixem o no, fins que algú s’acosta i em pregunta: “Que surts a *Llàgrima de Sang*?”. Sobre el seu futur a la televisió: “A mi, m’encanta. És una feina que em diverteix. Al principi em deia com era possible que em pagassin per fer una cosa que m’agradava tant. Jo entenia per fer feina el que fa mon pare, que és cuiner, dret tot lo dia davant els fogons. Amb tot, he de dir que actuar també ha resultat més difícil que no em pensava, a banda que hi ha molta competència. Molta. Algú podria creure que pel fet de sortir a *Llàgrima de Sang* ja em cridaràn per oferir-me feina, però no va així, la cosa. Som molts d’actors, i a més jo vénc del món de la moda i a penes tenc currículum, i no he passat per l’Escola Superior d’Art Dramàtic. Per tant, es tracta d’esforçar-se i d’anar a poc a poc”.

Moltes gràcies, Sandra. Et seguirem veient a *Llàgrima de Sang*. Que tenguis molta sort!

27 de juliol de 2010

Entrevista d’estiu: Claudia Troppa..., ara sí!

Estic molt segura que s’ha d’arriscar, s’ha de provar, perquè, si no, et quedes amb el dubte



Quan tot va bé i hom és a la cresta de l’onada, tothom vol ser partícep dels èxits aliens, fer-li entrevistes i reconeixements... Ara, quan vénen maldades, es fa difícil fer cas, fer aquelles preguntes que poden incomodar o ferir encara que només sigui pel to de veu.

Cap Vermell va entrevistar Claudia Troppa fa dos anys. Acabava de guanyar el campionat d’Espanya de pista coberta i era doble campiona a l’aire lliure de 100m llisos i tanques. També era subcampiona europea per equips. Les olimpíades eren molt a prop.

Claudia volgué fer un tomb, millorar una mica més. No li han anat massa bé les coses. Però de tot se n’aprèn. Hem par-



Anuari Cap Vermell 2010

lat amb una dona molt conscient del seu rendiment, molt madura, molt professional, sempre parlant en plural. L'atletisme és un esport d'equip: l'atleta i el seu entrenador. No hi ha hagut cap retret. Assumeix els errors i vol passar pàgina, perquè sap que li queden poques oportunitats. Hem volgut saber-ho tot de la nostra campiona, de l'atleta balear més guardonada de la història, ja que als 25 anys acumula devers 14 títols de campiona d'Espanya.

Primer de tot na Clàudia valorava els darrers dos anys: *“Han estat dos anys de molts de canvis. Fa dos anys ja estava decidint abandonar el Club Terra i Mar de València i anar-me'n a Madrid. He passat un any i mig a Madrid, vaig canviar d'entrenador, i amb el nou volguérem fer molts de canvis tècnics, millorar molt la tècnica de tanques i, vist des d'ara, potser ens vàrem oblidar una mica d'entrenar tot allò que és el rendiment. El primer any (2008-2009) no va sortir un any molt bo, vaig fer quarta al Campionat d'Espanya però amb molt de sofriment, i en començar la temporada 2009-2010 estava un poc desgana-da, no em sentia bé, i vàrem prendre la decisió d'anar cap a Eivissa i entrenar amb en Toni Roig. És un entrenador eivissenc que és allà de tota la vida, està dins el programa EBE, de l'Escola Balear d'Esport; ell va ser qui va formar en Felipe Vivancos, quan era petit, allà a Eivissa, i ha tingut molts d'èxits amb atletes de Balears”. A Eivissa... “Començarem amb moltes ganes, molt motivats, i tal volta tanta il·lusió va fer que quan els resultats no acompanyaren ens produïren una certa desil·lusió. Vàrem veure que no estava tan bé com ens pensàvem i... no hi he arribat a temps, ha estat un problema de dates”. Després na Clàudia ens comentà alguns aspectes tècnics de la seva preparació, resumidament tornarà a fer curses de velocitat, a més de tanques. Pel que fa als amics i a la família comenta: “Ells sempre em donen suport amb les meves decisions, això que m'hauria de plantejar... m'ho dic jo mateixa, perquè dos anys en blanc volen dir moltíssimes coses. Entre d'altres, que et lleven els ajuts: les beques, els patrocinadors, no guanyes doblers a les competicions i, és clar, tu mateixa et plantejes moltes coses. I, per cert, ara que surt el tema, vull dir-vos que l'any que ve sols tindrà l'ajuda del Govern Balear i de l'Ajuntament, del qual estic molt agraïda.”*

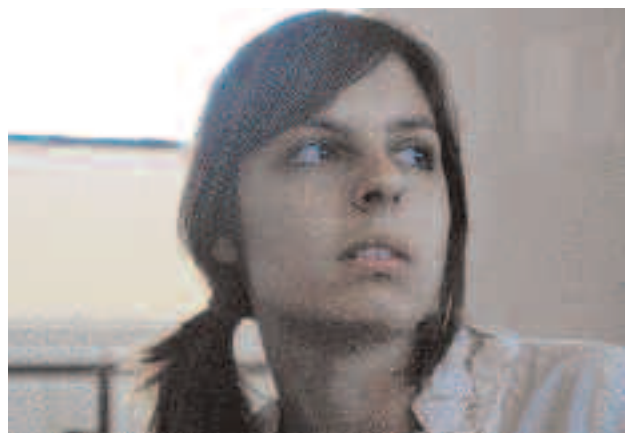
Sobre les perspectives de futur més immediat afegia: *“Ara estic de descans, vaig al gimnàs una horeta diària, però si puc estar un mes sense anar a la pista, millor. Quedaré aquí fins el 26 d'agost i llavors m'en vaig a Eivissa a preparar la temporada. I allà ja no hi val cap excusa, ja m'ha dit l'entrenador que si he de plorar cada dia, hauré de plorar. Ara ja no tenim temps per poder equivocar-nos, perquè m'han llevat beques de l'espanyola; ara hem de lluitar per la del Govern i, clar, ara, en temps de crisi, és molt fàcil dir «na Clàudia no està bé, na Clàudia no rep», i així no puc seguir. Sense ajudes no es pot estar a nivell professional. Necessit entrenar matí i tarda, i si no entrén és perquè necessit descansar. La pretemporada és molt avorrida: anar a córrer, fer peses... No feim tanques fins a novembre. Es tracta de treballar la força i la resistència, llevar quilos... “De la seva participació a les properes olimpíades: “Sí, és un somni i lluitaré perquè aquest somni es faci realitat. Més enllà, no hi puc anar ni pensar, però a Londres sí”. Per acabar, li preguntàrem si valia la pena tant d'esforç: “Sí, sí, és clar. I tant!. Estic super-orgullosa. Quan vaig arribar a Capdepera, contemplant les dues vitrines que tenc a ca meua, de trofeus i premis, em deia: “Me'ls*

enduré a Eivissa, per veure'ls cada dia i ser conscient de tot el que he fet”. Perquè una també se n'oblida molt aviat... Però és que, en veure'ls tots plegats, i comences a mirar de quin any són, en aquest moment et puja tot, l'adrenalina, els sentiments, els records... I jo dic que no em penedesc de res, al contrari, n'estic molt orgullosa. És molt complicat aguantar tants d'anys, però encara em queda corda, no em retiraran tan ràpid.”

10 d'agost de 2010

Entrevista d'estiu: Antònia del Río... reflexions sobre l'existència.

Ens deixem persuadir per la idea que les permanències, rastres, acumulacions són tan fermes... —som en tant que posseïm.



Antònia del Río Ferrer (Capdepera, 1983). Llicenciada en Belles Arts i Màster en Produccions Artístiques i Recerca per la Universitat de Barcelona.

Divendres, 13 d'agost, inaugura exposició a la sala d'exposicions del Centre Cap Vermell. Una exposició amb catàleg que itinerarà a Manacor i Felanitx. Hem quedat amb ella a la sala d'exposicions del Cap Vermell, d'on fa tres dies que no surt i d'on no sortirà fins que hagi acabat el muntatge. Així que l'hem trobada en plena acció, fent feina...

Quan parles amb ella recordes una al·lota jove que feia ball de bot i teatre (recordau aquell grup que es deia IB Teatre?) Sorpren que des dels seus 27 anys tengui uns conceptes artístics tan sòlids, tan treballats. Començam:

Encetàrem la conversa parlant de les seves primeres passes en el món de l'art: *“... començarem amb això dels cartells de festes. Ens aplegàvem amb en Pedro Terrassa, na Natàlia Flaquer i tota la gent que feiem teatre, i així feiem el cartell conjuntament i ens presentàvem. Al cap de dos anys em va fer ganes de presentar una proposta tota sola i a partir d'aquí va ser el primer que vaig fer i vaig guanyar. Llavors sí, aquests són els meus inicis, amb el grup d'amics”. I després els estudis... “...jo vaig començar el primer de Batxiller de Socials a Artà. No estava massa contenta i llavors vaig decidir canviar al batxiller artístic. Per cert, quan vaig fer l'entrevista amb el director de l'institut de Manacor, em demanà per què volia fer artístic, ja que de fet molta gent anava a artístic perquè no hi havia matemàtiques, però no era el meu cas, i quan va veure les notes va dir: no, aquest no és el teu cas. Després, amb el grup d'amics de Manacor,*

vaig anar a fer Belles Arts a Barcelona. I allà som, des de fa 9 anys". Sobre la definició de les seves propostes artístiques ens comentà "... les definiria com a conceptuals perquè, tot i la varietat de tècniques que faig servir, sempre intent defensar el concepte. En aquest cas, per exemple, m'interessa parlar de la memòria, m'interessa parlar del rastre de les persones, del coneixement a partir de la memòria, i si és la fotografia l'eina que necessit per explicar això, doncs serà una fotografia; en el cas de la peça "El magatzem de la memòria", és una instal·lació amb papers de diaris, però allò que m'interessa és el concepte que hi ha al darrere. Per això sóc conceptual. A nivell plàstic som més escèptica: no hi ha color, no hi ha estridències, és tot molt suau, molts de blancs, blancs sobre blancs, grisos... Vull dir que, a banda de la tècnica que faci servir, no pintaré una escultura de color de rosa. Ha d'estar dins la línia de feina que faig". Seguirem parlant de la seva exposició al Centre Cap Vermell, DIÀLEGS MEMÒRIA I OBLIT, del magnífic catàleg presentat per la professora Teresa Blanch, de la beca de la Fundació Sunyol... i dels nous corrents artístics: "Dins del context d'art contemporani que jo conec, cada cop n'hi ha menys que es dediquin exclusivament a una tècnica com la pintura. N'hi ha, i de molt bons; és una tècnica molt difícil, però cada cop menys. Cada vegada estam més a prop de la tecnologia, i això que jo sóc molt analògica, molt tradicional, amb la fotografia i tot això, però, de cada vegada més, la tècnica es fa necessària i forma part del mateix discurs de l'art. En cas del vídeo, jo, que no sóc massa especialista, reconec que de vegades estic molt supeditada a la tècnica, perquè si en sabés més també faria feina a més velocitat. El que vull dir és que no es tracta que la tècnica em condicioni, perquè ha de ser al revés, la tècnica t'ha d'ajudar. Però, cada vegada més, la tecnologia ja forma part del discurs". Després seguim parlant d'aspectes més personals, la visió dels seus pares, de les perspectives de futur, de les perspectives laborals... diversos aspectes al voltant de la creació artística: "Mumare em demana sovint: «Esto se vende? Quién va a comprar tanto papel de periódico?» Ho diu amb tota la sinceritat i tendresa...".

Jo pintava, volia ser pintora, els primers anys de la carrera. Llavors t'adones que t'interessen altres tipus de llenguatges. Quan deixes de pintar i fas altres coses més rares, ells no saben explicar què fa la seva filla. He hagut d'explicar que no faig quadres per posar a la sala. Ara ja comencen a entendre-ho, amb el tema de les fotografies familiars. Ells veuen les fotografies de son pare, però jo em refereixo a tots els padrins del món. A poc a poc veuen que és un llenguatge que explica altres coses".

15 d'agost de 2010

Entrevista d'estiu: Marina Moyà, la vida a través d'un saxo

L'entrevista va de rialla en rialla. Tot un plaer que no voldries acabar. A més, les respostes són senzilles però mostren un gran domini del tema i la situació. Feia estona que no la vèiem passejar amunt i avall amb una allargada motxilla a l'esquena.

Marina Moyà Flaquer (Capdepera, 1987). Com si res ha acabat els estudis superiors de saxo al prestigiós conservatori Musikene de Donostia (País Basc). El saxo és una prolongació del seu cos. Tot és harmonia.



Dels seus inicis en el món de la música ens comentà: "Vaig començar als 8 anys amb el piano amb n'Elionor, després d'haver fet un any de llenguatge musical. Després de dos anys mumare em va dir si volia tocar qualche altre instrument per tocar amb la banda i va ser llavors quan vaig triar el saxòfon. Vaig fer un any de piano i saxo i finalment em vaig decantar pel saxòfon. El primer professor que vaig tenir de saxo va ser en Víctor Martínez. Quan se'n va anar de Capdepera vaig seguir en contacte amb ell i em va preparar per fer les proves al Conservatori de Palma. Vaig entrar directament a la Banda quan la dirigia en Joan Martorell. A Palma la meua professora va ser Amèlia M^a Collinge, la qual em va ajudar molt". Per què el saxo? "Té lo bo de tots: la dolçor del vent-fusta, la potència del vent-metall i el lirisme de les cordes... El saxo m'estira tant que no m'he plantejat fer cap altra cosa." Sobre els seus estudis a Donostia ens comentà: "Ha estat tota una experiència poder estudiar en aquest centre. Abans de fer les proves d'accés tenia clar que em volia quedar a Mallorca, però després, quan vaig saber que podria triar entre estudiar a Donosti, Granada o quedar-me aquí, vaig sentir que m'aniria bé allà. No sé exactament per què, ja que realment no coneixia el meu professor, Eric Devallon, però vaig seguir els meus instints i me'n vaig anar cap al nord. Veient-ho ara, d'una perspectiva diferent, trob que vaig tenir molta sort de poder estudiar en aquell lloc, no tan sols pel bon nivell que té la classe de saxòfon, sinó per com et formen com a músic complet. Quant a l'ambient musical, us puc parlar de l'ambient del Conservatori (ja que l'ambient musical de Donosti es coneix sobretot pel jazz), que és molt bo. Lo primer que et crida l'aten-



bre de llibres... Bé, el tema és que vàrem editar el llibre nosaltres, no és que vengués cap editorial de fora enlluernada amb un: "Jaume, per favor, vine a publicar amb nosaltres". No, nosaltres vàrem prendre la iniciativa. I la veritat és que vàrem fer la presentació a les festes del Carme del 2008 i les vendes del mateix vespre gairebé varen cobrir les despeses. Com que tampoc feia comptes fer-m'hi les sopes, escrivint poesia, aleshores tothom contentíssim: publicam un llibre i no perdem doblers". La llarga conversa pren diversos viaranyos com la glosa popular i els arguments de Sant Antoni: "Sempre m'ha atret molt i, de fet, l'any que va morir l'home de la meua padrineta, en Jaume Llaneres, que era el que feia les gloses de Sant Antoni, en va deixar de mig fetes, i els de l'Obreria em varen dir si les voldria acabar i, efectivament, així va ser. I tant em va agradar que vaig continuar cinc o sis anys més. Llavors hi va haver un parèntesi en què l'Argument el va fer en Sebastià "Malet", i quan ho va deixar, ho vaig tornar a agafar, i ara deu fer set o vuit anys que cada any faig l'Argument. Aquí es necessita més ofici que inspiració, dominar la tècnica, tenir sentit de la mètrica, perquè les gloses s'han de poder cantar, la rima i la mètrica han de ser perfectes, la qual cosa no dóna major mèrit que el que té dominar l'artesanía de fer gloses. Això és pràctica, i també es tracta d'anar a rimes fàcils. Totes les paraules que acaben en vocal aguda són més bones de rimar que les que acaben en consonant: 'tassó' rima amb 'cançó', i 'cantar' rima amb 'baixar' i amb tots els infinitius de la primera conjugació. Això és productiu, i un ja ho sap i sap per on anar. Les que acaben en -ment rimen amb tots els adverbis de manera, com 'tranquil·lament', 'fàcilment'... en canvi, si se t'ocorre posar a final de paraula 'psicosi' ja l'has fotuda perquè trobaràs molt poques paraules que acabin en -osi. M'agrada fer gloses i no em cauen els anells per fer aquest tipus de poesia popular; hi pas una gustada. És més, tenc en marxa un projecte, juntament amb na Joana Colom, una gran glosadora, que va caminant, i crec que a final d'any estarà enllestit. Estam molt il·lusionats". Sobre la seva poesia la qualifica de "Diàfana. Admet que som una persona bastant descol·locada, poèticament. El meu deute poètic el tenc amb el Noucentisme, a l'Escola Mallorquina de Joan Alcover i Costa i Llobera, i una sèrie de poetes catalans molt cultes i molt primmirats en la forma i en el punt de vista de la mètrica. Quan un llegeix en Carner o en Riba entén el que diuen, i no importa que vengui el poeta darrere per explicar el que vol contar. En el meu cas, primer de tot per mancances pròpies, perquè no arrib a més, la meua poesia s'entén. I és un defecte, això, perquè avui en dia circula una

poesia més simbòlica, més opaca, i si no estàs un poc dins la moguda no l'acabes d'agafar. La meua poesia va quedar ancorada en el Noucentisme". Sobre la seva relació amb Cap Vermell comentà: "Enguany farà 30 anys que picam pedra a Cap Vermell, i tot i que sé que per a segons quina gent estam classificats ideològicament i intel·lectualment, la veritat és que el nostre mitjà ha estat molt acollidor, tant en paper com en format digital. Tothom hi ha trobat aixopluc, i tothom que hi ha volgut publicar ho ha fet. No tenim gens d'esperit de censura i crec que la gent agraeix i reconeix que en general ha estat molt curós amb les formes. Procuram fer un exercici d'una certa contenció perquè tothom ho pugui llegir i si se'ns acusa d'alguna cosa, els primers que ens acusen saben que sempre que han necessitat Cap Vermell l'han trobat i l'han pogut fer servir com si fos seu". Després en Jaume parlà dels premis Cap Vermell, i de les seves aficions i tot allò on està ficat: ràdio, Coral s'Alzinar, la música, la pintura ... Per acabar parlà de la seva especial relació amb la mar "Forma part del meu entorn sentimental, més que físic, perquè a banda d'haver nascut a Cala Rajada i davant la mar, el meu repadrí va ser un dels primers pescadors que es varen fer una caseta allà baix, en Pere Andreu Fuster. També varen ser pescadors el meu padrí i mon pare. I jo, no. Però és que l'he mamada des de sempre, la mar. Era petit i davant ca nostra, on hi ha ara el Club Nàutic, era una platgeta, i tots els al·lots hi estàvem, sobretot a l'estiu, des de les 10 del matí fins a l'hora de dinar. Sortia ma mare i em deia: "Puja, que és hora d'anar a dinar!", i sortíem arruats com panses, de tot lo dia estar en remull. Supòs que m'acostumaria a viure a Sant Joan o a Sineu, però em costaria molt deixar la vorera de la mar.

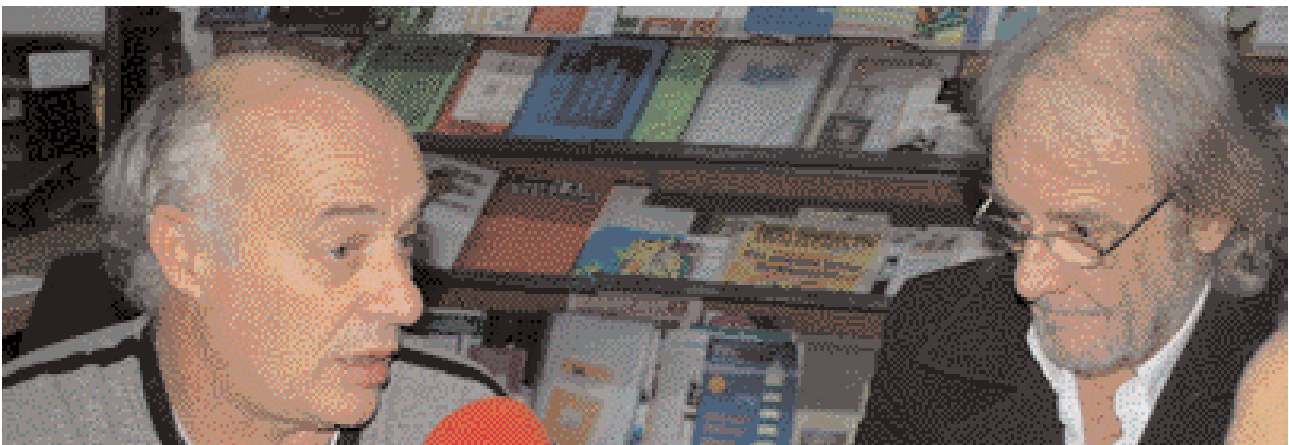
23 de novembre de 2010

Entrevista a Luis Eduardo Aute i Joan Isaac

Aute: "Aquí tota la feina és de Joan. És un treball preciós. Jo sols vènc aquí a fer de corista. A fer els cors i fer d'acompanyant de les meves pròpies cançons. Ja ho veus; som, en Joan i jo, una parella un tant estranya".

Isaac: "Cal que la gent s'emocioni, torni a sensibilitzar-se per les coses belles i en aquest context el paper del cantautor és fonamental".

Teatre de Capdepera. 18:20h del diumenge 21 de novembre. És la primera i única entrevista que se'ls ha fet al llarg





Anuari Cap Vermell 2010

d'aquests tres dies que han estat a Mallorca (Manacor, Alcúdia i Capdepera). Quan la seva mànager ens ho comentà quedàrem sorpresos. Tal volta som nosaltres els rars.

Malgrat que anaven a contrarellotge i que abans d'un concert no solen concedir entrevistes, tot foren facilitats. Tot d'una es creà un clima com si ens coneguéssim de tota la vida i, passat un quart d'hora, quedaren moltes preguntes a fer. Gairebé totes.

Joan comenta el per què cançons d'Aute en català: "Ja al meu disc 'Joies robades' (2002) havia pres en préstec els temes "Una de dues" i "La bellesa". De la seva banda, l'Eduardo m'havia convidat a cantar a duo el tema "D'alguna manera", en una interpretació en directe en el seu concert del Palau de la Música, fa tot just uns mesos. Jo crec en els mites i la mitologia. Per a mi, Luis Eduardo és el poeta i cantautor de qui em sent més proper estèticament. Sempre l'he admirat i quan vaig tenir l'oportunitat de fer aquesta feina em vaig sentir molt feliç. Si es tradueixen llibres de poesies, per què no traduir Aute? Quan començarem a parlar i a col·laborar, sorgí aquest projecte que m'ha fet molt feliç. La feina de traducció i adaptació musical ha estat molt acurada i molt rigorosa per part del també cantautor Miquel Pujadó. Al final va sortir AUTECLÀSSIC. Crec que és un títol que reflecteix allò que ha estat el projecte. En Luis Eduardo diu la seva: "...aquí tota la feina és de Joan. Jo sols vénc aquí a fer de corista. A fer els cors i a fer d'acompanyant de les meves pròpies cançons. Ja ho veus, som, en Joan i jo, una parella una mica estranya." Una parella complicada. Sobretot per a ell. Aquest és un disc seu. Ha fet molt bona feina. Molt ben adaptada en català. Fins i tot hi ha cançons que són millors en català. Si torno a fer unes gravacions d'aquestes cançons agafaré alguns acords, alguns petits detalls que milloren les meves cançons. És un treball preciós, i, cosa més important, fet amb afecte i molta tendresa. Ja li he dit a Joan que aquest és un viatge d'anada i tornada. Que a mi m'agradaria fer el mateix en castellà de les seves cançons i que llavors fos ell qui vengués a fer de corista.

Des de fa molt de temps, volia fer una disc en català, fa tres anys vaig prometre fer una cançó dedicada a la gent amb qui vaig compartir part de la meua infància. A la gent de la plaça Rovira, allà al barri de Gràcia de Barcelona. Es diu Somnis de la Plaça Rovira. Una cançó composta íntegrament en català, entre el diccionari i jo. I amb l'ajut de Joan. Mentre feia aquesta cançó, Joan es va creuar amb aquest projecte i aquí està". En Joan ens parlà sobre la necessitat de la figura del cantautor: "Sí, clar que fa falta; sempre faran falta i més en aquests

moments de tanta disbauxa, d'aquest món que no sap on va. El darrer disc d'Eduardo, que es diu Intemperie, parla de tot això; d'aquest món que no sap on és el nord. Jo crec que el paper del cantautor és fonamental. Cal que la gent s'emocioni, que torni a sensibilitzar-se per les coses belles, per les coses maques.

Estam perdent el nord i qualsevol "imput" estètic, emocional, que trenqui una mica amb tot aquest món que nosaltres mateixos ens hem imposat, on hi ha tanta comunicació però on la gent sembla cada cop més sola.

Qualsevol plantejament per minorar aquesta situació necessita "imputs" superiors, que han de venir del món de l'art.

Em sembla fonamental que existeixi el cantautor, com que existeixi el poeta o el músic. El que passa és que en aquest país la cançó d'autor, perquè a mi m'agrada dir-li cançó d'autor, és un gènere que ha estat molt associat a tot allò que va ser el franquisme, postfranquisme i la transició. Si ho comparem amb societats com França o Itàlia, on no han tingut aquesta càrrega política, la cançó d'autor té una continuïtat en el temps i està inserida en la societat com un element popular més.

Jo penso que és absolutament necessari. Més que mai. Com escriure o pintar". En Luis Eduardo ens parlà de la cançó "Al Alba" (1967), tot un referent per a molta gent: "Aquesta cançó realment me va sortir... Bien, siga en castellano si no os importa... Yo quería hacer una canción sobre la pena de muerte, sobre los condenados, y me era imposible. No encontraba la clave. Respondió a la época de las pinturas de Genovés o Canogar, con aquellos cuadros de personajes que corrían sin saber por qué. Caminaban y no sabían donde iban. Huían de un peligro que no se sabía..."

La cançó que estava buscant salí cuando quiso, yo estaba escribiendo canciones de amor, porque yo por aquel entonces escribía canciones para que otros las cantaran. Rosa León cantaba muchas de mis canciones (yo empecé a escribir canciones en el 66 y hasta el 78 no me subí al escenario). Cuando ella la empezó a cantar en 1975 coincidió con los condenados a muerte y la canción quedó vinculada a aquellos hechos, pero no fue escrita para aquellos hechos. Yo escribí una canción de amor. Pero aquella canción de amor era la canción que yo quería escribir y de alguna forma se vinculó... Finalmente, ha quedado como un alegato y homenaje a aquella gente".

El temps passa ràpidament i han de marxar a preparar-se. El cert és que amb aquest tipus de persones t'agradaria que la conversa mai s'acabàs. Són paraules plenes d'energia i senzillesa, d'anàlisi i de sentiment, de conviccions profundes...



9 agost

Antònia Ballester... a cau d'orella



N'Antònia Ballester va ser una convidada d'"El café dels dissabtes" que preteníem entrevistar des de feia temps i, per tant, ens va fer molta d'il·lusió tenir-la amb nosaltres, en el programa, i poder parlar llargament amb ella, de l'aplicació del mètode Tomatis per a la millora de la recepció auditiva, com de la seva feina en general. El problema és, ara, resumir en poc espai una conversa que no té tara i que mereixeria ser transcrita en la seva integritat.

N'Antònia, una vegada acabada la carrera de Pedagogia es va dedicar a la reeducació, dins l'àmbit privat. D'això ja fa 20 anys. Amb la intenció de poder donar ajudes més eficients, de trobar solucions a infants que a vegades es resistien a millorar i cercant sempre més eficàcia en el treball, no ha deixat d'estudiar tot cercant noves tècniques terapèutiques. En un dels cursos a què assistí, impartit per l'Institut Mèdic del Desenvolupament Infantil de Barcelona, va sentir parlar per primera vegada del mètode Tomatis, i es va quedar fascinada. En aquell temps, a Mallorca no existia cap centre aplicant el mètode, i, com que no quedava més remei, va anar a Barcelona a experimentar en pròpia persona les sessions Tomatis. Llavors va tenir clar que en tenir l'oportunitat es

formaria amb aquest mètode per aplicar-lo a la seva consulta. I així va ser. L'any 2002 ja havia acabat la formació i al 2003 obria el centre Tomatis a Manacor.

– *Per mitjà del sistema auditiu, a través dels sons, alimentam el sistema nerviós. La informació sonora que ens arriba a nivell físic en forma de vibració és energia mecànica que el sistema auditiu transforma en energia elèctrica quan passa al sistema nerviós. El so, per tant, és un dels aliments del sistema nerviós, juntament amb la glucosa, l'oxigen, la llum... D'aquí, per exemple, que sigui tan important cantar... –ens diria.*

Sobre la diferència entre sentir o escoltar, va aclarir-nos que "la tècnica Tomatis, tècnica de reeducació auditiva que faig servir actualment incideix precisament en la funció de l'escolta. Sentir és un acte involuntari, no selectiu, els sons de l'entorn arriben a l'orella tant si volem com si no; però nosaltres podem seleccionar què volem escoltar i què no volem escoltar d'entre tota la informació sonora que rebem. Aquest procés d'escoltar sí que requereix de la nostra voluntat, però també necessita un mecanisme neurofisiològic instal·lat a l'oïda mitjana que ho faci possible. Si aquest mecanisme no funciona com cal, no es pot escoltar adequadament, encara que la persona hi senti perfectament.

I va afegir:

– *El que faig és reeducar la funció d'escolta quan aquesta no actua adequadament o està alterada, i no està al cent per cent. Ja en el ventre de la mare, l'infant es protegeix d'estímul negatius, com poden ser els crits. La protecció consisteix en no deixar passar els sons desagradables, que s'aconsegueix alterant el mecanisme de l'escolta. És el que en deim "tancar l'escolta". Quan això ha passat, i passa molt, la persona (infant o adult) necessita una reeducació d'aquest mecanisme, que s'aconsegueix amb la tècnica Tomatis (...) S'ha de dir que la contaminació acústica és una de les causes d'estrès que patim avui en dia. La feina que ha de fer el sistema auditiu per protegir el sistema nerviós davant els milers de renous que ens assetgen suposa una gran despesa energètica.*

Pel que fa al material sonor emprat en les tècniques de reeducació de l'escolta, ho va explicar d'aquesta manera:


– *Utilitzam un material sonor concret, a partir de dos tipus de música: Mozart i el cant gregorià. El professor Tomatis va emprar aquests dos tipus de música perquè presenten unes característiques concretes. Pel que fa a Mozart, Tomatis el va aplicar en distints països i cultures, i sempre produïa els màxims beneficis, per sobre de qualsevol altre compositor; com ja hem dit, el ritme de la seva música és el més paregut al ritme del cor humà; per altra banda, tractant-se d'un compositor jove, la seva música no presenta una càrrega emocional massa determinada, sinó que és molt fresca i pura, constituint un material sonor neutre. El cant gregorià contribueix a calmar el ritme de la respiració, perquè el ritme d'aquesta música és molt semblant al ritme respiratori. Finalment, empram la veu materna, prèviament gravada. La veu materna es filtra a través de l'oïda electrònica imitant l'escolta intrauterina; aquest és un material sonor molt potent per a la reeducació de l'escolta.*





La conversa, ho podeu ben creure, va donar molt més suc i us en recomanem la lectura completa a la nostra web.





Publicacions 2010 de l'Institut d'Estudis Balearics



- Rauf, A.: Temes Mallorquins, Edicions UIB, Institut d'Estudis Balearics, Publicacions de l'Abadia de Montserrat, Barcelona, 2010.
- Company Mates, A.; Hoyo Bernat, F. X.; Vidal Reynés, J. (coord.): Cent anys de l'aviació a Mallorca (1910-2010), Estudis Balearics 98/99, Institut d'Estudis Balearics, Palma, 2010.
- Planas Sanjosé, A.M.; Pujol i Palmer, G.; Ramon i Lidó, M. (eds): Cròniques d'un poble: Els articles de Baltasar Porceta al setmanari Andraitx, Institut d'Estudis Balearics, Palma, 2010.
- Sansó Barceló, S.: Els lusters de Manacor, Associació Empresarial de la fusta de Balears, Ajuntament de Manacor i Institut d'Estudis Balearics, Manacor, 2011.



CASTELL DE CAPDEPERA

www.castellcapdepera.com

HORARI:

Hivern: (del 15 d'octubre al 15 de març)
De dilluns a diumenges de 09:00 a 17h.

Estiu: (del 15 de març al 14 d'octubre)
De dilluns a diumenges de 09:00 a 20h.




Visites guiades i servei d'audioguies. Demostracions de cetreria i de l'obra de palma, activitats per a infants, concerts i actuacions



970 99 99 99

www.castellcapdepera.com





El conjunt històric i patrimonial del Castell de Capdepera està protegit i gestionat pel Servei de Patrimoni de Capdepera.

COL·LABORACIONS

14 gener 2010

LES COL·LABORACIONS DE CLIMENT GARAU
De veritat som nacionalista?

Climent Garau

Estava a punt d'acabar el darrer curs del batxillerat i, si hi afegim la Guerra Civil, em pens que ja devia haver complit els dinou anys i escaig. Acabaven de tocar les hores de l'any 1942.

Entre els amics hi havia el bon costum de trobar-nos, hora foscando, devers la font de les Tortugues i començàvem a fer el nostre passeig quasi diari Born avall, Born amunt. Solíem tenir molta xerrera i, com que érem quatre o cinc, els dels dos extrems de la fila havien de sonar fort per tal de fer-se escoltar per la resta de "passejandos", i que ja escoltaven qui havia aconseguit dur la mestra d'aquelles xerrameques no gaire transcendents, però tampoc avorrides. Naturalment tots parlàvem en mallorquí, a no ser qualche fill de funcionari o de militar, inintegrable de per si. Tanmateix, entre nosaltres hi havia bona amistat i tolerància, ningú es veia forçat a canviar de parla i el més natural era que parléssim aquella llengua que ens identificava plenament als qui pertanyíem a la mateixa tribu. Alguns de nosaltres ja ens havíem adonat de la nostra pertinença a aquest ramat que, malgrat tot, encara dura. Tanmateix, tots dúiem l'empremta del lloc de la nostra terra, les obvietats entre nosaltres eren prou naturals, evidents i abundoses.

En una d'aquelles passejades ens comparegué un homenet, magre, poqueta cosa, malcarat i mostatxut i, sense dir-nos ni bon dia ni bon jorn, i amb una veu d'autoritat absoluta, categòrica i casernària, ens ordenà: "¡Hablad en cristiano, coño!". La cosa ens vingué molt de nou perquè fins aleshores a l'Institut tot es feia en castellà i, fins i tot, hi havia un camarada Bonet que explicava coses de la Falange, de les quals ningú feia cas, però mai cap

professor ens havia mostrat les dents com aquell xixisbec del Born. Alguns de nosaltres ja havíem trobat molt a dir a la situació que hi havia, però com que era tan natural a Mallorca que tothom anés pel món amb totes les precaucions, ningú motava en el nostre entorn i qui més qui manco duia *lo bo* amagat i passava com podia el seu contraban. Vivíem amb una normalitat "mañosa-mente" imposada i prou efectiva, tot semblava com havia de ser, normal, natural, tranquil i endormiscat.

Amb tot, a partir d'aquella feta del Born, començarem a rumiar més del que havíem rumiat fins aleshores i arribarem fins i tot a demanar-nos què volia dir allò de separatista, catalanista, mallorquinista... Moltes més qüestions posaren els nostres cervellets adolescents en el camí de la política. Ara pens que mai li podrem pagar a aquell militant de l'hegemonia espanyola el bé que ens féu a tots. Despertar d'un somni provocat per segons quina casta de dormissons és un bé i té un gran valor tant per a qui ja s'ha despertat com per a qui encara dorm.

En el meu cas, jo havia viscut en un context de silenci polític i familiar forçat, però les paraules de vegades hi són de més per poder entendre o començar a entendre els fets de la vida.

Amb el temps he fet el meu camí i pot ser que hagi ajudat algú altre a fer el seu, però el que és ben cert és que he arribat a parar en unes opcions polítiques que la gent defineix com a nacionalistes i sempre m'ha fet no sé què sentir aquest terme, i si es referia a mi no em feia del tot content. Aquesta paraula la vaig començar a sentir dir quan els discursos dels guanyadors de la Guerra Civil: "Las tropas nacionales han ocupado Valencia, o Barcelona, o Bilbao, o Teruel". "Se clausuró la ceremonia con el himno nacional y brazo en alto, la única nación es España"... Encara ara es procura que quedi clar que els únics que tenen dret a dir-se nacionalistes són els mateixos de sempre: els de "por Dios y por la patria"; els de "una sola lengua,

una sola patria, una sola ley, una única bandera"...; els del "Imperio hacia Dios"; els de "la una, grande y libre"; els d'una autoritat potent, absoluta i temible...; ¡malauradament els de sempre! Però el cas és que aquest terme s'ha emprat prou malament i fins i tot en les altures segueix aquesta confusió semàntica. Fins i tot per a mi, de cada cop més em repugna aquesta qualificació de nacionalista, quan a més a més el discurs de l'ètica política també el condemna. Però el terme que correspon a aquests nacionalistes violents i agressius és el d'hegemonistes. O sigui que, a partir d'ara, si em diuen nacionalista no m'ho prendré com un insult, tot i que costarà molt fer entendre les coses, perquè els que han introduït aquest terme en el llenguatge polític són els que es vanten de comandar o d'haver comandat la resta dels humans, els nacionalistes agressius, els de les grans gestes, els sublimes, els èpics, els que sotmeten els pobles per la força de les armes o de les estratagemes polítiques.

Els qui hem rebut, i no comptam a l'hora de la veritat, sovint hem hagut d'organitzar la nostra resistència en forma de partit polític. Som els qui no volem fer res més que sobreviure i ser respectats en la pròpia dignitat, que és compatible amb la nostra identitat col·lectiva, però que no pretenem comandar a cal veïnat i ni de bon tros el volen fer desaparèixer. He d'admetre que som nacionalista però he estat sempre un resistent als nacionalistes agressius, els de "la España, una y grande". Som amant de la meva cultura i de la meva terra, som un resistent als hegemonistes que encara ara malden per continuar per sempre més com a hegemònics en aquest estat espanyol que no fou creat per Déu nostre senyor i que el componen persones amb identitats ètniques i nacionals prou diverses.^[1]

[1] C. Ulises Moulines. "Manifest nacionalista (Debat sobre una proposta de nacionalisme internacionalista)". Rev. *Ideas*, núm. 13.



30 gener 2010

LES COL·LABORACIONS DE MIQUEL PIRIS
L'edifici polivalent, una obra d'art

Miquel Piris



Definitivament, l'edifici polivalent de Cala Rajada és una obra d'art. Només una persona en un estat de coma avançat no reaccionaria davant d'aquesta conjunció d'estètica genuïnament balear (...)

I l'art, diuen, el que persegueix és això, fer reaccionar hom davant la creació d'altri. Des del meu punt de vista, aquest nou edifici és la síntesi, la condensació, l'essència d'una arquitectura emprada arreu de l'illa, especialment a la costa. L'autor ha aconseguit reunir en una sola construcció l'impacte de desenes. En les línies exteriors s'endevina un clar homenatge als hotels gegantins dels millors moments de la balearització. El que es veu des de la platja de Cala Mesquida amb una gir de coll d'uns 60 graus, aquí ho obtens amb tan sols una mirada. Si et deixes endur per aquesta visió extasiada davant qualsevol dels seus cantons pots imaginar centenars, fins i tot milers de casetes, un autèntic rusc de ciment. Si la visita es fa en hora crepuscular hom pot endevinar una certa aclucada d'ull a l'infinit: cel·les de repòs etern segellades pel silenci. D'aquesta manera, el carrer de Cala Agulla, ornat amb els seus pesats bancs de marbre funerari, es converteix en auguri, en avantsala, d'aquest nou edifici.

També és de menció l'habilitat que ha tengut el dissenyador de l'obra per fer gairebé indetectables les poques finestres amb què compta. L'opressió, la negativitat, la foscor que encomana la manca quasi absoluta d'obertures ens transporta a les pors més insondables de l'ésser humà. Tot plegat transmet una allau de negativitat que ben segur poques obres han aconseguit al llarg de la història. D'aquesta manera, l'accés a l'interior del polivalent es converteix en una mena de ritus iniciàtic que ens posa en contacte, de manera directa, amb

l'eternitat. Hi ha qui diu que tenir present la mort ens pot ajudar a perdre-li una mica la por. Aquest és, per tant, un edifici que podríem considerar, fins i tot, terapèutic.

24 febrer 2010

Quin moll volem?

Joan Fuster Servera

Els pescadors, en general, duim a terme una activitat laboral no gens fàcil, havent de lluitar contra el temps i contra els mercats. En la nostra feina hi ha molt de vocacional, molta d'estima per la mar. Sortir a pescar i tornar-ne, havent fet el jornal, o no, suposa no poc esforç. Habitualment, anam cansats, la setmana es fa feixuga i en arribar en terra només tenim ganes de no fer res.

En conseqüència, allò que menys esperam, en ser en el moll, és haver de salvar obstacles que, en principi, haurien de ser tangencials i que, en tot cas, no ens haurien de suposar més maldecaps dels que ja tenim. I, això no obstant, sempre que podem, les moltes activitats que els pescadors desenvolupam habitualment, la majoria de les quals no tenen res a veure amb la nostra professió.

I per què dic això? Idò, senzillament, perquè, d'uns anys ençà –coincidents amb l'assumpció de competències per part del Govern de les Illes Balears–, podríem dir que tenim més problemes

en terra que a la mar. Els pescadors –i quan dic això estic segur que interpret el sentir de la majoria dels meus companys del moll de Cala Rajada–, no ens sentim ben tractats per Ports de les Illes Balears, organisme aquest que té cura de les instal·lacions portuàries d'arreu. Em vénen al cap, ara mateix, un seguit d'actuacions d'aquest organisme, sempre amb els pescadors com a destinataris, que, si ens ho miràssim amb una mica de mala fe, podríem entendre com de persecució a un sector que, al meu parer, no s'ho mereix.

En posaré uns quants exemples, fets puntuals enmig de molts d'altres de menors.

- Anys enrere es varen escometre les obres de remodelació d'una part del mur del moll nou, on ara hi ha la cantina. Allà, abans, les barques de bou hi guardaven els ormeigs que no feien servir. D'un dia per l'altre, es va començar a tot allò s'havia de llevar d'allà. Les barques eren fora, i uns hi varen ser a temps, però d'altres no, i quan se'n van tómer tot havia desaparegut. Va ser retirat amb pala i camió i duit a Son Terrassa, d'on amb penes i treballs se'n va poder recuperar alguna cosa.

- A la mateixa zona que dic, hi ha quartets per emmagatzemar ormeigs. Nosaltres n'hi teníem un. En certa ocasió ens varen dir que havíem de treure tot el que hi teníem, perquè s'havien d'enrajolar de nou. Entre les coses que hi guardàvem, hi havia pedrals per a l'almadravilla, feixucs, i per tant, no podríem estar a expenses que cada any es



Antònia Del Río. Llençols freds (lilit).



decidís fer-hi obres i vam manifestar la nostra renúncia a seguir emprant el quartet. Mentrestant, els pedrals, que no ocupaven més de dos metres quadrats, els vàrem voler deixar a la zona que hi ha davant les "golondrines", juntament amb altres estris allà depositats (carros, bous, ferros...), però se'ns va amenaçar de cobrar-nos l'ocupació de superfície. Ens vàrem haver d'endur els pedrals a fora vila.

- Tradicionalment, les barques de bou han estès l'art de pesca devora les barques mateixes. Són feixucs i mals de manejar. Per repassar-los, s'han d'allargar. No es poden deixar acaramullats. Ara tenim obres d'electricificació que a penes ens deixen moure, sense espai per poder adobar i sense que per part de Ports s'hagi ofert cap alternativa. Un racó que ha quedat indemne és davall el Marítim, però ja han dit als bovers que allà no els hi volen. Però encara hi ha més: se'ls ha anunciat que, tan aviat com acabin les obres, se'ls assignarà un espai de 20 metres per estendre. Si consideram que un bou fa uns 80 metres, i que hi ha tres barques que fan servir aquest tipus d'ormeig, com podran adobar-los? Impossible.

- Els pescadors pagam més de 3.000 € anuals pel lloguer de l'espai on tenim les càmares i la zona de pesatge. Amb motiu de les obres de reposició de teulades, Ports va ocupar una part de les nostres instal·lacions, per més de tres mesos. No ens van fer el més mínim descompte. Ara ja tornam ocupar aquesta zona, però, per no tenir, no hi ha ni llum.

- A l'antiga llotja (davall el Marítim) sembla que també hi volen fer obra. Dins l'antiga càmara hi guardàvem tot de coses relacionades amb les festes d'El

Carme. La setmana passada se'ns va donar de termini fins al divendres dia 19 per treure totes les nostres pertinences, per bé que sabem que les obres no són immediates. Però, a més, ja se'ns ha dit que, una vegada acabades aquestes obres, per a aquell racó també hauríem de pagar més de 1.000 € anuals, on fins ara no se'ns havia cobrat res. Evidentment, no l'ocuparem, perquè econòmicament no ens ho podem permetre. No són temps per a augmentar les quotes dels socis de la Confraria.

- Una altra anècdota. Se'ns volia cobrar l'amarrament de l'*Alzina*, amb motiu de les darreres festes d'El Carme. Es tracta d'una barca-museu, declarada Bé d'Interès Cultural, que mai té aquests problemes, enlloc. Aquí sí que n'hi va haver, i va costar Déu i ajuda convèncer Ports que no se'ns cobràs l'esmentat amarrament.

- I ja que parlam de festes, convé que la gent sàpiga que també se'ns cobren taxes per a l'ocupació de superfície, els dies que duren. Com per tenir ganes de fer festa!

- Convé aclarir que, a títol individual, cada barca paga el lloguer del seu quartet, taxa d'amarrament, aigua i llum (com que no hi ha comptador, pagam encara que no n'hàgim fet consum), i ocupació de superfície (també independentment que se n'hagi fet ús o no).

En definitiva, que Ports, per als pescadors, no ens és una ajuda, sinó tot el contrari. La pregunta seria, quin moll volem? Tot apunta que els pescadors feim més nosa que companyia. Se'ns està arraconant sense miraments. Pentura Ports es pensa que el moll ha de ser un espai per als turistes només, però el dia que desaparegui el darrer

pescador, el moll haurà perdut definitivament la seva ànima, i segurament als turistes ja no els agradarà tant anar-hi a fer una volta. I l'Ajuntament, què en pensa, de tot això?

07 març 2010

VIURE PER VEURE

La imaginació al poder

Bartomeu Melis Meyme

Sempre m'ha admirat aquella persona que té el coratge de sortir a la palestra, enmig del públic, amb la responsabilitat de governar, de dirigir o d'actuar. Pel que fa als polítics, tal com ho definia Marx -Groucho Marx-, "la política és l'art de cercar els problemes, trobar-los, fent el més adequat en el moment de solucionar-los, el més precís, i si es diu qualque mentida ha de semblar la veritat: l'important és que et creguin". Per això, les dosis d'imaginació són necessàries en política. Jo no crec que ningú hi estigui per gust, en això de la política. Ni que existesqui mala voluntat. Tenen vocació de servici a la comunitat i prou...

Aquesta asseveració la puc fer amb coneixement de causa i no perquè hagi exercit de polític, no. Record aquell batle que vivia molt a prop de l'Ajuntament, que en certa ocasió en què vaig publicar a *Diario de Mallorca* que a Canyamel es queixaven que notaven a faltar la presència de la policia municipal -corria l'any 1968- em va fer comparèixer a l'alcaldia i em digué que jo no sabia si hi havia policia o no a Canyamel. Li vaig haver de contestar que els veïns d'aquella zona ens havien mani-

LI E S E G A N G | M E S T R E s l

arquitectura tècnica i projectes

c/. costa i llobera, 53 1º 07570 artà
telf.: 971829544 fax: 971 829673
email: ofi@liesegang-mestre.com

c/. almirall cervera, 22 07590 cala rajada
telf.: 971565724 fax: 971818301

www.liesegang-mestre.com



festat la manca del servei. El batle ens va contestar (al fotògraf i a mi): "I voltrots què sabeu? Els policies poden estar amagats darrere una mata...". Vaig haver-li de contestar que considerava "una mata" un lloc poc adequat per a situar-se els agents. La veritat és que, una setmana més tard, una parella de policies patrullava per Canyamel. És una de tantes anècdotes de les moltes que es poden trobar al nostre arxiu, però que denota la imaginació d'aquell batle per fer creïble la seva versió del fet.

Vaig ser durant una temporada una "rara avis" de funcionari, que va conviure amb aquesta altra espècie que són els polítics. I no era fàcil, no. Bé, per a ells no ho sé. Per a mi, va ser depriment treballar a la Sala. Just dir-vos que tenc el privilegi de ser, pràcticament, l'únic funcionari que s'ha autoacomiatat (vull dir, voluntàriament) en quasi tota la història de 30 anys cap enrere de l'Ajuntament de Capdepera.

Precisament, s'han complit aquestes setmanes 20 anys del meu "autoacomiatament". Mai no agrairé a bastament a Antoni Alcover, Joan Pascual, Xisco Terrasa (Q.E.P.D.) i a algú més, que m'ajudassin a alliberar-me d'aquella feixuga càrrega. I mira que ho eren reticents a l'hora de deixar-me partir. Varen haver d'aixoplugar, dintre seu, molta imaginació per fer creïble el meu cessament a la Sala.

Sens dubte, fou la decisió més encertada de la meua vida. I, com deia el metge Caimari: "Són portes que es tanquen i d'altres que s'obren". I aquestes darreres s'obriren de pinte en ample, oferint-me tot un ventall d'oportunitats, que feren possible retornar a la meua antiga feina i, a més, poder dedicar-me, entre d'altres, a les dues grans passions de la meua vida: periodisme i cinema. Aquí sí que es trobava, a gavadals, la imaginació.

Però no vull desviar-me del tema. Disculpau que m'hagi permès aquesta llicència. Vos parlava d'imaginació per ostentar el poder. I crec, realment, que això és el que no hauria de mancar a les noves fornades de la "res pública" per afrontar els reptes que s'hauran d'obrir a continuació de l'escombrada a nivell insular. Per això és que atracant-nos cap a ca nostra, els polítics casolans estan demostrant que compten amb aquesta

imaginació que permet tantes innovacions, millores i realitzacions locals: posem per cas l'esplèndid carrer del Port i adjacents (qui ho havia somiat mai?), l'artístic empedrat o l'embelliment de les vies i escales del voltant del nucli antic (l'enveja, ben segur, d'altres indrets que compten amb un Castell!), la descentralització de la Casa Consistorial, entre Ca'n Creu d'Inca i el nou Centre Cap Vermell de Cala Rajada...

Per cert, parlant amb persones que s'han implicat amb aquest projecte del multiusos de l'antic S'Auba, ens adonam que a més de la corporació municipal hi han participat membres de diversos col·lectius del municipi. Un bon gruix de gent que, pel que sembla, ha unit els seus esforços investigant, elucubrant i debatent per tal de trobar la denominació més adient, més correcta, capaç de resumir el sentiment dels gabellins i dels cala-rajaders, i l'han trobada amb aquest nom tan bell, tan nostrat, i que ningú mai s'hagués pogut imaginar: "Cap Vermell". Ara restarà, únicament, en el proper mes d'abril, assistir a la inauguració. Ben segur que, pel que contenen els que han pogut veure el seu interior, ens deixarà bocabardats...

I és el que dèiem sobre la imaginació en l'art de governar, la imaginació dintre els estaments del poder. Déu els la conservi. Enhorabona i que no demanqui.

03 maig 2010

Alternatives per a una crisi

Biel Mir

Fa temps que no aprofito aquestes planes per donar opinions personals. Les que podeu llegir a continuació no formen una anàlisi científica, ni una teoria econòmica, ni social, ni res per l'estil. Simplement, una manera de veure el que ens envolta. Si les idees exposades són encertades o no, jo no ho puc dir; que resulten interessants? Som-hi, posem-nos en marxa. Que no agraden? Cap problema, no m'agrada imposar res.

Per posar-nos en situació, comencem amb una inquietud: em preocupen el

present i el futur; molt més que el passat, tot i que conèixer el passat pot servir per evitar errades conegudes en el futur. En segon lloc, tinc la impressió que tothom sap que tenim un problema. És un problema generalitzat, que tothom coneix, encara que alguns miren de treure-li importància. Però els aturats, els que no tenen mitjans de subsistència i altres grups no la hi poden treure.

No crec que els polítics ens treguin les castanyes del foc; ni ells ni alguns grups econòmicament forts que desvien l'atenció cap a opinions que em semblen errònies. Aquells que creuen que això ho ha d'arreglar l'"ESTAT", ja va sent hora que entenguin que aquest terme no fa referència a un ens superior amb mitjans per crear i destruir riquesa com li ve en gana.

Seguim amb les expectatives: si es dona la mala sort (desitjo fermament que no sigui així) que el proper estiu presenti un nivell molt baix d'afluència turística al nostre municipi, seguirà una baixa ocupació laboral i, per tant, una part dels treballadors temporals ni hauran treballat a l'estiu ni ho faran a l'hivern. La desocupació no només genera greus problemes econòmics a les famílies; crec que també en genera de socials, per inquietud, intranquil·litat, etc., afegits als primers i agreujats pels mateixos.

Un altre punt: per quin motiu considerem que els turistes han de venir a Capdepera? Fins ara, molt probablement, ho feien orientats pels operadors turístics i pels preus. Aquí em formulo dues preguntes:

1) Seríem capaços de portar turistes fora del programa dels operadors turístics?

2) Podríem crear un sistema econòmic alternatiu per al municipi?

Per respondre la primera pregunta cal que oferim valors concrets que facin que algú, al món, consideri que val la pena el municipi de Capdepera per venir a passar uns dies. I, siguem seriosos, no val "convidar". És a dir, l'oferta que no deixa doblers l'hem de descartar; per a això no cal fer feina!

Un sistema econòmic alternatiu al turisme pot ser viable però, probablement, hauria d'estar relacionat amb el valor afegit que voldríem per al turisme. Si no és que trobem petroli o que

algú d'aquí inventa alguna cosa imprescindible per a la humanitat, dubto molt que siguem capaços d'exportar alguna cosa que generi una indústria rendible per al municipi (sí, per a la societat del municipi, i no només per a uns pocs! No ens podem passar la vida depenent de la construcció!).

Particularment, considero que caldria que els habitants de Capdepera, si és que no estic completament equivocat, prenguem consciència del que ens pot venir. A continuació cal definir línies d'actuació, sabent que a tots ens costarà esforços. Sí, a tots. D'opcions en considero algunes, però sóc conscient que gairebé tots vosaltres coneixeu mil vegades millor l'evolució local de les darreres dècades i el municipi per aportar altres idees molt més interessants.

Pels seus paisatges, instal·lacions i potencial, Capdepera podria ser un centre d'esports diversos amb ocupació gairebé per a tot l'any, en diferents tipus d'esports, per a turisme familiar i grups d'esportistes que entenguin l'esport, no els que s'amaguen darrere de l'esport per acabar sent turistes de fems i borratxera.

El valor cultural amb elements com la llata i el Mercat Medieval, afegint les qüestions musicals i literàries són molt importants; se'n pot treure més profit. Però cal pensar també que no podem portar gent, aquí, a trobar botigues tancades perquè la temporada encara no ha començat!

Entenc que la indústria d'artesanía ha de guanyar força, i no només amb la llata. Cada turista se n'hauria d'endur alguna cosa més que una tovallola de platja o una senalla. Podem fer artesanía de ferro? De fusteria? D'alimentació? De fang? Calen grans indústries per a tot això? No, el que cal és crear coses particulars, diferents. Ja ho deia algú aquí mateix fa molts anys: per veure ciment la gent es queda a casa, a les grans ciutats. Poblacions com Capdepera són nuclis turístics de natura i d'història! Tret que algú aconseguís establir aquí una seu de l'Agència Espacial Europea o un centre d'investigació d'alt nivell...

Molt important: ningú és imprescindible. Qualsevol actuació d'aquesta mena ha de passar per un interès col·lectiu, per damunt dels personalis-

mes tan presents a totes les cultures modernes.

Acabo: crec que altres localitzacions ens han guanyat les opcions del turisme de fems i borratxera, ja que els viatges i les estades són més barats. Si volem qualitat, hem de donar qualitat, netedat organització, imatges de postal, bons serveis... Els records, records agradables, bons records, són la millor publicitat; i els usuaris, els millors anunciants.

04 maig 2010

N'Antònia de Cas Potecari

Miquel Llull

Viure a Capdepera i llegir són per mi dos processos que van junts. La lectura m'ajuda a una millor comprensió de la vida i del meu entorn, i també al revés.

ANTÒNIA MELIS I CURSACH,
al Pregó del Mercat Medieval de 2006

No les mireu pas, ulls meus,
d'aquest món les coses vanes,
vanitat de vanitats,
d'aigua tèrbola bombolles.

JACINT VERDAGUER, *Al cel* (1913)



A Capdepera tots coneixem n'Antònia de cas Potecari perquè tots hem passat per aquella botiga tan misteriosa on compràvem els remeis per guarir-nos de les malalties del cos, però potser també de l'esperit. Quan era nin i mumare m'hi enviava a comprar veia aquella dona, alta, seriosa, un xic distant, que m'escoltava i després em donava allò que li havia demanat. No parlava gaire, no deia gairebé res. I tots sabíem que

era una dona singular i potser també un poquet estranya. Encara que la tolerància de Capdepera ens la feia més propera del que pugui semblar a primera vista. Perquè n'Antònia, ja ho dic ara mateix, és un producte típic de Capdepera, on el cosmopolitisme no està barallat amb la vida interior, amb la mirada interior, amb el gaudi del paisatge gabellí, amb la certesa que vivim en un dels llocs més importants d'aquest món i que, a més, és el "centre còsmic de l'univers", com també ho és l'Estació de Perpinyà del seu admirat Salvador Dalí.

Sempre l'he vista passar pel poble amb *cotxu*, o baixant o pujant del Carregador, perquè va ser una de les primeres dones que va menar *cotxus*. I sempre recordaré aquell Biscúter amb el qual, a vegades, anava i tornava de Ciutat només per comprar llibres. Perquè anar a Ciutat amb un Biscúter a comprar llibres, això només ho podia fer una dona gabellina!

Però fou molt més tard, amb motiu de les meves investigacions del nostru passat més recent, quan vaig tenir ocasió de parlar tranquil·lament amb ella, de descobrir-la de veres. Va ser amb

l'amu en Pep Ruís o Roiç, també conegut per Josep Albertí, que hi vaig anar per primera vegada un diumenge d'estiu amb la meva gravadora i el meu ordinador. No tenia un pla gaire concret; senzillament volia que parlàs, que em contàs la seva visió de les coses, el seu passat, els seus records, encara que jo estava condicionat també pel meu passat, per les meves investigacions, pel meu punt de vista personal i intransfe-



rible, com, per altra banda, també ho era el seu. Evidentment parlarem de la guerra, de la república, de l'ambient cultural d'aquell temps, del caciquisme, que ella coneixia de molt a prop, de la llata, dels "senyors", dels quals deia orgullosament que no n'hi havia a Capdepera, que tots eren a Artà o a Ciutat. Però quan els nostres interessus començaren a coincidir més fou quan vaig encetar el tema de Joan Alzina i Melis, que era parent seu, i a qui ella coneixia i admirava profundament. Jo just just l'havia descobert i encara no tenia tota la informació sobre el personatge que tenc ara i malgrat que la meva visió i la seva eren diferents, eren al mateix temps complementàries.

A partir d'aquell dia, d'aquell primer dia, Alzina i Melis fou el centre de les nostres converses i a mesura que anava progressant en les meves investigacions i trobava documents o escrits seus, els anava passant a n'Antònia. Sé que ella va estar-ne molt contenta perquè molts d'aquells documents ella els descobria al mateix temps que jo, o només li sonaven vagament. I a mi, evidentment, me va donar una altra perspectiva i me va animar a continuar i també me va donar pistes noves per fer més descobriments. I vaig veure clarament que la vida era com la Lluna, que canvia constantment. Que a vegades estam damunt i a vegades estam davall. Que no podem dir que tot està dat i beneït. Que qualche vegada hem de dubtar precisament per poder creure i per poder continuar endavant.

I així fins avui, en què m'adon que ara estic tot sol davant tots aquests dubtes, davant tots aquests interrogants, que no puc anar a veure n'Antònia per tal que ella em guiï per aquest laberint o trencaclosques que sempre és el passat... i llavors vaig i pens una altra vegada en la Lluna...

I record converses més íntimes, no tan relacionades amb les meves curolles, sinó amb les seves: la lectura, la pintura, la música, la religió... i la Lluna. Perquè ella era una prenedora de Lluna, com tants altres que hi ha a Capdepera. Era capaç de perseguir la Lluna per tota l'illa, per tal de poder-la contemplar en tota la seva grandiositat, en tot el seu gran espectacle de llum i d'imaginació. Perquè la Lluna té molta influència en la natura, però també en

els humans: a vegades ens dona vida i a vegades ens dona maldecaps. Fa créixer les plantes, remou les aigües de la mar, però també nodreix els nostres somnis, les nostres quimeres, els nostres afanys.

I l'espectacle del paisatge, de les postes i de les sortides del sol, era un dels motors de n'Antònia; ho deixa ben clar al pregó que va fer al castell.

I també el Carregador. Aquest, per a molts gabellins i també per a n'Antònia, era i és un altre dels centres còsmics que els fa passar la vida sense envejar res dels altres, perquè se saben il·luminats per una cosa tan senzilla com és la llum interior. I per això quan veuen segons quins tipus de pràctiques –polítiques, socials...– els surt un crit de dins que diu que ells no són d'aquest món. Perquè quan has tocat la glòria amb les puntes dels dits, tot això fa pena i, de vegades, també fa rialles. Aquestes petites misèries de la vida, tots aquests negocis, totes aquestes xafarderies, què són davant la llum del pensament!

I torn a la lectura, als llibres, cap a aquest artefacte de paper que ha revolucionat la vida humana i l'ha obsequiada definitivament amb la diversitat. La lectura transforma les persones i els crea el seu propi punt de vista, fet de retalls de realitat però també de somnis i d'il·lusions. Els permet fugir de la presó quotidiana. Els acost a la llibertat, encara que no s'ha d'entendre la llibertat a fer exactament el que ens doni la gana, perquè la llibertat també és responsabilitat envers la terra i envers els altres. La llibertat no existeix sense estimació, sense amor... i sense la cara oculta de la Lluna.

Les seves lectures eren molt diverses, tant com ho era la seva personalitat. Jo no ho sé tot, d'ella, evidentment, però em va cridar l'atenció la seva biblioteca farcida de biografies de persones que en el seu moment foren importants i algunes d'elles ho segueixen essent: Churchill, Lenin, Costa i Llobera, Stalin, Verdaguer i Trotsky, per exemple. Aquest darrer, que fou qui realment dugué a terme la revolució soviètica, era un dels seus personatges més admirats, per a bé o per a mal, supòs jo. I Stefan Zweig, el gran escriptor austríac, del qual tenia l'obra completa, que havia llegit i rellegit, va ser un referent clar en el seu pensament. I aquesta cita de Zweig pens que condensa també

l'actitud de n'Antònia davant la vida: "Es necessiten els milions de persones d'un poble perquè neixi un sol geni, han de passar milions d'inútils hores universals abans no es produeixi un moment veritablement històric, un moment estel·lar de la humanitat." (*Moments estel·lars de la humanitat*, Quaderns Crema, 2004, p. 9). I n'Antònia ho sabia perfectament i per això, contràriament al que puguin pensar alguns, sempre va tenir clar que un poble era un conjunt de voluntats i que qualsevol piràmide de població tenia una base tant o més important que la cúspide. I per això vaig sentir de la seva boca una de les condemnes més dures contra el caciquisme, xacra històrica de la Mallorca de tots els temps, tant d'abans com d'ara. Era una gran defensora de les dones treballadores, de les dones explotades i de les dones lluitadores, com sempre hem tengut a Capdepera. No comprenia ni tolerava que l'explotació que va suposar la llata no fos contestada al seu moment amb més contundència i mai no vaig sentir-la dir ni una paraula de justificació de la situació gabellina relacionada amb tot això que he dit més amunt.

Jo, per la meua part, vull fer-vos avinent una altra cita de Zweig que em recorda algunes converses amb ella, converses en les quals xerràvem de política i, sobretot, del Poder. Un dia me va dir que havia de llegir la biografia de Fouché, al qual havia fet el seu escriptor favorit. Allà hi diu: "els governs, els sistemes, les opinions i els homes canvien, tot cau i desapareix en aquest vertiginós remolí de les acaballes del segle, només una persona roman sempre al mateix lloc, fent totes les funcions i servint totes les idees: Joseph Fouché." Això vol dir, més o manco, que sí, que hem de creure en les persones, però hem d'anar alerta dels aprofitats, dels oportunistes, que són capaços de servir totes les ideologies, tots els aparells repressors que inventa la part més fosca de la humanitat, per tal de surar sempre, per tal d'estar damunt dels altres, per tal de jugar a ser déus que imposen la seva voluntat i volen convertir el món en un formiguer sense pietat.

També vull justificar per què he posat una cita de Jacint Verdaguer i vos he il·lustrat aquest article amb dues cançons fetes sobre dos poemes seus.

Podria haver triat Costa i Llobera, que era un dels seus poetes preferits, però pens que l'esperit de Verdaguer s'acosta també molt al seu. I, a més, Verdaguer és un dels poetes més populars i universals de la cultura catalana, que va ser admirat i gaudit des de totes les posicions ideològiques i religioses, i perquè a Capdepera va tenir també molts seguidors entre els catòlics, els metodistes i els espiritistes, entre ells n'Antònia, en Joan Alzina i Melis i la meva padrina, na Maria Lliteres Garau *Rigus*, i, per tant, representa la transversalitat de la cultura catalana, tan necessària per sobreviure en aquests temps convulsos.

Finalment, vos volia dir que no sé si he fet curt o he fet llarg a l'hora d'escriure aquest article, que és un acomiadament temporal d'Antònia Melis i Cursach, de *Cas Potecari*, amb la qual tenia una altra cosa que ens agermanava: tots dos havíem passat una part important de la nostra infància lluny de Capdepera i això ens havia representat un glop molt mal de passar.

Som conscient que les meves limitacions són molt grans per comprendre en tota la seva extensió la llarga vida terrenal i espiritual d'aquesta dona gabellina. I també que potser m'he deixat dur massa per les meves pròpies vivències amb ella, molt limitades en el temps i l'espai; però voldria que entenguéssiu que he tractat de ser sincer, i també honest, talment com ho vaig tractar de ser en vida d'ella.

Ara reposa al cementeri, però, com ella volia, mirant cap al Castell, com ho feim tots els gabellins, tant en la vida com en la mort. Amb ella potser se'n va tota una època, tota una manera d'estar al món. Però n'Antònia personifica la *finezza*, el *savoir faire*, el seny i la rauxa de la nostra cultura mil·lennària que alguns, irresponsablement, volen malmetre. I en realitat, i malgrat tot, la roda continua rodant cap a noves experiències i cap a noves sensacions, però sense oblidar ni per un minut tot això de bo que ens han llegat amb tant d'esforç i, per què no dir-ho!, amb tantes ganes i il·lusions.

"Crec que és millor finalitzar en un bon moment i dempeus una vida en la qual la labor intel·lectual ha significat el gaudi més pur i la llibertat personal el bé més preuat sobre la Terra", Stefan ZWEIG.



Antònia Del Río. Mà, abuelo.

04 maig 2010

EN RESPOSTA A GABRIEL MIR

Suport a "Alternatives per a una crisi"

Bernat Artigues

president del comitè local d'UM-Capdepera

Avui he llegit l'article del senyor Biel Mir i m'he sentit molt identificat amb tot el que diu. I ja que demana opinions, aprofitaré per dir-hi la meua, fent uns comentaris al seu escrit. Clarament, estam passant uns temps de crisi molt greu i, per desgràcia, aquest inici de temporada pareix que no ens durà cap llum al final del túnel. Hi ha polítics que sí que ens preocupam per aquesta crisi, però, per desgràcia, els dos partits majoritaris només es preocupen per donar-se la culpa un a l'altre, sense donar solucions reals i creant un clima de crispació i enfrontament social que esperem que no vagi a més. Els polítics no hem d'estar tant per sortir a la foto i sí més per ajudar a cercar solucions. Però no tots sols, sinó amb ajuda de tot el poble.

Té tota la raó quan diu: "Aquells que creuen que això ho ha d'arreglar l'"ESTAT", ja va sent hora que entenguin que aquest terme no fa referència a un ens superior amb mitjans per crear i destruir riquesa com li ve en gana". Ens hem de començar a adonar que l'Estat som tots i que, mentre la gent no prengui consciència social, això no s'ar-

reglarà tot sol. No podem quedar a can nostra esperant que els altres ens solucionin els nostres problemes. La "societat del benestar" ha de començar a moure's del seu sofà si vol seguir mantenint el seu estatus.

Es fa vostè dues preguntes que van directament al centre del problema de la crisi. Si trobàssim la forma de respondre afirmativament totes dues qüestions, tendríem més de mig problema resolt. Per desgràcia, encara no és així. A la seva primera pregunta es demana si podríem atreure turistes sense recórrer als touoperadors. El sector turístic, per desgràcia, ha estat incapaç fins ara d'associar-se per crear una alternativa als "touoperadors" que fins ara ens duïen els turistes. Ens hem acostumat, com si fóssim animals de corral, que ens duguin el menjar i ens el posin dins les menjadores i, ara que el pagès pareix que s'ha oblidat de nosaltres, no sabem com anar a cercar menjar. Ens calen alternatives per atreure els turistes i més encara si cercam un turisme determinat. Si volem un turisme de qualitat, hem d'oferir qualitat. I això s'aconsegueix amb mà d'obra qualificada. Necessitam preparar la gent per donar un bon servei. Si volem turisme alternatiu al sol i platja hem de mirar quines opcions podem oferir. I en tenim moltes. A Mallorca tenim història, cultura, paisatges, natura, esports. Però hem de procurar no centrar-nos només en una d'aquestes opcions, ja que tornariem a quedar encasellats en un tipus de turis-



me únic. Un clar exemple (i això em pot dur problemes amb el meu partit) és el golf. Tenim més de 20 camps de golf a Mallorca, dos d'ells a Capdepera, i no ens han servit per millorar els hiverns, turísticament. I encara volen fer un camp nou a Son Bosc. En canvi, ens oblidam d'un turisme com l'ornitològic, que ve cercant les aus migratòries que passen l'hivern a diferents parts de l'illa, o que s'aturen per fer un alt durant les grans migracions des de l'Àfrica cap al nord d'Europa i a l'inrevés. Aquest turista el tenim oblidat, i no és un turista de classe baixa. Tot el contrari, a Anglaterra i altres països del nord d'Europa els ornitòlegs solen ésser gent de classe mitjana/alta, amb un bon poder adquisitiu. El mateix passa amb els botànics. Es posen les mans al cap quan vénen cercant orquídies de prat i es troben amb les destrosses que estan fent a Son Bosc, un dels pocs llocs a l'illa on podem trobar aquesta magnífica flor.

Trobar resposta a la seva segona pregunta és tan complicat o més que la primera. Trobar una alternativa econòmica al turisme o a la construcció seria la gran solució per a Capdepera en particular i per a Mallorca, o les Balears, en general. Per desgràcia, viure a una illa amb poques matèries primeres ens dificulta encara més trobar solucions, ja que portar-les de fora encareix encara més els productes. Fins i tot vostè, amb les seves reflexions, acaba tornant al turisme alternatiu de natura o d'història com a solucions per a Capdepera. Donant més importància als nostres trets culturals per atreure la gent. I diu també una frase molt important, sobre la qual més d'un hauria de reflexionar: "Però cal pensar també que no podem portar gent, aquí, a trobar botigues tancades perquè la temporada encara no ha començat!". Fa un grapat d'anys hi havia hotelers que obrien i duïen gent als mesos d'hivern. Per desgràcia, eren els anys de les vaques grasses i l'oferta complementària no estava per obrir; pareixia que ja li bastava amb sis o set mesos de feina. Aquestes darreres temporades, i sobretot aquest hivern, la gent es queixa que els hotels no obren tan prest com abans. Les vaques magres han arribat. I si volem sortir tots d'aquest forat hem d'aconseguir ajuntar-

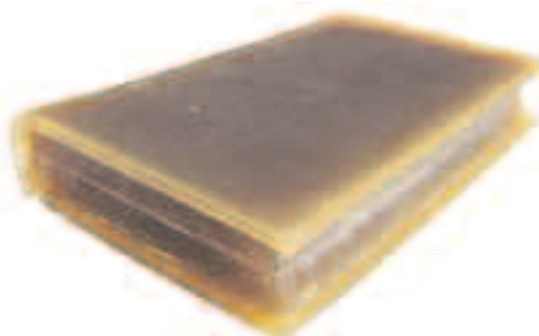
nos, fer feina tots junts cap a un objectiu comú. Iniciatives com la reivindicació de la regeneració de cala Agulla, amb quasi tots els sectors locals units (a la foto vaig trobar que n'hi faltaven alguns, encara) són, o haurien d'ésser, primeres passes per trobar solucions entre tots.

06 juny 2010

Què serà de Capdepera, d'aquí a uns anys?

William Tétard

Quan em referesc a Capdepera, ho faig igualment a sa Mesquida, Canyamel, sa Font de sa Cala i Cala Rajada, unes zones la realitat de les quals jo només conec a partir de mitjan dècada dels 80. Però, amb només 26 anys, també em deman què serà de Capdepera d'aquí a uns anys. I d'entrada, abans d'intentar una resposta, he de dir



Antònia Del Río. Objectes fòssils (llibre).

que em fa la impressió que no hem sabut conjugar modernitat amb tradició i amb caràcter, i que el present ens ha fugit de les mans.

Aquest és un debat que crec que gairebé tothom es planteja en els darrers mesos, ja que ens afecta a tots, però com si fos un tema tabú. Cadascú fa la pròpia salseta a casa, i prou. Així crec que no aconseguirem res. S'hauria d'aconseguir la unió perquè la cosa arribàs a lligar una mica.

Abans de continuar, he d'agrair a Biel Mir que hagi tret enmig un debat com aquest, tan interessant com trist, però que, agafat a temps, per ventura encara pot tenir cura. No es tracta de sortir de la crisi, sinó d'aprendre'n i de no ficar el nostre poble en un forat del

qual no el podrem treure quan la crisi s'acabi.

En aquestes reflexions xerraré bàsicament del futur, perquè aquest demà serà el present per a molts de nosaltres.

Per què els turistes vénen a Capdepera? Molt bona pregunta. Moltes vegades jo també m'ho deman. No sé ben bé si Capdepera és un decorat de cine: platges fantàstiques, castell, vistes, història, port pesquer, excursions, esports, festes... Però, no ens enganem. Per desgràcia, molts -una gran majoria- vénen a Capdepera perquè els doblers no els arriben per anar a un altre lloc. Venir aquí és econòmic (a vegades tirat de preu), amb borratxera inclosa; els deixam fer el que volen, i el resultat és que l'únic que estam aconseguint és allunyar cada dia més els bons turistes que sí que descobreixen la Capdepera de cine.

Em referia, abans, a la necessitat d'unió. Ja hem demostrat que en molts d'aspectes hem estat capaços d'aconseguir-la. Estic pensant en tots aquests col·lectius que, des de fa molts d'anys, ens fan gaudir d'unes festes del Carme o de Setmana Santa, de la Mostra de la Llampuga, del Mercat Medieval, dels Reis, de Sant Antoni... Gràcies a tots ells, ja que aconseguïen fer-nos gaudir del fruit del seu esforç, i han sabut escoltar i rebre crítiques no sempre agradables. Això els ha permès millorar any rere any, amb crisi o sense. De vegades crec que molts no valoren la sort que tenim de comptar amb aquestes festes i amb aquestes celebracions, i és gràcies a aquests grups que Capdepera és un poble ple d'unes tradicions que, sense els grups i entitats que les promouen, s'haurien perdut. No tots els pobles poden dir el mateix. En aquestes activitats hi trobam una unitat del poble que no hi és en altres àmbits.

Tenim disfuncions administratives, això és cert. A nivell turístic no hauríem de tenir carrers aixecats per Setmana Santa, encara que enguany el temps no ens ha ajudat gaire. Però no és el primer any que ens passa (ja n'hauríem d'haver après, no?). De la mateixa manera, no entenc que els hotelers es queixin d'aquest aspecte, quan a començaments de maig encara n'hi ha que no han acabat les seves reformes. A mi em fa vergonya



sentir-ho, això, ja que fins fa dos dies hi havia molts d'establiments que encara no eren presentables. Si fóssim un poc coherents, els hotelers podrien donar exemple a l'Ajuntament. Qualcú n'ha de donar!

No sé què en pensareu, però un punt que se'ns oblidava és que tenim un problema de manca de respecte prou important per part de ciutadans locals. Fins ara no hi ha hagut gaire turistes i ja es pot veure brutor per places i carrers, i els caps de setmana... De la qual cosa deduec que l'administració NO ARRIBA, NO SAP O NO VOL mantenir la DIGNITAT del poble.

Per desgràcia, arribaria a creure que en aquest municipi hi ha gent a qui va bé aquest tipus de situació, vull dir cada salsa a casa seva mentre no lligui cap perill; a segons qui tot això no li preocupa gaire, perquè ja ha tret les seves costelles del foc, i les del futur poc li importen. Això és la solidaritat moderna! Fins i tot n'hi ha de capaços d'intentar fer quatre duros encara que sigui perjudicant el veïnat que intenta fer les coses bé i mira pel futur. Em desola veure que el meu poble va per mal camí. Vaja una herència que ens deixen!

No oblidem que l'home és un animal de costums, i quan ha de canviar li costa molt. La gent major renuncia als canvis perquè "sempre s'ha fet així". Aquells que pensen que s'hauria de fer alguna cosa, tenen por que els canvis no funcionin, i a més els antiquats no els deixen fer innovacions. Els pràctics, de la seva banda, no volen fer l'esforç del canvi, i fins i tot són capaços de boicotejar-lo. I si un de cada deu aconsegueix canviar alguna cosa, encara es topa amb la famosa ADMINISTRACIÓ, que no l'ajuda gens ni mica.

M'oblidava d'un aspecte, del qual en

principi no volia xerrar, però que també és molt present. El poble ha sofert bastant per idees i colors polítics. Fer i desfer cada quatre anys, sense cap ni peus, fins i tot oblidant el sentit comú. Quina llàstima!

Contestant a la pregunta de si seríem capaços de portar turistes al marge del programa dels operadors turístics, he de dir que sí, encara que suposa un poc més de feina. Però la qualitat d'aquesta feina és més bona (que és del que es tracta). Amb tot, encara deixaria una porta oberta a l'operador turístic, però amb clients de qualitat.

Posem un exemple:

100 clients que gasten 10 € = 1.000 €

10 clients que gasten 100 € = 1.000 €

O, si voleu, posem-nos en un terme mitjà:

20 clients que gasten 50 € = 1.000 €

Què li convindria més, al poble? No patirien menys les nostres infraestructures, les nostres platges...? Crec que tots hi guanyaríem. Renovar-se o morir.

Per acabar. Crec que tots hauríem de pensar-hi, abans que sigui massa tard, si ja no ho és. Jo seguiré amb la meua petita idea de producte de qualitat, ja que Capdepera es mereix la gent que torna, o la que ve per primera vegada i se'n va amb la descoberta d'un poble de cine.

Com no podria ser d'altra manera, estic totalment d'acord amb Biel Mir i amb Bernat Artigues que qualitat és igual a donar netedat, organització, imatges de postal, bons records, amabilitat i mà d'obra qualificada.

Si qualcú es vol afegir al debat, qui sap si algun dia trobarem la recepta per a la nostra Capdepera.

Esper que el debat vagi en augment per trobar una solució en benefici de tothom.

07 maig 2010

Alternatives per a una crisi

Pep Silva

Interessant, el debat obert per Biel Mir - Bernat Artigues i d'altres sobre la greu crisi que patim tots. Uns més que els altres, s'ha de dir.

Hem d'oferir qualitat i bon servei? Crec que hem de parlar clar, d'acord? Això vol dir una mà d'obra qualificada i molt ben remunerada, fora passar pena pel proper contracte i sense una pressió constant, cosa molt freqüent a la nostra comunitat autònoma.

Les persones, per desenvolupar una tasca acurada i preparada són aquí, el que passa és que s'ha desplaçat a altres sectors vinculats al turisme per motius de rendibilitat econòmica directa. L'hotel ja no és el que era, han desaparegut moltes de cosetes, com els percentatges, gratificacions, etc, que al final feien la temporada bona.

És clar que volem turisme alternatiu, però no s'ha d'oblidar el turisme de sol i platja, pel seu alt percentatge. El que volem és que el turista vengui. L'oferta ha de ser global i ho ha d'incloure tot, a fi d'omplir les places turístiques existents, que són moltes. Els touroperadors són una manera d'arribar a l'establiment, com ho són les reserves per Internet i consolidar clients directes.

Segments com l'ornitològic o el botànic, ciclistes i excursionistes, són molt magres per omplir la planta hotelera tan extensa que tenim, amb una capacitat fora mida per als temps actuals.

La dignitat no és ni molt manco dur la cara neta, si llavors duim una altra part del cos en condicions no acceptables.

art en joies
 taller de joieria

carrer de l'agulla, 24 - 07590 cala rajada - mallorca
 telèfon 971 58 82 25 - fax 971 58 82 26
 artenjoies@artenjoies.com

L'Orient Café

Plaça l'Orient, 4
 Capdepera
 telf 971 56 30 98





Tenc la sensació que moltes vegades, massa –fins i tot–, hem enganat el client oferint un producte que arriba distorsionat: renous, aglomeracions puntuals, botellot, ofertes nocturnes, fraus de petit volum, etc.

Hi ha nous comportaments dins el sector que no ajuden a mantenir el nivell d'amabilitat que temps passat ens va donar un plus dins l'oferta. Ara, tal volta, passa tot el contrari. El comportament global pot ajudar a la provocació que les queixes vagin augmentant.

El batle de Capdepera pot i té potestat, i el deure, per reunir totes les associacions del municipi, inclosos tècnics, polítics, assessors i gent amb experiència, i ja no dic exconsellers de la matèria, que també, per planificar i posar al dia l'oferta turística que volem oferir, dins el pla de Turismo 2020 que impulsa el govern central.

Debat i diàleg:

Planificació de l'ordenació territorial i objectius a curt i a llarg termini.

Dissenyar l'oferta turística coordinada que volem.

Redimensionar la política de costos i promoció.

Analitzar el que tenim i el que volem eliminar per millorar el municipi.

Gastam molt o poc, en els serveis municipals?

L'administració, sigui la que sigui, està per ajudar a trobar les solucions pertinents per millorar i per esmenar els problemes que avui ens preocupen a tots.

No estic d'acord que a l'ajuntament, darrerament, espenyin el que troben per la simple raó de tenir una sensibilitat diferent. En allò que coincideix és que no hi ha una política turística consensuada per tothom, i no tan sols amb els propietaris d'hotel. Aquests ens tenen acostumats a denunciar allò que els molesta i a exigir la solució a l'administració, com si mai fos competència seva. Exemples clars: manca d'arena, neteja de carrers, trànsit rodat, renous, música a altes hores, manca de sentit comú, etc.

Hi ha multitud de temes per debatre i que necessiten acords:

- La macro plantilla (desorbitada i d'alt cost) de la policia local, exigència de la patronal hotelera durant molts d'anys, que no ha donat els fruits que esperaven.

- Vetllar per una correcta fiscalització i compliment de les ordenances municipals.

- Un major control tributari a tots els nivells, no tan sols per a uns quants.

- Un control de l'ús de l'oferta turística i complementària.

Esper que el debat vagi en augment per trobar una solució en benefici de tothom.

26 juny 2010

UNA REFLEXIÓ SOBRE LA TITULARITAT DE LA CAPELLA DEL CASTELL

Què passa amb la capella i el capellà?

Josep Terrassa



La versió que el rector Miquel Mulet ha donat dels problemes del Patronat del Castell em sembla poc realista i manipuladora. Entenc que li ha faltat informació i assessorament per pair els canvis que, des de 1973, han transformat l'administració del Castell.

El començament del full dominical (13-5-2010) diu que des de l'any 1322 fins al 1983, l'Església Catòlica té cura del culte i de la fàbrica de la capella. Ni una cosa ni l'altra. S'han de distingir diferents èpoques.

Des de sempre la capella ha format part del Castell i tot el conjunt arquitectònic es féu per manament reial. El rei Sanç, l'any 1323, fundà una capellania amb una dotació de 18 lliures anuals. Des de llavors, i fins l'any 1856, la conservació del Castell i el sou del governador i el capellà anaren a càrrec de la hisenda reial.

El dia de Sant Bartomeu de l'any 1840 fou beneït el nou temple parroquial al qual traslladaren els retaules de

les capelles del Castell. L'any 1856 fou posat en venda, la tropa retirada i el capellà castrense enviat a la Mola de Maó. En paraules del prevere Melcion Lull: "Estos dos hechos influirían para que el culto a la Virgen de la Esperanza fuera trasladado todo a la nueva iglesia". (*Manejo de notas históricas*).

L'any 1862 els senyors Quint-Zaforteza i Fuster i Valiente compren el Castell, inclosa la capella i les cases del seu interior.

L'any 1871 un grup de gabellins encapçalats pel vicari aconseguen el permís de la propietat i del bisbat per obrir de nou la capella del Castell al culte a l'Esperança.

Entre 1871 i 1893 la propietat va fer obres de conservació a la capella però la Parròquia també hi intervingué. El 9 de setembre de 1901, el vicari Joan Pascual dirigia al bisbe la següent carta, que es guarda a l'arxiu Diocesà: "Ya que hablo de dicho castillo, pareceme bueno hacer saber a E. Y que... habiéndose intentado pedir al Sr. Zaforteza, hará poco más de un año, permiso para abrir una ventana en la Iglesia, dicho Señor, propietario del castillo, se negó a ello, lo cual parece indicar que piensa él ser dueño también de la iglesia. Como pienso que no debe ser así, juzgo que no debo pedir permiso al Sr Zaforteza, si bien convenga hacerlo saber."

Durant la República la propietat deixà d'invertir en el Castell; a partir de llavors la Parròquia es fa càrrec en solitari del manteniment i conservació de la capella. Aquesta és l'època que Miquel Mulet conegué durant el seu diaconat a Capdepera.

L'any 1966 la parròquia, dirigida per l'ecònom Miquel Picornell, realitzà unes importants obres de conservació i restauració a la capella i a la llotja del Portalet; és a dir, per primera vegada la Parròquia intervenia fora de la capella i s'atrevia a canviar les portes d'entrada al Castell. Quan la propietat s'assabentà del fet exigí pagar les portes noves i tenir la clau. D'això no en parlà Miquel Picornell quan l'entrevistà l'equip de redacció de Cap Vermell (juny 1983), però sí Mateu Gomila, manifestant que posat en contacte amb els propietaris li



varen retreure que Miquel Picornell fes les portes noves sense permís i ells les havien pagades perquè no volien cap empriu allà dedins.

Biel Pérez, l'any 1980, gestionà que la brigada municipal pujàs al Castell cada parell de mesos per fer-hi obres de manteniment, però la propietat no ho va voler perquè creava un precedent (Cap Vermell, juny 1983).

El 19 de maig de 1983 tengué lloc l'acte de donació del Castell a l'Ajuntament de Capdepera i Josep Quint-Zaforteza imposà els estatuts de la fundació que havien de regir el futur del Castell, un document que exclou la Parròquia de formar part del Patronat; cosa incomprendible, en un home de reconeguda militància catòlica, si no es tenen en compte els conflictes amb la Parròquia. L'Ajuntament acceptà la imposició.

El Castell sempre ha estat íntimament unit a la història religiosa de Capdepera, però el rector en treu una conclusió: "l'administració de la capella, lloc de culte, fou sempre exclusivament de la Parròquia"; d'aquí dedueix que, com sempre, o "s'ha de destinar a usos religiosos o s'ha de tancar". Una evident manipulació, perquè el passat no determina el futur. Anunciar que el conflicte pot acabar retirant el culte de l'Esperança del Castell és un despropòsit que crea temors i incerteses entre els devots i preocupació entre els gabellins.

Històricament, la capella del Castell ha servit al culte però també ha estat fortificació, refugi i cementeri; és a dir, el seu ús ha evolucionat d'acord amb les necessitats i renovades creences dels gabellins. L'Ajuntament té la responsabilitat d'atendre, si és possible, les peticions dels ciutadans; per això ha permès concerts a la capella i noces civils a l'atri. Quina és la voluntat de l'Església?: imposar les seves decisions o servir la societat que l'acull?

Una altra queixa del rector és que s'hagi de passar per l'Ajuntament per demanar data per fer una celebració a la capella. Aleshores, l'Ajuntament, propietari i responsable de la conservació, manteniment i neteja diària de la capella, hauria d'anar a la rectoria a sol·licitar els permisos; és això el que planteja?

Quaranta anys enrere, encara hi havia gent que voluntàriament s'oferia per cuidar del Castell i de la capella,

eren els donats o donades; també comptàvem amb picapedrers que gratuïtament hi feien senzilles reparacions. Però l'any 1980 la Parròquia ja no podia cobrir les despeses ni trobava gent que se'n cuidàs. Actualment, el caixonet de l'Esperança recull uns 300 €/any. La tasca del Patronat és insubstituïble.

Des de l'any 1871, la capella del Castell és un santuari marià. Llavors les cerimònies religioses eren nombroses: novenes, misses votives, pregàries, completes, ofrenes, etc. Actualment els actes litúrgics són escassos i si la capella havia d'atendre únicament el culte estaria quasi sempre tancada. Avui en dia, els fidels de l'Esperança segueixen pujant al Castell a fer les seves pregàries i sempre troben les portes obertes.

Crec que la capella hauria de seguir fent el seu camí sense imposicions; és a dir, un espai obert al culte i als actes institucionals, un lloc d'acollida per als que estimam el Castell i un indret adient per donar a conèixer el nostre patrimoni cultural a tots aquells que ens visiten.

06 agost 2010

Cala Rajada, tot permès

David Triay

Ja fa temps que Cala Rajada ha estat abandonada a la seva (di)ssort: el "deixar fer" s'ha convertit en l'autèntic lema que ha condemnat el nostre poble a un calvari; el problema és que els únics penitents de la condemna som els que hi vivim. I ja hi tornam a ser amb la maleïda "cançó" de l'estiu: "¡Un altre any i tot contínua igual (o pitjor)!". Crec que no faltarem a la veritat si deim que la situació en què es troba Cala Rajada deu fregar tots els límits de la resistència humana: crits, renou, brutor, pudor,... a canvi de què?

No és gens estrany, idè, que passin pel cap algunes preguntes: ¿Qui gosaria afirmar ara que el pitjor turista és el que no vé? ¿Qui treu benefici de la visita de gran part de la gent que omple carrers i platges? ¿Com volen que tractem bé els turistes? ¿Algú creu que baixant els preus s'aconseguirà atreure un altre tipus de gent que no sigui adolescents

amb carta blanca per engatar-se on i quan vulguin? ¿On són les iniciatives i les idees renovadores que tots els especialistes recomanen en èpoques de crisi per sortir-ne reforçat?...

I si no, fixau-vos què deia no fa gaire algú de reconegut prestigi (i que, no per mil vegades sentida, firmaria qualsevol amb dos dits de seny): "De totes maneres és un bon moment per aprofitar les oportunitats que es venien dibuixant: augmentar la qualitat de l'oferta -sobretot els estàndards de les habitacions-, desenvolupar productes complementaris al sol i platja, millorar els processos de comercialització, aprofitar la imatge consolidada o no abandonar les polítiques de qualitat, ni la sensibilitat ambiental." (Climent Picornell)

Passa el temps, però, i ni els empresaris ni l'administració volen (o poden o saben) fer alguna cosa per canviar la situació: uns, pel que es veu, més preocupats per si hi ha més o manco arena a una platja (que continua sent una meravella, amb o sense roques) i els altres, demostrant que per a ells Cala Rajada els és una nosa o un maldecap (oblidant tal vegada que, a banda de ser el motor econòmic del municipi, aquí viu la major part de la població).

Com que, desgraciadament, problemes com els que vivim nosaltres es repeteixen de formes més o menys semblants a altres llocs, em sembla oportú i avinent l'article que l'altre dia va aparèixer a un diari, on l'historiador i veí de Barcelona Xavier Casals exposa una situació en molts punts coincidents amb la nostra i reclama al seu Ajuntament que sigui valent i s'atreveixi a aturar la impunitat amb què actuen alguns establiments i empresaris de l'oci. Qui comença a posar-hi fil a l'agulla?

27 agost 2010

Una presentació divertida

Joana Colom / Maria Llaneras

Les gloses del ball de bot

Maria Llaneras i Joana Colom bastiren una presentació per a l'actuació del grup "Castell de Capdepera" a les passades festes, en forma rimada. Aquí en teniu un tast.



Amb un brot d'alfabreguera
Sant Bartomeu ha arribat
bona gent de Capdepera
les festes han començat.

Enguany és na Xerubina
qui ens ha convidat
ha estat pregonera fina
i a tots ens ha agradat.

Les festes han de començar,
ball de bot no pot faltar,
noltros, castell de capdepera,
així ho volem presentar.

Els boleros de Son Jaumell
són fets d'un autor d'aquí,
de nom Miquel Llabata,
ell és un bon gabellí.

A les cases de Son Jaumell
un bon parell de joves
han triat el bargantell
per ballar en aquestes festes.

Són mateixes de llevant,
és gent que enyora ca seva
i així cantant i ballant
pensen tornar a Capdepera.

Na Maria la jota vol ballar
i en Tomeu, de cap manera,
ella tanca la barrera
i en Tomeu no pot entrar.

Vull entrar, ai, déu meu,
quan li diu que el deixaria,
ara sí que balla en Tomeu
la jota de na Maria.

Jotes de llevant ballam,
feim senalles i morrions,
la guitarra sonam
mentre cantam cançons.

Bona gent i molt feïnera
de Can Mir i Can Pastera,
arriba gent a Capdepera
amb el carro i la somera.

És gent molt festera,
tots volen venir a ballar,
ara toca escoltar
fandango la somera.

No manca la ballera,
mirau que bota de falaguera
la gent de Capdepera,
aquesta jota bullanguera.

Tota la gent bullanguera
és aquí avui per ballar,
vos deim Adéu, Capdepera,
que estam a punt d'acabar.

31 agost 2010

Golfos Alguns hotelers mallorquins hipòcrites

Miquel Piris

L'arribada a Mallorca de jugadors de golf de menys de 25 anys no atura. Cala Rajada n'és plena, ben plena. Els podeu veure tot lo dia passejant pel carrer Elionor Servera amb el cadí i els pals de golf amunt i avall. En arribar la nit, se'n van de copes i/o de botellada i l'endemà mai no arriben al camp, però han de ser, per força, jugadors de golf. D'altra manera no s'entendria l'existència de polítics i gent d'alt poder econòmic entestats a fer augmentar les hectàrees de gespa i forats que ornem aquesta terra. És per això, sens dubte, que Iberostar i companyia volen construir a Son Bosc el camp de golf mallorquí número 25.

Iberostar té 100 hotels a 15 països diferents i pertany a la família Fluxà, d'origen mallorquí. És el grup que promociona Antonio Banderas i l'entrenador de tennis Toni Nadal, amb la gorra que es posa per veure jugar el seu nebot. L'origen de l'imperi és a les sabates, i marques com Camper i Lotusse pertanyen a la família. Iberostar té una fundació per tirar endavant projectes de desenvolupament al tercer món o d'ajuda a nins discapacitats. Però aquesta cara amable no evita que en tenguim una altra molt més fosca. Passa el mateix a Grupotel, el primer grup hotelier de Mallorca propietat d'una altra família mallorquina anomenada Ramis, que es vanagloria al seu web de tenir consciència ambiental fins al punt que la seva presidenta, Margarita Ramis, afirma que el medi ambient s'ha de protegir com el major dels tresors. Grupotel, la Compañía Agropecuaria de Calvià (propietat en un 100% d'Iberostar), Garden Hoteles i Viva Hotels són els principals integrants de Golf Playa de Muro SA, (tots tenen hotels al municipi de Capdepera). Ells quatre, per tant,

són els principals responsables d'un dels atemptats ecològics més importants que s'ha produït a Mallorca en els darrers anys: l'arrasament total d'una part de Son Bosc. Una biòloga mallorquina m'explicava que, per a la natura, és com si un boig hagués trinxat amb un ganivet La Gioconda. Estic per no estrenar les darreres Camper que m'he comprat.

Els valors ecològics d'aquestes terres properes a l'Albufera són d'abast mundial. L'orquídia de prat que viu ("vivia" si ens referim als terrenys on ja han passat les màquines d'Iberostar) a Son Bosc només es troba aquí i a dues zones del nord de l'Àfrica. Aquesta planta ha generat 14 exemplars d'un híbrid, *Orchis x albuferensis*, que en tot el món només trobareu a Son Bosc. Aquest bocí de terra amenaçat també dona aixopluc a la colònia mallorquina més gran d'abellerols, un ocell multicolor extraordinari que es troba en perill. Hi ha més vida a Son Bosc que val la pena protegir, però ho deixarem aquí.

Aquests valors ecològics van comportar que l'any 2003 el Pacte de Progrés acordàs la incorporació de Son Bosc al Parc Natural de l'Albufera. En tornar Jaume Matas al Govern, vuit mesos més tard, la protecció fou revocada. Avui, PP i UM continuen defensant la construcció del camp de golf número 25, mentre que la resta de grups polítics hi està en contra. Una prova més que la regeneració d'aquests partits protagonistes de les pàgines més vergonyoses de la política estatal encara no ha acabat, si és que mai no ha començat.

21 octubre 2010

El Papa Benet XVI actuarà a la Torre dels Vents

Il·lució rinyon

El Papa Benet XVI actuarà com a cap de cartell en la inauguració de la Sagrada Família, el gran temple de la Religió Catalana que, segons Pujols, ensenya que "El principi de la saviesa és el contrari del temor a Déu. El temor a Déu, en lloc d'ensenyar-lo l'oculta, perquè la por fa que en Déu no hi veiem més que l'home, en lloc de veure en l'home el que hi ha de Déu. El temor de Déu és



el principi de la ignorància. La religió deixa d'esser un esclavatge per esdevenir la llibertat. La religió catalana és la primera que separa la moral de la religió, per això té ritu, però no té culte”.

I, és que “la visió artística i religiosa d'en Gaudí, fonent-se en un sol bloc i concentrant-se en quatre flames de foc més condensades que el gel, va crear quelcom d'únic en l'arquitectura, fent veure quelcom d'extraordinari als barcelonins sense moure's de Barcelona”. És a dir, la Sagrada Família és una materialització de la Religió Científica Catalana que farà que un dia “ésser català equivaldrà a tenir despeses pagades a tot arreu allà on vagi”. I, és que “la missió de Catalunya consisteix a assolir el coneixement més alt i complet que es pot assolir en aquest món i ha de fundar la ciència universal que el contingui, arribant al que en podríem dir la ciència clàssica, com Grècia va fundar l'art i Roma el dret”.

Per a la consagració de tan superbes punxes res millor que contractar els serveis litúrgics de la religió catòlica, avalada per dos mil anys d'història, oficiats pel mateix Summe Pontífex com a demostració de la importància màxima que s'atorga al temple de la Religió Catalana, defensat en el seu moment per Pujols, davant els embats dels noucentistes vers Gaudí: “Si voleu, encarregueu-li una torre dels vents a quatre vents que senyali els vents com la rosa dels vents i xisclant com els mateixos vents. La torre dels vents hauria d'esser més alta que les cases, amb trompetes encarades a ponent perquè hi bufés el vent de llevant i amb flautes a llevant perquè hi bufés el ponent; cornetí per garbí, trompes per a la tramuntana i un flabiol per a la marinada. El vent de serè faria un so ple, el vent de garbí, faria Gaudí! I el cel rogent assenyalaria pluja o vent a tocs de trompetes. Amb la torre dels vents, els que són fills de Capdepera sabrien d'on ve el vent, i el qui sap el vent i no sap el torrent, sabria l'instrument de la torre dels vents, tocat pel vent, quan fa vent i fuig la gent; perquè quan plou, plou; quan neva,

neva; i quan fa vent, fa mal temps, i els remolins dels vents tocarien tots els instruments de la torre dels vents, com si amb els vents s'esfullés la rosa dels vents i els vents l'escampessin als quatre vents”.

L'origen de tot plegat és Ramon Llull, “pare de la Ciència Catalana, mare de la religió” i, és que des de sempre hi ha hagut saurins que expliquen que hi ha un corrent subterrani d'aigües entre el Pirineu i Mallorca i no s'erren de gaire, ja que el que materialment/científicament hi ha són corrents de forces tel·lúriques que uneixen diversos llocs continentals amb l'illa, sobresortint la connexió Lluç-Montserrat amb subtils i eteris capil·lars que desembiquen a la muntanya màgica del Castell de Capdepera, coronada per una Verge Mare de l'Esperança. I aquí és quan

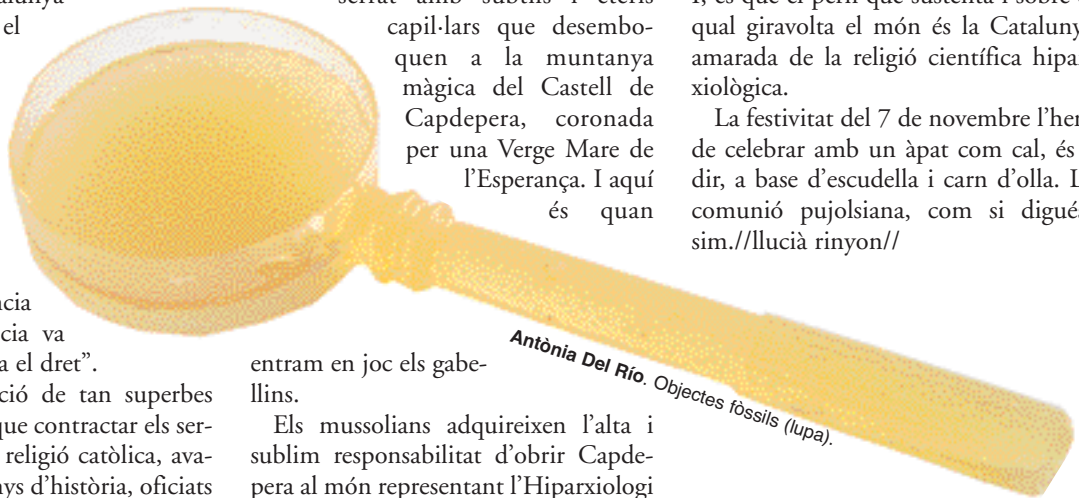
entram en joc els gabel·lins.

Els mussolians adquireixen l'alta i sublim responsabilitat d'obrir Capdepera al món representant l'Hiparxiologi o ritual de la Religió Catalana, que “podrà ésser representat per actors aficionats, com a espectacle públic o privat, atenent-se a les lleis de la propietat teatral, i en aquest cas no serà considerada un cerimonial religiós, sinó un espectacle científic i artístic” (Advertència Preliminar del Hiparxiologi. Pàg 38). Per passiva, i a l'espera de viatjar amb les despeses pagades, estrangers d'arreu vendran a presenciar el ritu i pagaran als hotelers i casineros l'estada i l'entrada al Teatre Principal convertit en centre d'irradiació universal de la Religió Científica Catalana. Capdepera o la nova Jerusalem, com si diguéssim. I de la mateixa manera com Pompeu Fabra digué de Pujols que era “el xofer de Déu”, jo no m'estaré de dir que els mussolians, complint amb el deure deontològic-categòric-teleològic inajornable de representar l'Hiparxiologi, són els xofers d'en Pujols.

Dia 7 de novembre de 2010 serà un dia grandiosos per a la Catalunya

Galàctica-Pujolsista-Gaudiniana-Daliniana i potser ens acostumem a celebrar-lo com la jornada de l'expansió imperial catalano-universal. Seguim amb Pujols i Morgades: “L'Ors suposa que Catalunya deu assentar les bases que han d'inscriure el nostre pensament en ço que ell en diu la unitat de la cultura europea, que, segons la nostra manera de pensar, és precisament el contrari del que ha de fer Catalunya, que no solament no s'ha d'emmotllar al pensament europeu, que és un pensament fonamentalment errat, sinó que, com nosaltres demostrarem, el pensament europeu és el que s'ha d'adaptar, costi el que costi, al pensament català.” I, és que el pern que sustenta i sobre el qual giravolta el món és la Catalunya amarada de la religió científica hiparxiològica.

La festivitat del 7 de novembre l'hem de celebrar amb un àpat com cal, és a dir, a base d'escudella i carn d'olla. La comunitat pujolsiana, com si diguéssim. //llucià rinyon//



Antònia Del Río. Objectes fòssils (lupa).

06 novembre 2010

El Tercer Mil·lenni

Jaume Fuster

Un tema que sempre ofereix motius per sotmetre el meu estat emocional a no poques convulsions.

Com manco en fan, manco ganes. I això és el que em passa a mi. Darreterament escric poc, i de cada vegada tenc menys escriguera. I, a més de la peresa que l'edat intensifica, aquesta mateixa edat em procura també un acreixement del sentit del pudor, un major respecte pels lectors i l'evidència —que experiment personalment cada dia— que anam sobrats de missatges i que, per tant, se'ns fa difícil pair tot el que se'ns ofereix indiscriminadament. Eduard Punset (*El alma está en el cerebro*) ens recorda que el nostre cervell computa aproximadament onze milions d'unitats d'informació o bits



per segon procedents de l'exterior, dels nostres sentits, per bé que la major part no s'elabora conscientment. De manera conscient, com a molt, podem manejar unes cinquanta unitats per segon.

Bé, ja em perdonareu la disquisició inicial, que no té cap altre objecte que disculpar-me per escriure aquest article, tan prescindible, i que, sabedor de la sobreoferta informativa que tots patim, quedau absolutament exonerats de llegir.

Som-hi. De llengua, de la nostra llengua, el català, és que vull parlar. Com quasi sempre, d'altra banda. I és que aquest és un tema que sempre ofereix motius per sotmetre el meu estat emocional a no poques convulsions. Naturalment, a la meua edat, ja hi hauria d'haver posat call, però, si no ho he aconseguit fins ara, difícilment mudaré de jeia, per quatre afaitades que em queden.

I parlant d'afaitar, sapigüeu que jo, d'al·lot, vaig fer de mosset de barber, allà on avui hi ha el restaurant Can Maia, amb en Toni Bauzá. S'havia d'aprendre un ofici i aleshores aquell no era pitjor que cap altre, ni molt menys. Si feia bon temps, els mariners només venien un pic per setmana a la barberia, i a mi, que feia les saboneres abans de l'afaitat, em costava reblanir aquelles barbes talment gatoves. Aquells homes s'expressaven en un català de Mallorca ben genuí, encara poc interferit pel castellà, i no diguem per l'anglès. De fet, el català era l'única llengua amb què eren capaços d'expressar-se amb certa fluïdesa. Era la mateixa llengua que jo havia escoltat des del bressol, i la mateixa que feia servir el padrí Jaume per contar-me rondalles, o la que emprava jo mateix per anar a comprar galetes d'Inca a can Pere Antoni o per jugar amb els amics.

A l'escola vivíem en una mena de diglòssia no reconeguda. El mestre Vicenç Nadal (que acabaria convertint-se en el meu sogre) ens parlava habitualment en català, però els llibres eren en castellà, i aquesta va ser l'única llengua de la qual vàrem aprendre les primeres nocions de gramàtica i l'única amb la qual escrivíem. Amb el "mallorquí" ens comunicàvem amb la resta de persones de la nostra comunitat, l'únic mitjà de transmissió oral, però d'aquesta llengua, que paradoxalment era l'única que es parlava, no se'n parlava. Com si no existís. Oficialment, no existia. Parlàvem una llengua que no existia.

La primera afirmació significativa que record haver escoltat en referència al català va ser que era un dialecte del castellà! I ho vaig donar per bo. Devia ser així, perquè les coses importants es feien en castellà: el cine, la ràdio (encara no hi havia televisió: sí, hi ha gent com jo mateix que vàrem sobreviure a pesar de no tenir televisió), els diaris, els llibres... I jo vaig assumir la poca importància del català, que no servia per a cap d'aquestes coses importants. Jo, clar, era del Real Madrid! Aleshores no tenia ni idea que se'ns governava per una dictadura militar que, entre d'altres coses, estava intensificant el setge sobre el català, un setge que es mantenia ininterromput des del segle XVIII, arran de la Guerra de Successió. No, no en sabia res, de tot això.



Antònia Del Río. Objectes fòssils (aparell segells)

Obrir els ulls a la veritat i adonar-me de la presa de pèl de què havíem estat objecte la gent de la meua generació no es va produir fins a finals dels anys 60. Aleshores, gràcies a persones que ara no esmentaré (però que duc dins el cor i a les quals mai podré pagar les lliçons de ciutadania que em dispensaren), no sols vaig veure clar que ens havien pres el pèl, sinó que a més ens havien segrestat una part importantíssima de nosaltres mateixos. No coneixíem la història del nostre poble, no coneixíem la gramàtica de la llengua en què ens expressàvem, no sabíem res dels nostres escriptors ni de la seva obra... No sabíem ni qui érem.

Quan vaig ser capaç de caminar pel món de les idees pel meu compte -segurament amb poc criteri, però decidit a recuperar el temps perdut-, i vaig tenir ocasió d'entendre la putada que ens havien fet, també vaig veure clar que la meua primera obligació era establir un pacte de fidelitat amb la llengua dels meus avantpassats. Ningú -ningú!- tenia dret a furtar-me el que era meu.

Ni l'Estat. Ni Déu. En nom de què, o de qui, se'm podia exigir que renunciàs a una llengua que em connectava directament amb el món i me'n possibilitava la interpretació?

Han passat 35 anys des que morí el dictador, i 32 des que s'aprovà la Constitució que jo -ja he esmentat el meu poc criteri- vaig votar favorablement, tot pensant que en aquell moment era un gran instrument, el millor que ens podíem donar. Pel temps, també massa tard, vaig adonar-me del meu error. Un Estat pluricultural i plurilingüe no podia imposar un article que diu que "el castellà és la llengua espanyola oficial de l'Estat. Tots els espanyols tenen el deure de conèixer-la i el dret d'usarla". I no ho podia fer sense exigir el mateix per a les altres llengües d'aquest Estat, si més no en els territoris respectius. Aquella Constitució consagrava, i consagra, una injustícia: no ens fa iguals davant la llei, ens discrimina i ens relega a la condició de ciutadans de segona categoria. Els qui parlen d'imposicions del català haurien d'admetre que l'única imposició real és la del castellà, refermada després que el Tribunal Constitucional s'hagi carregat l'obligació de conèixer el català per als residents a Catalunya.

Aleshores, quina és la llibertat que s'invoca des d'alguns partits polítics -PP, UPyD, Ciudadanos...-, i quina és la dictadura lingüística que denuncien distintes plataformes mediàtiques, referint-se al català? I, sobretot, com és possible que, a ca nostra, es continuïn escampant mentides de caire filològic i científic, amb relació a varietats de caire diatòpic o a àmbits d'ús, adreçades a afeblir la presència social de la llengua pròpia d'aquesta terra? No tenen cap autoritat per fer-ho, ni cap coneixement, ni cap argument, ni cap aval del món de la lingüística ni de cap romanista reconegut, ni el suport d'una sola universitat (incloses les d'àmbit castellanoparlant). Res de res. Són uns vertaders analfabets voluntaris: ni en saben ni en volen aprendre, perquè fer-ho seria admetre el genocidi cultural que estan cometent. A aquesta gent se l'hauria de castigar. No sé com, però se l'hauria de castigar. Perquè la corrupció política de caire econòmic és molt greu, però la corrupció cultural també hauria de ser un delictes.



MEMÒRIA ESPORTIVA C.E. ESCOLAR 2009-2010



1ª Regional

2n classificat amb 78 punts, 38 partits jugats, 24 victòries, 6 empats i 8 derrotes, 77 gols a favor i 49 en contra.

3ª Regional

12è classificat amb 25 punts, 25 partits jugats, 7 victòries, 4 empats, 14 derrotes, 43 gols a favor i 70 en contra.

Juvenils Preferent

12è classificat amb 48 punts, 38 partits jugats, 13 victòries, 9 empats, 16 derrotes, 73 gols a favor i 87 en contra.

Cadets 1ª Regional

4t classificat amb 66 punts, 30 partits jugats, 21 victòries, 3 empats, 6 derrotes, 94 gols a favor i 46 en contra.

Cadets 3ª Regional

10è classificat amb 43 punts, 30 partits jugats, 15 victòries, 1 empat, 14 derrotes, 73 gols a favor i 70 en contra.

Futbol Femení

6è classificat amb 15 punts, 14 partits jugats, 4 victòries, 3 empats, 7 derrotes, 18 gols a favor i 27 en contra

Infantils F11 1ª Regional

13è classificat amb 24 punts, 30 partits jugats, 7 victòries, 3 empats, 20 derrotes, 48 gols a favor i 112 en contra.



Infantils F7

9è classificat amb 34 punts, 28 partits jugats, 12 victòries, 1 empat, 15 derrotes, 83 gols a favor i 127 en contra.

Alevins 2ª Regional

12è classificat amb 32 punts, 30 partits jugats, 10 victòries, 2 empats, 18 derrotes, 60 gols a favor i 79 en contra.

Benjamins F7

4t classificat amb 80 punts, 34 partits jugats, 26 victòries, 2 empats, 6 derrotes, 190 gols a favor i 69 en contra.

Benjamins F8

1r classificat amb 70 punts, 26 partits jugats, 22 victòries, 4 empats, cap derrota, 177 gols a favor i 41 en contra.

Prebenjamins

1r classificat amb 87 punts, 30 partits jugats, 29 victòries, cap empat, 1 derrota, 343 gols a favor i 12 en contra (Equip menys golejat).

Prebenjamins

10è classificat amb 51 punts, 34 partits jugats, 15 victòries, 6 empats, 13 derrotes, 105 gols a favor i 70 en contra.



Anuari Cap Vermell 2010

TEMPORADA molt més regular que l'anterior del primer equip de l'Escolar, amb el premi de l'ascens a Regional Preferent, quedant en segona posició i un premi a tot un any ple d'alts i baixos normals del futbol amateur. De la tercera regional, no cal fer gaires comentaris, ja que a banda de ser un reforç a la primera, també és l'equip que dona cabuda als jugadors que volen seguir fent esport. Pel que fa als juvenils, també es va fer una bona temporada, anant tranquils tot l'any pel fet de mantenir la categoria de Preferent que és, en un principi, la nostra lliga; els Cadets van demostrar, un any més, que són un dels equips més regulars de tota la família de l'Escolar, amb un meritori quart lloc davant equips tan importants com Cide, La Salle, Pla de na Tesa, amb la col·laboració dels cadets de 3^a regional. Pel que fa al futbol base de l'Escolar, un any més es demostra que el futur dels equips locals passa per una bona formació i a Capdepera es fan les coses ben fetes.



Manuel Muntaner

Pilotes Fora

Una iniciativa d'Ona Verda

Publicacions de Cap Vermell






Perquè oferir un llibre afalaga a qui el rep i honora a qui el dóna...



INFORME ESPORTIU AT. ESCOLAR 2009/2010

Escoleta de bàsquet

Entrenadors: Ani Muñoz, Miquel Regueiro i Agustí Esteva.

Ha comptat amb 45 alumnes distribuïts en tres grups d'edats entre els 4 i els 9 anys. L'any vinent esperam que surti un equip més premini, amb la qual cosa l'escoleta quedarà amb pocs al-lots.

Preminis Mixtos

Entrenadors: Miquel Regueiro i Ani Muñoz

Enguany ha estat la primera temporada que el club ha inscrit un equip premini. Ha estat un equip mixt, de nins i nines, amb l'objectiu de buidar la saturació d'alumnes a l'escoleta i tenir un primer contacte amb la competició. Ha estat una experiència molt positiva i probablement l'any que vinent podrem inscriure dos equips preminis, un de masculí i un de femení.

Minis Masculí

Entrenador: Nicolas Irigoien

Els al-lots han disputat 14 partits, dels quals n'han guanyat 10 i n'han perdut 4 quedant en la tercera posició de 8 equips. L'objectiu a principi de temporada era competir i seguir progressant, i s'ha complert. Els al-lots han disputat tots els partits, demostrant un gran esperit competitiu. La major part dels jugadors pugen de categoria la temporada vinent.

Infantil Femení

Entrenador: Susana Barrantes.

Segon any de les nines, les quals han consolidat un grup capacitat de competir i disputar els seus partits. Han jugat 22 partits, dels quals n'han guanyat 2 i perdut la resta. Tot i així, hi ha hagut molts de marcadors finals que, malgrat perdre, no s'han decidit fins als moments finals. Animam les jugadores a seguir progressant perquè són el futur del bàsquet femení. La temporada vinent tendrem dos equips, un d'infantil i un de cadet.





Infantil Masculí

Entrenador: Juan Antonio Ferrera

Hem disputat 20 partits a la lliga regular dels quals n'hem guanyat 4 i n'hem perdut 16. L'objectiu d'aquesta categoria era millorar tècnicament i tàcticament, i aclimatar-se a la nova categoria. El principal handicap amb els quals hem hagut de lluitar ha estat la falta de nins per poder formar l'equip, que començà la temporada només amb 8 jugadors. De mica en mica es va anar arreglant amb la incorporació de tres nins més. A pesar dels marcadors finals, han jugat molt bons partits i si segueixen en aquesta línia l'any vinent segur que vindran més victòries.

Cadet Masculí

Entrenador: Guillem Mir.

La temporada no va començar gaire bé (1 victòria i 6 derrotes), però l'equip va anar a més i al final de la fase regular va quedar en la quarta posició, amb 8 partits guanyats i 8 perduts. Es va jugar el torneig d'ascens al grup especial i

encara que els rivals eren superiors es va plantejar com una experiència enriquidora per a tots. Molt bona feina i molt bona actitud per part de tots.

Junior Masculí

Entrenador: Albert Llull. Delegat: Jose Luis Antúnez

Hem disputat 16 partits, se n'han guanyat 9 i se n'han perdut 7, quedant en la 3a posició de 9 participants. Temporada irregular per la falta de compromís d'alguns jugadors. Hem estan capaços del millor i del pitjor. S'han guanyat partits als quals han quedat per damunt nosaltres i s'han perdut partits contra els quals han quedat per davall. Aquest grup l'any que ve pujarà a sènior i veurem quants jugadors voldran seguir.

2a Autònoma Femenina

Entrenador: Albert Llull. Delegat: Jose Luis Antúnez

L'equip femení continua la seva progressió. Enguany s'han jugat 14 partits,

dels quals se n'han guanyat 3 i perdut 11, quedant en la 6a posició de 8 equips. El principal problema ha estat la falta d'actitud i compromís d'algunes jugadores, especialment als entrenaments, però tot i així es pot qualificar la temporada com a bona.

1ª Autònoma Masculina

Entrenador: Toni Llodrà.

Segona temporada a la categoria amb un objectiu clar: la permanència. Vàrem començar la temporada de manera irregular, a causa de la falta d'acoblament per la incorporació de fins a 6 jugadors a l'equip. Tot i així es va quedar 4t a la fase regular. Al trofeu Serra corresponent es va quedar primers, amb una sola derrota, cosa que ens deixà a tots molt contents.

Carlos Blanes Garcia

Resum del Judo a Capdepera 2010

Els judoques de Capdepera no aturen, cada setmana han estat notícia i allà on han anat els resultats han estat molts bons.

El més significatiu d'aquest any ha estat sense cap tipus de dubtes el gran progrés dut a terme pel jove gabellí Lluís Galian. Durant l'any 2010 ha estat capaç de guanyar, amb tan sols 16 anys, a totes les categories on s'ha presentat: al gener, la sènior absoluta (més de 15 anys); al febrer la júnior (15 a 19 anys); al març la sots 23 (15 a 22 anys). Lluís participava a la categoria de 60 a 66 kg. Un excel·lent progrés a nivell autòmic. Fora de les Illes es notava la falta d'experiència, ja que era dels mes joves participants als campionats d'Espanya. La nostra Federació el premià anant a una estada a Girona, amb un professor considerat un dels millors del món.

Un altre esdeveniment ha estat la solemne cerimònia de recepció dels





nous cinturons negres d'alumnes del Club. El canvi de kyw a dan és un acte molt emotiu i especial. Lluís Galian, Lluís Barbón, Aurelio Gallardo, Rebeca Gallardo, Toni Ramirez i Lara Schuller foren els nous guardonats

El Judo Escolar és una categoria reservada als nins i nines del 13 als 16 anys. És la categoria que més esportistes mou durant la temporada. Pràcticament cada 15 dies hi ha una trobada classificatòria pel Campionat de Mallorca i, més endavant, el de Balears, en el qual el Renshinkan va aconseguir un molt bon resultat. Cinc varen ser els esportistes campions, que a més anaren al Campionat d'Espanya (celebrat a Salamanca): Jaime Fernández, M^a Neus Pou, M^a Neus Tizón, Jaume Sureda i Aina Sureda.

Un altre esdeveniment molt important per al judo gabellí fou l'anada a Noruega per a participar en un campus internacional. Allà el més important era la convivència i l'intercanvi de cultures a través del judo. Els nostres representants varen ser: Miquel Cabrer Llodrà, Pere Martínez Febrer, Aina Sureda Barceló, M. Neus Pou Jiménez, Remedios Lozano Garcia, Cristina Ortega Sancho, Manuel Sanchez-Rodrigo Montañés, Marcos González Martínez, Sandra Reche Sánchez, Lluís Galian Magaz i Pep Mascaró, com a professor

La cita va ser a Kongsberg, una ciutat a 80 km al sud d'Oslo, molt famosa per les seves mines de plata i les seves pistes d'esquí. El club organitzador del "Viking camp" va ser el BK-Judo i va acollir durant la primera setmana d'a-



gost més de 100 participants, vinguts de tota la Península Escandinava, amb participació de medallistes nacionals.

Durant les festes d'estiu el Club Reshinkan participà en dues activitats. La primera és el Trofeu de les Festes de Sant Roc, que reuní uns 50 nins i nines a la Plaça dels Pins. La plaça resultà l'escenari ideal, on els més petit varen poder mostrar el que han après durant tot l'any i els major pogueren gaudir de veure els joves esportistes

La segona activitat d'estiu és "Vine a jugar a judo". Amb aquest títol del programa de les Festes de Sant Bartomeu es pretén acostar el judo al carrer i passar un horabaixa divertit i hi tenen cabuda tots els nins/es de la festa.

Durant el mes de desembre hi va haver el Trofeu de Cala Rajada de judo

Infantil, que l'any 2010 arribà a la 27^a edició. Hi varen participar 207 joves esportistes, nins i nines d'entre 3 i 14 anys, representant 20 escoles vingudes de tota la comarca del Llevant. El trofeu se celebrà al poliesportiu d'Es Figueras, amb l'assistència de molt de públic, seguidors d'aquests joves campions.

L'any s'acabà, per segona vegada, amb un esdeveniment molt especial: es tornà a fer una trobada d'antics alumnes. Aquesta edició comptà amb la participació de més de 50 veterans, que pujaren al tatami per a seguir un entrenament. Després varen tenir una bona recompensa amb un excel·lent sopar en un conegut restaurant de Cala Rajada.

Josep Mascaró

Centre d'Estudi de Judo Reshinkan



MEMÒRIA D'ATLETISME

Durant aquest darrer any 2010, des de l'escola esportiva d'atletisme hem seguit fent feina per promocionar el nostre esport i els valors que aquest aporta als nostres petits "grans" atletes. Malgrat el nostre calendari no segueix l'any natural, sinó que ho fa segons el calendari escolar, podem dir que l'escola ha crescut en nombre d'atletes inscrits, passant d'uns 45 a més de 60 a la temporada actual. Les edats van des dels més petitets i petitetes de 4 anys fins als més grans, de 16. Aquests es distribueixen en tres grans grups, que són iniciació, perfeccionament i competició. Durant l'any participen a les diferents competicions organitzades per la Federació, la majoria de forma lúdica i els més grans d'una forma més seriosa i planificada. Els atletes que han format part del grup o han practicat l'atletisme durant l'any 2010 han estat...

Carme Servera Cobo, Desirée García Mesa, Jordi Salas Duran, Marina Roig Bonnin, Lorena García Mesa, Sergi Viejo Barba, Selyn Pür Mascaró, Angela Aso Serapio, Yannick Fernández V., Lena García Phillip, Lea Didoune Andrieu, Maties Torres Ramis, Bel Cerda Riutort, Raquel Navarro Clemente, Alex Kinnunen, Melanie Cabello Lorca, Mariona Reichac, Nagir Fernández Arranz, Maria Torres Ramis, Melani Fernández V., José Malagón Naranjo, Julia Llop Salas, Marina Fuster Quart, Josep Monjo Cursach, Clara Artigues Martínez, Martina Llop Salas, Carlos Fernandez Arranz, Nayana Amer Frings, Julia Fernández Vives, Vicenç Garau Verdera, Micaela Beltrán, Margalida Ginard Martí, José M. Monlló Martín, Nuria Bonet Mebert, Mercé Campins Melis, Calum Schier, Sarah Didoune Andrieu, Mabel Torrado D., Cathal Schier, Julia Llop Salas, Montse Monjo Cursach, Ewan A. Hobbs, Nuria Tauler Lorenzo, Luca Zizzo, Miquel Medina Febrer, María Torres Ramis, Alejandro Moles Devesa, Jaume Mestre Servera, Yolanda Hobbs, Biel Serralta Guerra, Pep G. Picó Mas, Aina López Álvarez, Fran García Lopez, Jeroni Mestre Servera, María Lliteras Márquez, Miquel Alzina Aso, Tania



Martínez Forjan, Silvia Reichac, Oriol Martínez Castro, Linka Martínez Forjan, Mariella Eberling, Lara Martínez Gelabert, Isabel Yeste.

Dels quals, els que millors resultats han obtingut durant l'any ha estat els següents...

Aleví Femení: Yolanda Hobbs
4a de Mallorca de llançament de pes
5a Mallorca de salt d'alçada

Infantil Femení: Angela Aso Serapio
Campiona Mallorca 60 tanques
Campiona Mallorca Llargada
Sotscampiona Mallorca 60 ml
Sotscampiona Mallorca combinades
Campiona Mallorca 80 tanques
Sotscampiona Balears 80 tanques
Infantil Masculí Vicenç Garau Verdera
5è Mallorca de llançament de pes

Cadet Femení: Julia Fernández Vives
Sotscampiona Mallorca 300 ml
3r Mallorca 60 ml
3r Mallorca llargada
3a Balears de 300 ml
6a Balears llargada categoria Absoluta
7a Balears 100 ml categoria absoluta

Cadet Masculí: Miquel Medina Febrer
Campion de Balears de 1500 obstacles
Sotscampion de Balears de 1000 ml
3r Balears de 3000 ml
3r Balears de Cross
12è d'Espanya de 1500 obstacles

Juvenil Masculí: Jeroni Mestre Servera
Sotscampion de Balears de 60 ml

Col·lectius
Campiones de Mallorca de Cross per equips
CEIP s'Auba, tercers a Jugant a l'Atletisme nins i nines



NATS

Gener

- Dia 4, Simó Flaquer Zenk, de Pedro i Katja.
 Dia 7, Yeray Terrel Moreno, de José António i Ana.
 Dia 11, Cecília García Mesa, de Manuel i Francisca.
 Dia 12, Marco Estada Viala, de José Marc i Verónica Mabel.
 Dia 14, Israel Forero Solva, de Raúl i Inés.
 Dia 18, Núria López Davia, de Alberto i Sònia.
 Dia 21, Emil-Rasmus Klint Henneberg, de Rasmus Eco i Camilla Helene.
 Dia 26, Cristian Pulido González, de Roque i Maria Luisa.
 Dia 26, Aras Paleckis, de Arturas i Lyndmyla.
 Dia 27, Ainoa Álvarez Panchano, de Eluterio i Graciela.
 Dia 30, Patrick-Rafel Dudajek, de Maciej Patrycjusz i Katarzyna Anna.

Febrer

- Dia 2, Marc Ballester Campos, de Rosa de Lima i Agustín Jorge.
 Dia 5, Unai Antúnez Abad, de José Manuel i Maria Aurea.
 Dia 5, Dylan Owen Giraldez Hanich, de Lorenzo Adrián i Annika.
 Dia 5, Patrick-Rafael Dudajek, de Maciej Patrycjusz i Katarzyna Anna.
 Dia 8, Estrella Scarlette Narciso López, de António i Georgina Patricia.
 Dia 12, Joaquin Toth, de Michal i Cirila.
 Dia 20, Melisa Rodríguez Ballesteros, de Manuel i Marlene.
 Dia 25, Hugo-Elias Alcoba Paredes, de Hugo Jaime Marinxí Amada.
 Dia 25, Ariadna Jacovetiu Garrido, de Emanuele i Marta.
 Dia 26, Irene Peña Cano, de David i Joaquina.

Març

- Dia 5, Ainara Pérez Ares, de Ramón i Ana Maria.

- Dia 10, Bo Elflein Van-Schwartzberg, de Bojorn i Antje Anne Gerta.
 Dia 10, Maya Burria Riera, de Pablo Javier i Maria Isabel.
 Dia 22, Rima El Annane, de Oussama i Najia.
 Dia 23, Alejandro Rutkowski, de Cedrik i Nicole.
 Dia 24, Borja Tudurí Corraliza, de Francisco de Borja i Ainoa.
 Dia 25, Unai Oejo Franco, de José Maria i Izaskun.
 Dia 31, Alba Romero Terrón, de Francisco José i Sandra.

Abril

- Dia 11, Claudia García Henao, de Hermandando i Maria Virgelina.
 Dia 12, Kai Salomón Cuadrado, de Francisco Javier i Miriam.
 Dia 20, Mario Franke Pulido, de Mariano Juan i Elisabet.
 Dia 24, Guillermo Hurtado Carrasco, de Guillermo i Rosa Maria.

Maig

- Dia 3, Pau García Del Barrio, de Luís Carlos i Noemí.
 Dia 4, Pedro Alejandro García Suárez, de Pedro i Virginia Alexandra.
 Dia 6, Efraín Amengual Morales, de Samuel i Denis.
 Dia 6, Adam Garrís Sakhri, de Nidal i Asma.
 Dia 9, Iván Montañó Maldonado, de Iban i Raquel.
 Dia 16, Sebastiana Ferrer Soler, de Juan i Catalina Margarita.
 Dia 18, Francisco Javier Sánchez Pérez, de Francisco i Mireya.
 Dia 20, Toni Serapio Andrades, de José Antonio i Maria Ester.
 Dia 30, Maria Blanco Ferrera, de David i Maria del Mar.

Juny

- Dia 15, Laia Malagón Vázquez, de Manuel i Lúdia.
 Dia 16, Lea Riechers, de Claus i Daniela.
 Dia 19, Júlia Ruiz Ezelius, de Juan José i Anna Birgitta.
 Dia 20, Fernando Torrecilla Pedraza, de José Manuel i Rosa Maria.
 Dia 22, Yeray García González, de Juan Luís i María del Rocío.
 Dia 23, Naila León González, de Gabriel i Laura.
 Dia 24, Martín Salinas Rufo, de Francisco i Juana Maria.

- Dia 30, Marc Parra Granados, de Manuel i Maria Inmaculada.

Juliol

- Dia 6, Khadija El-Hamraoui, de Aissa i Fatiha.
 Dia 10, Rayan Barrou, de Mustapha i Fátima.
 Dia 17, Melani Unruh Codes, de Marcel i Amanda.
 Dia 27, Carla Genovard Rosa, de Miguel António i Núria.

Agost

- Dia 4, Aurora Ortega Trejo, de Juan António i Sílvia.
 Dia 7, Alberto Morales Carrión, de Alonso i Maria Angeles.
 Dia 12, Nahiana Valencia Martínez, de Homer i Soermandy.
 Dia 16, Ethan Alfredo Coello Vargas, de Alfredo Moisés i Melina Eufemia.
 Dia 18, Marc Reichert Perelló, de Jörg i Elena.
 Dia 23, Carol Molero Fernández, de António i Luisa.
 Dia 29, Thiago-Ezequiel García García, de Walter Andrés i Cecília Lorena.

Setembre

- Dia 3, Aitana Portillo Hinojos, de David i Antònia.
 Dia 5, Maria Ortiz Rodríguez, de Francisco Javier i Juana.
 Dia 5, Evolet Maria Aguilera, Ordoñez de Jorge i Rocio.
 Dia 9, Alonso Pinilla Albado, de Francisco Javier i Estefanía.
 Dia 13, Júlia Baos Reyes, de Marcelino i Patricia Olinda.
 Dia 16, Catalina Lamata Llabata, de Marcos i Joana Esther.
 Dia 18, Àngels Flaquer Torvisco, d'Antonio i Ana Belén.
 Dia 21, Tomeu Massanet Ferrer, de Bartomeu i Maria.
 Dia 21, Randir Singh López, de Sara i Amiteshwar.

Octubre

- Dia 6, Eduard Vergara Fuster, de José Francisco i Maria Antònia.
 Dia 6, Edgar Tetard Beltrán, de William Charles i Claudia.
 Dia 13, Estefania Gómez Jonsek, de Miguel i Steffi.
 Dia 17, Matias Roger Serraes, de Steven i Ivelina.

AGENDA DE LA VILA



Anuari Cap Vermell 2010

Dia 25, Zhi-Han Zhan, de Xin-Xin i Xiao Mei.

Dia 27, Nayara Estela Villegas, de Antonio i Soraya.

Novembre

Dia 2, Juan Navarro Cuenda, de Juan i Maria Dolores.

Dia 4, Maria del Carmen Muñoz Fernández, de Antonio Miguel i Encarnación.

Dia 5, Pau Salomón Obrador, de Àngel i Maria Bàrbara.

Dia 8, Núria Amada Veliz Moran, de Erick Freddy i Paola Ivon.

Dia 8, Elias Joel Veliz Moran, de Erick Freddy i Paola Ivon.

Dia 11, Laura Nicos, de Krzysztof i Agnieszka.

Dia 12, Albert Hernández Rigo, de José Manuel i Isabel Maria.

Dia 16, Abigail Estefanía Barceló García, de Esteban i Gabriela.

Dia 23, Noa Riello Cagnoli, de Juan Manuel i Natàlia.

Dia 26, Aitor Torles Pérez, de Francisco i Maria Dolores.

Desembre

Dia 3, Isabel Alina Bermudo Rieger, de Salvador i Sandra Bàrbara.

Dia 5, José Manuel Aguzá Valenciano, de José Luis i Maria Isabel.

Dia 6, Zoé Cuat Caponero, de Jaume Antoni i Valeriana Eitel.

Dia 17, Nicolás Hernández Valdiviezo, de Galo Arturo i Narcisa Alexandra.

Dia 20, Juan Maria Garau Gil, de Juan Maria i Yolanda.

Dia 22, Paola López Macias, de Antonio Manuel i Vanesa.

NOCES



Gener

Dia 29, Roman-Alexander Bohlke amb Júlia Garau Leal.

Febrer

Dia 5 Eluterio Alvarez Aranda i Graciela Panchano Castillo.

Dia 19 Juan Antonio Moreno Merlo i Ana Marihelen Va.-Velthoven de Nera.

Dia 26 António Juan Ortiz Torrent i Sónia Belén Caudrado Rodoreda.

Dia 26, Pablo Gabriel de Benedetti i Carolina Rodrigo Cortijo.

Març

Dia 19, Juan Carlos Medina Núñez amb Leydiana Valdés Meizoso.

Dia 26, Emilio Sánchez Rabel i Dolores Jiménez Mancera.

Dia 31, Antón Axionon Salnikov amb Esther Roig Garau.

Abril

Dia 9, Carlos Julio Ponce Ramírez amb Anabel De la Cruz Peces.

Dia 10, Julián García-Sotoca Pascual amb Francisca Moll Pons.

Dia 16, Ricardo Monzo Carles amb Luís Jiménez Ramírez.

Dia 23, Bernad Kogler i Ana Maria Correa Pérez.

Dia 23, Josep Terrassa Flaquer amb Antònia Esperanza Vila Tous.

Dia 24, Emilio José Díaz Fernández amb Vanesa Gasull Albons.

Maig

Dia 21, Miguel Ferrer Fornés amb Kertin Daniela Morgenstern.

Dia 22, David Jesper Matanael Kvick amb Francisca Reynés Vila.

Juny

Dia 4, Francisco Homero Quijano Pardo amb Luz Mary Burgos Àngel.

Dia 11, Luís Rodríguez de Llera González amb Lucía Urcelay Igartúa.

Dia 11, Antonio Martorell Torres amb Catalina Inés Pascual Rosselló.

Dia 25, Amadou Dia amb Aurèlia Ramírez García.

Juliol

Dia 2, Miquel Oliver Gomila amb Maria Esther Cantó Liesegang.

Dia 10, Manuel Trinidad González amb Tara Arquellada Vivancos.

Dia 16, Antonio Mesquida Juan amb Joana Felícia Dobrota.

Dia 23, Francisco Javier Pinilla Llera amb Estefania Albado Fernández.

Agost

Dia 5, Fernando López Jiménez amb Maria Magdalena Fiol Mercadal.

Dia 7, Luis Salvador Vidal amb Dolores Rodríguez González.

Dia 13, José Pérez Clavijo amb Noelia Violat Velasco.

Dia 20, Francisco Martínez Sánchez amb Maria del Carmen Flores Junquera.

Dia 20, Jesús García Sánchez amb Maria Terrassa Massanet.

Dia 20, Mateu Garau Esteva amb Catalina Pilar Servera Santandreu.

Dia 27, Jaime Francisco Javier Ferriol Escanellas amb Anchisa Mankong.

Setembre

Dia 3, Antonio Miguel Macias González amb Mariana Fabiola Cuello Ayala.

Dia 4, Eduardo Tejada Sancho amb Joana Maria Baizà Solivellas.

Dia 10, Gustavo Hernández González amb Rosalía Mercedes Vivas Galindo.

Dia 12, Svetlin Hristov Tomov amb Daniela Hristova Ivanova.

Dia 17, Amiteshwar Singh amb Sara López García.

Octubre

Dia 22, Miguel Eduardo Ginard Vilchez amb Alzira Antònia d'Oliveira.

Dia 22, Mathias Xavier Jager amb Maria Eleonor Esteban Parera.

Dia 30, Miguel Àngel Martín Peña amb Maria Isabel de los Reyes Caraballo.

Novembre

Dia 5, Francisco Javier Gutiérrez Panadero amb Jordina Montane Frontera.

Dia 5, Jaime Mauricio Ramírez Tabasco amb Ximena Bolívar Ospina.

Dia 19, Maule Torrecilla Lainez amb Maria del Pilar Rodríguez García.

Dia 26, Andrés Agustín Machado Rodríguez amb Paola Beatriz Plata Spoturno.

Dia 26 Guillermo José Mir López amb Norma Andrea Camargo Giraldo.

Dia 26, Andrés Cosa Redonodo amb Catalina Vives Mas.

Desembre

Dia 3, Albert Artigues Pérez amb Ana Maria Rojas Reina.



AGENDA DE LA VILA

Anuari Cap Vermell 2010

Dia 3, Walter Alejandro Rancho amb Elvira Maria Ferreira Pereira.
 Dia 10, Francisco Javier Fernández Aguilar amb Encarnación Torvisco Alfonso.
 Dia 17, José Gustavo Sosa Boné amb Verónica Elisabeth Víctor Abad.
 Dia 21, Carlos Molina Paniagua amb Marina Mikus.

FINATS



Gener

Dia 6, Manuela Cumbreiras González (1923).
 Dia 15, Pedro Morro Cifre (1923).
 Dia 18, Piedad Fernández Medina (1917).
 Dia 18, Climent Alzina Ferrer (1921).
 Dia 19, José Maria Fresno García (1964).
 Dia 20, Joan Colom Sancho (1951).
 Dia 28, Antonio Serapio Reus (1923) i Heinz Dieter Dankelmann (1948).
 Dia 31 Catalina Flaquer Moyà (1920).

Febrer

Dia 3, Maria del Señor López Martínez (1918).
 Dia 2, Gerda Antonie Kieser Radtke (1922).
 Dia 12, Bartomeu Cifre Orell (1936).
 Dia 17, Antònia Ginard Fernández (1932).
 Dia 21, Bettina Rosina King (1927).
 Dia 22, Margalida Serafina (Margot) Fuster Morey (1921).
 Dia 24, Antonio Domínguez Fornés (1906).
 Dia 24, Catalina Massot Campins (1916).

Març

Dia 8, Antònia Fuster Morey (1930).
 Dia 18, Margalida Blanes Amorós (1918).
 Dia 21 Gabriel Flaquer Pellicer (1930).
 Dia 29, Manuel Chaparro Sánchez (1933).

Abril

Dia 2, Henriette Boleslawa Sauter (1934).
 Dia 5, Mabel Marta Garbalena (1929).
 Dia 7, Israel Forero Silva (2010).
 Dia 8, Rubén Venticinqué Buchaillet (1954).
 Dia 12, Margalida Mayol Giscafré (1911).
 Dia 27, Catalina Moll Ribot (1925).

Maig

Dia 1, Antònia Melis Cursach (1917).
 Dia 1, Emudelia Navarro Saez (1922).
 Dia 7, Francisco Tous Sureda (1931).
 Dia 22, Antònia Bonnín Palou (1917).
 Dia 23, María Sansó Massanet (1912).
 Dia 30, Rafael Ginard Servera (1920).

Juny

Dia 6, Michael Paul Otto Brecht (1940).
 Dia 6, Antoni Guiscafré Juan (1922).
 Dia 7, Jurgen Von-Appen (1940).
 Dia 8, Milagros Suárez González (1924).
 Dia 8, Carol Ann Kidd (1941).
 Dia 10, Rosa Amorós Llinàs (1916).
 Dia 11, Bartomeu Crespi Serra (1933).
 Dia 12, Bàrbara Pascual Tous (1916).
 Dia 16, Volker Antonius Konrad Schweda (1924).
 Dia 17, Margarita Perchana Pellicer (1914).
 Dia 29, Damián Nieto Bernal (1923).
 Dia 29, Birgitt Heidemarie Erika Hendriock (1951).

Juliol

Dia 1, Joana Ginart Riera (1915).
 Dia 2, Jaume Juan Mayol (1925).
 Dia 7, Catalina Galmès Sureda (1929).
 Dia 8, Catalina Rosselló Quetglas (1917).
 Dia 9, Ramon Contreras Gallego (1922).
 Dia 19, Brigitte Inge Else Eger (1936).
 Dia 24, Lutz Kratzsch (1965).
 Dia 25, Marie Therese Françoise Marinoni Falda (1923).
 Dia 26, Francisca Forteza Piña (1912).

Agost

Dia 13, Joan Adrover Adrover (1915).
 Dia 13, Walter Thodte (1936).
 Dia 14, Manuel García Molero (1954).
 Dia 21 Martha Wilhelmine Thoms (1916).
 Dia 23, Rafaela Ferrer Ordinas (1920).
 Dia 25, Maria Alzina Amorós (1926).
 Dia 26, Giuseppe Bonanomi (1961).
 Dia 27, Antònia Sánchez Moreno (1927).

Setembre

Dia 2, Francisca Fortez Aguiló (1926).
 Dia 3, Catalina Bauzà Llull (1924).
 Dia 7, Georges Jean Eugene Guillotte (1927).
 Dia 10, Antònia Colom Ginard (1932).
 Dia 13, Isabel Rubiales Jiménez (1926).
 Dia 16, Maria Ribas Riutort (1917).
 Dia 24, Llorenç Tous Morey (1927).
 Dia 24, Lothar Josef Ehrlancher (1936).
 Dia 24, Antoni Adrover Massanet (1945).
 Dia 30, Frieda Hidegard Thalheim (1922).

Octubre

Dia 9, Manuel González Zafra (1929).
 Dia 12, Isa Marle Costa do Santos (1965).
 Dia 14, José António Paniza Almedros (1963).
 Dia 15, Margarita Sureda Esteva (1916).
 Dia 17, Joana Adrover Cañellas (1924).
 Dia 21, Klaus August Pape (1928).
 Dia 21, Josefa Pons Montañana (1923).
 Dia 25, Modesto Venera Tabares (1958).
 Dia 30, Alicia Dorothy Ena Wall (1913).
 Dia 31, Dolores González García (1920).

Novembre

Dia 3, Elionor Nadal Corteza (1931).
 Dia 4, Margalida Flaquer Flaquer (1914).
 Dia 5, Dieter Horst Nowak (1940).
 Dia 19, Ginesa Pelegrin García (1918).
 Dia 20, Victoriano Lobero Evora (1934).

Desembre

Dia 1, Antoni Gili Ferrer (1932).
 Dia 5, Maria Riera Ferrer (1924).
 Dia 9, Dolores Cardo González (1912).
 Dia 13, Llorenç Llabata Gelabert (1926).
 Dia 19, Concepción Moltó Solivellas (1919).
 Dia 24, Maria Montserrat Valens (1933).
 Dia 25, Cándido Lindo Rodríguez (1932).
 Dia 26, Serafin Fernández Jiménez (1934).

RESUM DE L'ANY

96 nats
64 finats

Cal tenir present que són neixements enregistrats a Capdepera i defuncions que s'han produït dins el municipi

RESUM ANUAL DEL TEMPS

Joan Espiritusanto

Tots sabem que quan deïm els mesos de l'any començam amb el mes de gener, però quan es fa per les estacions, canvia la cosa i introduïm primerament la primavera, de la qual quasi han passat tres mesos.

De manera que donarem opció a les estacions i analitzarem l'any amb el mes de març com el primer, que ja té part de la primavera.

El temps va definir perfectament el canvi d'hivern a la primavera, i quedà com a normal la intensitat de les pluges. Si hem de fer menció a la petita nevada del dia 10, com no podem passar per alt, bufà la tramuntana i la temperatura s'abaixà als 4,6°C.

Seguí les seves pautes el mes d'abril, amb pluges un pèl més elevades que al març; el dia 22 va ploure abundantment i es recolliren 35,2l, que sumaren un total de 58,9 l/m² en tot el mes.

La tramuntana continuà bufant. Tinguérem alguns dies de boira. Les temperatures, de mica en mica, es varen anar recuperant, amb una humitat bastant elevada.

El mes de maig va començar amb les característiques pròpies de la primavera per entrar a un temps de sequera ja entrada bona part del mes. El dia 3 tinguérem bona pluja, amb 22,5 l/m², i un total de 31,2l/m².

El calabruix també aparegué el dematí del dia 14. Quant a les temperatures apareixen enfilant-se el dia 12 amb una màxima del mes amb 24,1°C i la mínima dia 3, amb 10,8°C, dia molt mogut quant a meteors.

Dins el mes de juny s'accentua la sequera; ja teníem l'estiu ben present, amb un total de 15,6 l/m²; poca cosa. La major part d'aquesta vingué bufant la tramuntana. Altres meteors no es feren presents.

Ja entraren les basques, en què al final del mes arribàrem als 30°C el dia 30 del mes; aquest mateix dia tinguérem la màxima de les mínimes, amb 23,2°C.

Juliol, mes ben normal com a estiu, amb un dia de pluja: 0,5 l/m². I com és

natural, calorós, ja que les temperatures màximes no abaixaren dels 25°C, i el dia 22 el mercuri arribà als 30,5°C. Sí que tinguérem el dia 23 un ventet de mestral fresquet, un petit regal.

El mes d'agost continuà la sequera, i les pluges del final del mes tampoc feren acte de presència. Al final tinguérem 8,3 l/m². La tramuntana ens envià algun vent fresquet, com el dia 13. Els llamps i trons ja es deixaren veure i escoltar, com els dels dies 2 i 19.

Aquest any Sant Bernat prolongà les seves vacances i les monges continuaren atiant el foc ben de valent. El dia 26



arribàrem als 32,7°C, la màxima del mes i de l'any; aquest dia la màxima de les mínimes fou de 25,8°C.

La humitat fou baixa i la pressió, elevada.

Durant el mes de setembre ja va canviar el panorama: arribaren les pluges, sempre tan necessàries. El dia 23 fou el dia de més pluja, amb 27,5 l/m², que sumant amb la resta fan un total de 70 l/m², aigua que encara no és aprofitable per a les nostres cisternes, les teulades s'han de netejar per recollir-la. Vents bufant de tots els caires, i llamps cap al dia 17. Les temperatures començaren el seu descens cap al mes d'octubre.

A la meitat del mes aparegueren les pluges. El dia 11 es va assolir la pluja màxima del mes, amb vent de gregal, en què al final s'arribà a una quantitat de 136,8 l/m². Patírem forta calitja els dies set i vuit, i fort vent del dia 25, que començà al vespre.

Quatre foren els dies amb tempestes elèctriques.

Bones temperatures al principi del mes per minvar així com anàvem consumint el mes.

Cas especial del mes en cinc divendres, cinc dissabtes i cinc diumenges.

Tornam a tenir un mes de desembre sec, amb bastants dies de pluges, però al final amb 18,5 l/m². El 14 fou el dia que més plugué, amb 3,8 l/m², en què bufava la tramuntana.

Un dia, el 16, amb un simulacre de calabruix, i res de res important.

Molts vents de llebeig durant el mes, amb vents freds de ponent dia 3 i de gregal el dia 10.

La temperatura màxima s'assolí el dia 8, en què el mercuri s'apujà als 22,9°C, i la mínima va ser el dia 15, amb 9,5°C; ens visitava la tramuntana.

Entrant al primer mes de l'any, el gener, hi va haver diversos dies de pluges. D'una manera aprofitable, la terra podia beure la resta de pluja que encara els niguls portaven. Tant aquest gener com el desembre amollaren l'aigua a Andalusia. Sis inundacions patí Écija al mes de desembre, que ocasionaren molts de desperfectes.

La intensitat va ésser contínua les dues primeres setmanes, en què s'arribà a final del mes amb 53,7 l/m².

Res de neu i calabruix, però s'acomiadà la darrera nit de l'any amb llamps i trons. El panell es girà de tots els costats, però com ha estat la tònica d'enguany, amb el llebeig sempre dominant.

Les temperatures eren al gener, idò, fredetes.

I febrer, capaç d'allò previsible i imprevisible: mes humit, moltes pluges però no fortes, amb 79,3 l/m² al final. Dia 9 fou el dia de més precipitació, amb 27,3 l/m², bufant la tramuntana.

També tinguérem calabruix i neu els dies 11 i 12.

Altra vegada, els vents la major part del mes eren de llebeig.

Temperatures baixes. La màxima fou 20,3°C, ja mirant al mes de març, i la mínima de 4,4°C el dia 12.

CULTURA

9 abril

Presentació del llibre *Senyor Ahir* a Capdepera

El passat divendres dia 9 va tenir lloc l'anunciada presentació del llibre *Senyor Ahir*, de la qual *Cap Vermell* n'és coeditor, juntament amb Documenta Balear, i amb el suport de l'Institut d'Estudis Baleàrics. I, com deim en el titular, la resposta va ser extraordinària, per part d'un públic que, en molts de casos, es va sentir protagonista d'una història que va viure en primera persona.

Aquesta obra, de la qual és autora Aurelia Canaan, relata les vivències mallorquines de la seva autora i el seu espòs, constructors i propietaris de l'hotel El Castillo, el primer que es va edificar a la platja de Son Moll i un establiment que, d'alguna manera, venia a ser precursor del boom turístic dels anys 60.

Les moltes anècdotes que la senyora Canaan va recollir en la seva obra ens posen fit a fit amb la Cala Rajada dels anys 50 i el contrast cultural d'una parella d'americans i una societat, la nostra, clarament subdesenvolupada. Contrast que no va ser obstacle perquè el matrimoni Canaan decidís invertir els seus estalvis aquí i quedar-s'hi fins a l'any 1965, en què varen vendre l'hotel i s'establiren a Portugal.

Lucià Siret, com a màxim responsable de l'edició, va fer la presentació de *Senyor Ahir* i, a més d'ell, varen prendre la paraula Biel Mir, un dels dos traductors del text anglès, i Antoni Flaquer Coix, l'infatigable treballador de la cultura local que, a més, va comentar tot un seguit d'il·lustracions d'una època que va significar el salt del nostre poble cap a la modernitat.

1 maig

Gran final del Concurs Internacional de Piano

La russa Susanna Kadzhoyan guanya brillantment el VIII Concurs Internacional de Piano Vila de Capdepera.



La pianista russa Susanna Kadzhoyan va ser distingida com a guanyadora de la vuitena edició del Concurs Internacional de Piano Vila de Capdepera, segons acord del jurat presidit per Nelson Delle-Vigne Fabbri, i integrat per Noemí Dalmau, Hilomi Sakaguchi, Miquel Estelrich, Federico Gianello, Shigehiro Yamamoto, Andreu Riera i Justo Romero. Un jurat que, magníficament representat, havíem entrevistat unes hores abans en el nostre programa El Cafè dels Dissabtes.

La final va tenir lloc el passat dissabte, dia 1 de maig, en el Teatre Municipal, que va registrar un ple absolut. Els cinc pianistes que havien accedit a aquesta final interpretaren, a criteri de cadascun d'ells, el Concert Op. 16 en La m, de Grieg, o bé el Concert n° 37 en Do m de Beethoven. I bé podem dir que tots cinc donaren mostres sobrades

de la seva tècnica i de la seva sensibilitat, i als nostres ulls es feren creditors, tots cinc, de la màxima distinció. Però, ja se sap, no poden guanyar tots i, volem creure que amb molta feina, el jurat acabà decantant-se per la russa Susanna Kadzhoyan. El segon premi va recaure en la coreana Young-Kyung Song, que amb aquest guardó també es va guanyar un concert a les Serenates d'Estiu de Cala Rajada. D'altra banda, la pianista de Corea va merèixer el premi del públic. El tercer premi ex aequo va ser per a l'ucraïnès Pavlo Kachnov i la russa Natalia Tkachenko. Finalment, el jurat va distingir amb una menció especial el pianista també d'Ucraïna Andriy Tsygichko.

Com deïem, cinc intèrprets brillants que entusiasmarem el públic assistent al concert i que, a més, comptaren amb l'important suport de la Jove





Anuari Cap Vermell 2010

Orquestra de les Balears, que actua sota la batuta del director japonès Shigehiro Yamamoto.

Menció especial, una vegada més, per a l'associació Art en Música, que volem personificar en Noemí Dalmau, autèntica ànima d'un certamen que, d'edició en edició s'està consolidant com el més important de les Illes Balears, de les seves característiques, i que a hores d'ara ja és conegut arreu del món. Enhorabona.

12 maig

Presentació glosada del llibre *Dimoniari de Mallorca*

Dimarts dia 11 de juny tengué lloc, a la Biblioteca de Capdepera, la presentació del llibre *Dimoniari de Mallorca*, de Tomeu Caragol.

Una presentació molt original a càrrec de tres grans "primeres espases" del glosat gabellí que acabaren fent cantar tot el públic i creant un ambient molt santantonièr. Els tres glosadors remarcaren l'originalitat dels dibuixos d'en Tomeu, dels quals també fa camisetes. En Tomeu, per la seva banda, explicà un grapat d'anècdotes de com es va gestar aquest dimoniari. Entre elles, que troba els dimonis de Capdepera els més guapos del món, tant en el ball com en la seva estètica. Glosadors: Biel Garau, Joana Colom i Jaume Fuster.



30 maig

Arnau Serra estrena *Pueblo a Capdepera*



L'esperada estrena del curtmetratge *Pueblo*, d'Arnau Serra, va constituir tot un esdeveniment social a Capdepera. Tant el dissabte com el diumenge el Teatre es va omplir d'un públic que no es va voler perdre aquesta esperada projecció de la primera obra que, com a director, ha rodada el jove cineasta gabellí.

Tant un dia com l'altre l'acte s'inicià amb unes paraules del regidor de Cultura, Rafel Fernández, qui justificà la participació de l'Ajuntament en el projecte; també parlà Tomeu Melis *Meyme*, com a gran coneixedor del món del cinema, qui es va referir a la pel·lícula i a la seva relació amb Joan Nebot, tant pel que fa al teatre com a la cinematografia. En darrer terme, va

prendre la paraula el mateix Arnau Serra, intervenció que resultà molt emotiva especialment en fer referència al seu padrí, però també quan va explicar com es va gestar el projecte i com es

va desenvolupar a Capdepera, amb totes les vicissituds del rodatge. El director gabellí no va voler passar per alt l'ocasió per justificar el fet que *Pueblo* s'hagi rodat en castellà, atribuint-ho a la presentació a distints certàmens de curtmetratges de la península.

Acabats els parlaments, poguérem gaudir de la pel·lícula que tanta expectació havia generat. I no defraudà el públic. Al final, hi havia total coincidència, entre els espectadors, pel que fa a la qualitat del film. Conegudes les limitacions del format, Arnau Serra ha aconseguit crear una història coherent, interessant, embolcallada en una atmosfera inquietant, plena d'intriga, que manté l'expectació fins al darrer fotograma. Capdepera, en tant que escenari, hi apareix com a *Pueblo*, un lloc desubicat, que es posa al servei de la història i que un espectador neutral no identificarà. Des dels nostres modestos coneixements cinematogràfics, pensam que "Pueblo" és una pel·lícula d'una molt bona factura tècnica, amb una magnífica ambientació i un gran rigor narratiu. Els actors, inclosos els anònims figurants gabellins, contribueixen no poc a arrodonir el treball d'Arnau Serra, gràcies a una interpretació eminentment eficaç.

En acabar la projecció, fortament ovacionada, hi hagué un col·loqui amb el director i els actors Olalla Moreno (aquesta només el diumenge), Josep Maria Mas i Pep Uceda, al qual se sumà el públic, i que va ser conduït per Isa Ferrer i Toti Fuster.



30 juliol

Hierba Roja, millor que mai



La plaça del Centre Cap Vermell s'estrena com a espai escènic amb Encuentros 2

El Centre Cap Vermell es va estrenar, el passat divendres dia 30, com a nou espai escènic de Cala Rajada, tot i que aquesta estrena es va produir defora de l'edifici, concretament a la plaça de la zona enjardinada. I va ser amb motiu d'un nou espectacle del Festival de les Arts al Carrer, el muntatge de la companyia de dansa Hierba roja, capitanejada per Jean-Marc Serrano, i el seu espectacle *Encuentros 2*. Els espectacles que Serrano ens proposa ja comencen a fer-se'ns familiars, ens estan habituant a coreografies poc convencionals i a una estètica absolutament actual. Però, també, de cada vegada més, les propostes de Hierba roja ens semblen més treballades i més coherents. Moviments plens de coordinació i màxima complicitat entre tots quatre ballarins feren que l'espectacle resultàs visualment molt atractiu.

Hem dit quatre ballarins perquè, en aquesta ocasió, Jean-Marc Serrano es presentà acompanyat de Marga Llobera, Bàrbara Riera i Roger Viñas, cadascun dels quals demostrà una tècnica molt sòlida, que posada a contribució del conjunt va permetre assolir els moments més brillants d'*Encuentros 2*.

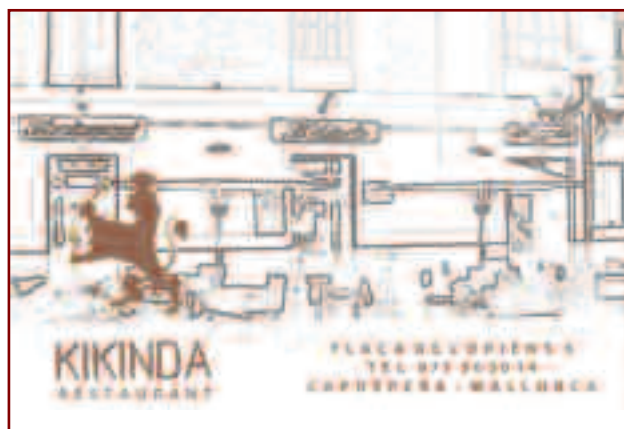
1 agost

Llum i acció estrenen dues obres de teatre

La companyia Llum i Acció, i la nova companyia Llum i Acció Júnior, representaren entre el dijous i el divendres, les seves obres *Operació Bikini* i *El misteri de les joguetes*, respectivament.

Llum i Acció és el nom que porten els nins i nines de l'escola de teatre d'estiu de Capdepera, des de fa tres anys. En aquesta edició han estat 19 joves d'entre 12 i 16 anys els que s'han apuntat a l'art de la interpretació, la gran majoria participants dels cursos anteriors.

Joves artistes assajaren durant tot el mes de juliol, tres hores cada dia, de





dilluns a divendres, amb el monitor Jeroni Morey, autor de l'obra. Segons ell, "s'ha intentat que es divertissin el màxim possible però sense deixar de fer feina". *Operació Bikini* és una comèdia per no aturar de riure. Amb un final original, fent paròdia del conegut anunci televisiu *Mediterraniament*.

El misteri de les joguetes és una obra escrita per la monitora Sonia Fernández, encarregada del grup dels més petits, nou nins i nines d'entre 8 i 11 anys. Llum i Acció Júnior treballaren durant 15 dies l'escriptura de l'obra i les tècniques d'interpretació, i la resta del mes la dedicaren a assajar cinc hores cada dia, de dilluns a divendres.

14 agost

Visites guiades als jardins de Ca'n March

Ha passat gairebé una dècada des que el vent va tombar prop de 600 pins als jardins de la Torre Cega, a Cala Rajada, i després de tot aquest temps, i d'anys de reformes, la casa estiuenca de la família March Servera es torna obrir al públic. En aquell temporal van ser moltes les plantes que van quedar malmes i les escultures que van sofrir desperfectes, però a dia d'avui es pot tornar a passejar pels camins i gaudir de l'espai, la natura i l'art. Torre Cega va ser encarregada per Joan March com a casa de vacances per a la família, perquè la seva esposa, Elionor Servera, era natural de

Capdepera. Es va construir durant els anys 1915-1917 per dos arquitectes diferents: l'obra la començà Guillem Reynés, però a causa de la seva mort prematura l'acabà Guillermo Corteza. Els jardins que l'envolten estan dissenyats per paisatgistes de l'alçada de Rusell Page, Leandro Silva i Gabriel Alomar. La reconstrucció s'ha dut a terme mantenint l'esperit inicial, per aquest motiu s'han mantingut els colors predominants a les plantes, com el blau que reflecteix la mar mediterrània. Hi ha 36 escultures repartides pels jardins, d'artistes com Apel·les Fenosa i les seves tres *Metamorfosis*; Auguste Rodin amb *Torse de l'homme qui tombe*; o Juan de Ávalos amb *Fuente de pez*.

La Fundació Bartomeu March Servera, conjuntament amb l'Ajuntament de Capdepera, està realitzant visites guiades gratuïtes fins al 22 d'agost, i en els primers dies estan assolint un èxit rotund.

Les visites es fan per grups de 20 a 25 persones i es fan en dos idiomes, depenent de les majories dels visitants. Aquests són tant turistes, com residents a Capdepera i gent de tot Mallorca que es desplaça fins a Cala Rajada per gaudir-ne. Es fan quatre sessions diàries, però tot i així no són suficients per acollir tots els interessats a assistir-hi. No només els jardins són dignes de veure, sinó que la Fundació i Banco Santander ofereixen una exposició de pintures de l'avantguarda espanyola dels anys 50 i 70, amb quadres d'Antoni Tàpies, Josep Guinovart o Fernando Zóbel.



6 setembre

Presentació a Capdepera del còmic *Baleàric*



Dissabte dia 4 de setembre, com estava previst, les voltes de la Llibreria Bolic varen acollir la presentació a Capdepera del còmic de Miquel Moyà *Fareta, Baleàric*. Com us havíem informat, en Miquel va guanyar el passat certamen d'Art Jove de còmic, cosa que suposava l'edició de la seva obra gràfica. El llibre ja havia estat presentat a l'Espai Mallorca de Barcelona, i ja es podia trobar a les llibreries, però ara tocava la presentació a Capdepera. Aquesta tengué dues parts ben diferenciades. La primera consistí en una conferència a càrrec de Miquel Flaquer, en què parlà dels còmics i els foners. La seva va ser una exposició molt documentada, amb moltes referències bibliogràfiques, no exempta d'ironia, humor i reivindicació. Miquel Lluïll es basà en nombroses imatges que amenitzaren el seu discurs. La segona part anà a càrrec dels protagonistes de la publicació: l'editor i l'autor. Plantejada com una mena d'entrevista, en Miquel Moyà anà explicant com es va desenvolupar el procés creatiu i quines foren les dificultats de documentació i realització i la seva satisfacció pel resultat.

26 setembre

Cap de setmana polifònic

La festa començà el dissabte dia 25, en què la coral de l'associació Sol Naixent va celebrar el seu aniversari,



oferint un concert a l'església de Cala Rajada. Dirigida com sempre per Josep Lluïll, l'agrupació oferí un repertori variat, en la línia de progressió que ve demostrant concert rere concert.

Però la festa gran va tenir lloc el diumenge, en què fins a tres grups desfilaron pel mateix escenari, en una trobada que va resultar d'un gran nivell i que va despertar l'entusiasme del nombros públic que omplí l'església. Aquest concert va esdevenir un encontre Menorca-Mallorca, i el pavelló de les dues illes quedà ben alt.

Per part de l'illa germana actuaren la coral de la Casa del Menorca (directora: Gloria Berón) i la coral L'Espai de Ciutadella (directora: Esperança Barceló). Totes dues agrupacions posaren de manifest l'alta qualitat que, des d'aquest costat de la mar, sempre hem concedit als cantaires menorquins. Uns i altres oferiren actuacions plenes de matisos i amb un ajustament vocal admirable.

Entre i entre, els "nostres", la Coral Gabellina, varen resultar uns perfectes amfitrions i assumiren el difícil repte d'estar a l'alçada dels convidats. I la veritat és que ho aconseguiren, oferint igualment una actuació perfecta.

Finalment, les tres corals cantaren conjuntament i arribà l'apoteosi amb el conegut "Va pensiero" (Nabuco), que posà el tancador més brillant a una gran vetllada.



11 octubre

El Centre Cap Vermell es vesteix de gala per al primer concert

Presentació dels concerts de la I Trobada de Pianistes del Món

El dilluns dia 11, a l'hotel Canyamel Park, va tenir lloc la presentació dels dos concerts que, sota el títol de I Trobada de Pianistes del Món, tendran lloc aquest mateix dimarts, dia 12, i el proper dissabte, dia 16, a les 21'30 hores en ambdós casos.

Juntament amb els cinc músics que integren el cartell d'aquests concerts, assistiren a la roda de premsa de presentació el batle, Josep Gallego; el regidor de Turisme, Sebastià Sureda; Joan Rocha, de l'hotel Canyamel Park, i el representant de Reviews New Age, Alejandro Clavijo.

Recordem que els pianistes participants seran, el dimarts: Lisa Downing,

Mario López Santos i Suzanne Ciani; mentre que en el concert de dissabte, els artistes seran Rebecca Oswald, Julio Mazziotti i, de bell nou, Suzanne Ciani.

14 octubre

Gran Concert d'Orquestres de Corda 2010

La quarta trobada de la Junge Camerata Academica Sant Llorenç d'Alemanya amb els alumnes de l'Escola Municipal de Música de Capdepera i l'Orquestra Aladern varen omplir el Teatre Municipal de Capdepera.

Els joves músics varen oferir un concert de violins dividit en tres parts.

En primer lloc van tocar els més petits de tots, els alumnes de l'Escola Municipal, i varen interpretar tres cançons de Suzuki, el mètode de violí que aprenen. Després, els companys

Veterinari

Jesús M. López Jimenez
Cil. 346

Dilluns-divendres
10:30 - 13:00
16:30 - 19:30
dissabtes
10:30-13:00

C/. Fello Morey Amengual, 1
07580 Capdepera, Balears
Telèfon, 971 563 835
Urgències
510 437 125
539 506 393

ESTANC Nº 2
PEP SERRA

ARTICLES DE SEBIL - OVA CEJIBANI
SERVIS DE FAX - CÒPIES A COLOR
CINIBEL
REGALLETES DE BORDA

Walmart, M, Noigo

Ciutat. 30 - 07500 Capdepera
Tel./Fax: 971 809 402
www.211.com

Llibreria BOLIC
Capdepera

www.esbolic.es
971364434 info@esbolic.es
c/segadores gabellins, 2
llibres i joguines



s'hi varen afegir per interpretar cançons com El gegant del pi o Parada de Soldatini, de Curci.

La segona part del concert va ser interpretada per l'Orquestra n'Aladern, que va tocar un repertori ampli acompanyada en diferents moments per altres instruments, com el trombó, la viola, el violoncel o el combo. Una de les actuacions, la cançó Per un cap, de Piazzolla, va comptar amb un ball de les alumnes del Ballet Stylo.

En darrer lloc, els 50 nins i nines de la Junge Camerata Acadèmica Sant Llorenç van oferir un concert amb peces com Concert per a violí en sol menor, de Vivaldi; Vals en sol major, de Brahms i Knaus; o Allegro per a un violí i dos solistes, de Graaf.

24 octubre

El darrer vespre junts penja el cartell de "no hi ha entrades"

Tots aquells que fan feina amb joves saben que tenen grans potencialitats i també com és de difícil aconseguir arribar a port i treure'n bons resultats.

Escriure una obra de teatre no és fàcil i manco posar-la en escena. N'Arnau Serra ho aconsegueix de manera brillant. Planteja una situació a dues bandes, manté el ritme en tot moment, conta una història molt real (amb tocs autobiogràfics, podríem dir) i hi posa els tocs justs d'humor necessaris. L'obra té diversos girs inesperats que desarmen totalment el públic i l'arriben a emocionar. Com no podia ser d'altra manera amb n'Arnau, hi ha una intervenció cinematogràfica idònia en el moment

oportú de l'obra i de gran qualitat artística i tècnica.

Una escenografia senzilla però efectiva. Bona caracterització. Un bon equip entre bastidors que no feia més que ressaltar la feina d'onze joves actors i actrius que, immers cadascun dins del seu personatge, ho broden. A banda dels normals

nervis de l'estrena i alguns defectes en la dicció i pronunciació (defecte comú i propi d'aquells que no han treballat la veu) el nivell interpretatiu és bo.

17 novembre

Cap Vermell celebra la declaració del cant de la Sibila com a Patrimoni Cultural i Immaterial de la Humanitat



Cap Vermell felicita la declaració del cant profètic de la Sibila com a Patrimoni Cultural i Immaterial de la Humanitat, que s'ha donat a conèixer el dimarts 16 de novembre a Nairobi (Kenya). Estam molt satisfets que un

cant ancestral com és el de la Sibila hagi estat reconegut pel Comitè Intergovernamental de la UNESCO i inclòs dins del llistat de Patrimoni Cultural i Immaterial.

Cap Vermell des dels seus inicis digitals ha enregistrat en dues ocasions aquest cant. A Bàrbara Femenies a Cala Rajada l'any 2007, i a Caterina Barceló a Capdepera l'any passat. Cap Vermell també va participar, per mitjà d'un banner, en la campanya de recollida de signatures que el Consell proposà des del Nadal passat.

Cap Vermell celebra, també, el reconeixement dels castellers com a Patrimoni Cultural i Immaterial de la Humanitat i feliciten la comunitat casteller, especialment les dues colles de Mallorca, els Al·lots de Llevant i els Castellers de Mallorca, en què participa gent de Capdepera.

21 novembre

Auteclassic

Pura delicia

Traduttore, traditore, diu la coneguda expressió italiana. Traductor, traïdor. Expressió fonamentada en la manca de fidelitat del traductor al text original, o, altrament, en una fidelitat literal exagerada, que fa que la traducció perdi molts dels seus atributs en la llengua d'arribada. Sigui com sigui, una traducció acurada no és sempre fàcil, i en poesia encara manco.

I si ens hem permès aquesta disquisició abans de referir-nos al concert del diumenge dia 21, en el Teatre Municipal, ha estat perquè ens trobam davant una vertadera joia en molts d'aspectes, però i indispensablement, en el de tra-





27 novembre

IV Jornades d'Estudis Locals

El Centre Cap Vermell va acollir una excel·lent trobada d'estudi, que va comptar amb un nombrós seguiment.

A vegades giram l'ullada cap enrere, cap a passats remots carregats de reis, de conquestes i miracles i, en canvi, se'ns escapen temps més immediats que, per ser-ho, possiblement tenen una incidència més directa sobre el present que ens ha tocat viure. Però mai és tard per recuperar aquests períodes de la nostra història que un tel d'oblit ha fet fonedissos, i encara és més profitós si qui s'encarrega de dissipar la boira dels anys ho fa des de l'estudi i la investigació rigorosa. Si, a sobre, s'hi poden afegir certes dosis –imprescindibles– de capacitat divulgativa, pot passar que ens trobem davant treballs tan engrescadors i sorprenents que, difícilment, podem reconèixer com a materials sobre els quals s'ha edificat la nostra comunitat.

ducció dels textos de Luís Eduardo Aute al català, feta per Joan Isaac, en col·laboració amb el també cantautor Miquel Pujadó. Una traducció en què les cançons d'Aute flueixen amb tanta naturalitat, amb tanta elegància, que semblaria que el seu autor les hagués escrites originalment en català. I així ho va reconèixer el veterà artista damunt l'escenari del Teatre Municipal.

D'altra banda, Joan Isaac n'ofereix una versió que, essent molt respectuosa amb l'original, sona molt personal, molt pròpia, amb uns arranjaments preciosos que es tradueixen en un piano i un quartet de corda capaços de vestir cadascuna de les cançons del lirisme que freturen, o, en els casos en què així ho demanda l'obra, del ritme necessari, en un conjunt en què la percussió segurament hi hauria fet més nosa que companyia.

El fet és que aquest *Auteclàssic* sona molt i molt bé, arriba directament al cor de l'espectador i els temes, per més que coneguts, semblen nous de trinca. Joan Isaac els diu amb respectuosa personalitat, i la presència d'Aute a l'escenari no fa altra cosa que avalar un treball que ens atrevim a qualificar de rodó. L'adjectiu

“clàssic” li escau perfectament, perquè quan uns textos i unes partitures resisteixen el pas del temps impertorbablement, plenament vigents, vol dir que han assolit aquell estatus d'obres de referència i esdevenen model per a noves fornades de músics. I quan noves generacions d'aficionats a la música, molts dels quals no havien nascut quan Aute componia bona part d'aquests temes, s'incorporen ara a la nòmina d'admiradors vol dir que ens trobam davant això que deïem, i que diu el títol del disc de Joan Isaac: un clàssic.

Tot plegat, el concert del diumenge és d'aquells que no s'obliden fàcilment. El públic que va estibar el Teatre en va reconèixer tots els mèrits i va aplaudir llargament cadascuna de les interpretacions i ho va fer de manera incansable al final. Era el premi a un concert i a un treball de primera categoria. Pensam que comprar-ne el disc és un regal que mereixem fer-nos per a les properes festes. No en trobarem de gaire millors.




L'ORIENT

- papeteria • premsa • llibreria
- joguets • objectes regal
- material oficina • fotocòpies • fax

Carrer des Quins, 12
Tel. i Fax 971 56 4965

07500 Cançons
C/iles Blauans

Pos3



telf:
639
688
827

Toni Navarro



Bé, aquesta mena d'introducció a la crònica de les IV Jornades d'Estudis Locals –*El turisme abans del turisme*– es podria haver resumit amb una fórmula més estricta: hi ha períodes del nostre passat recent que desconeixem gairebé per complet. Perquè d'això es tractava: d'escatir com es va gestar l'actual indústria turística, des de quan podem parlar de turisme a casa nostra, qui eren els primers turistes, quina diferència hi ha entre turistes i estiejants...

D'aquests i de molts altres aspectes de l'activitat al voltant del turisme, quan aquest feia les primeres passes vacil·lants, es va parlar en el Centre Cap Vermell els passats divendres i dissabte (26 i 27 de novembre), en aquestes trobades d'estudi organitzades des de la regidoria de Cultura de l'Ajuntament i que comptà amb un total d'onze comunicacions, a més d'una conferència inaugural a càrrec de la professora Maria José Mulet, sobre *"Turisme i fotografia: Els fotògrafs estrangers que visitaren Mallorca"*. La inauguració de les jornades la va presidir el batle Josep Gallego, i en va fer la introducció la que n'ha estat directora, la professora Isabel Moll.

Ens sentim legítimament satisfets de la presència, com a ponents, dels membres de l'ASSOCIACIÓ CAP VERMELL, Josep Terrassa i Miquel Llull. Però també ens hi sentim de la magnífica resposta del públic, tant d'inscrits com d'oients esporàdics, que ve a demostrar l'interès existent per pal·liar aquell dèficit d'informació i coneixements a què al·ludíem al principi.

29 novembre

El bany, la darrera estrena d'Es Mussol

Les tres representacions d'*El bany*, a càrrec d'Es Mussol, constituïren un d'aquells èxits que ningú pot discutir. Tres vetllades amb el teatre ple d'un públic entregat des de la primera escena, les rialles que no aturaren al llarg de cada representació i la sensació que aquest grup d'actors es troba en disposició de fer front a qualsevol repte que es proposi.

Es Mussol podria refugiar-se en la complicitat de ser un grup teatral del

poble i ja comptar, a priori, amb la mirada benevolent dels espectadors. Però aquesta gent ens ha acostumat, any rere any, a assumir nous compromisos i a trobar-hi solució. Volem dir que els actors d'aquest grup es plantegen, en cada nova proposta, fer una passa més cap al seu creixement a nivell interpretatiu. I, al mateix temps, també ens ofereixen l'oportunitat de conèixer registres teatrals i llenguatges narratius nous, i tant es poden encarar amb un clàssic com amb una comèdia d'embulls.

7 desembre

"La llengua és la clau" arriba al nostre Ajuntament



L'ASSOCIACIÓ CAP VERMELL, en representació de l'OCB, lliura al batle un llistat de propostes per a la normalització de l'ús de la llengua catalana

El dimarts dia 7 de desembre, la campanya "La llengua és la clau" va arribar a l'Ajuntament de Capdepera. En

representació de l'OCB, foren els membres de l'ASSOCIACIÓ CAP VERMELL –Josep Terrassa, Jaume Fuster i Paco Galian– els encarregats de lliurar el llistat de reivindicacions per a la millora de la normalització lingüística en aquest municipi. Per part de l'Ajuntament els van rebre el batle, Josep Gallego, i el regidor de Cultura, Rafel Fernández. Ambdues parts van coincidir que l'Ajuntament de Capdepera ja té assumides la major part de les propostes de l'OCB, però que no es pot abaixar la guàrdia i que s'ha de continuar treballant per evitar que el català reculi, especialment en el seu ús social. Així mateix, s'incidí en alguns aspectes que haurien de millorar, com ara la publicitat en què l'Ajuntament hi sigui present, ni que sigui en qualitat de

col·laborador.

L'encontre va transcórrer en un clima de gran cordialitat, presidit per un esperit molt receptiu de part de Josep Gallego i Rafel Fernández.



21 desembre

Bones xifres per al Teatre Municipal

El Teatre de Capdepera augmenta el nombre d'espectadors, enmig d'una davallada general

Les xifres assenyalen clarament una davallada d'espectadors teatrals -de les arts escèniques, diríem- l'any 2009, respecte del 2008. Concretament, són 6.729 espectadors menys, tot i que el nombre d'espectacles que s'oferiren augmentà un 4'6% (el total de funcions -teatre, dansa, òpera...- va ser de 1.345). En alguns casos concrets, alguns d'ells ben propers, la minva de públic és realment important. Enmig d'aquesta situació, el Teatre de Capdepera registrarà augments considerables, tant el 2008 com el 2009. En aquest darrer any s'arribà a la xifra total de 7.580 espectadors (345 més que el 2008). De manera que no podem més que felicitar-nos que, enmig de la crisi, el nostre Teatre aguantí el temporal amb bona salut. I per molts d'anys!

25 desembre

A 25 de desembre, fun, fun, fum...

Les corals Infantil, Gabellina i s'Alzinar omplen de música de Nadal el Centre Cap Vermell

L'anunciat concert de Nadal d'aquests tres grups congregà en el Centre Cap Vermell un públic que pràcticament omplí la sala. Inicialment, no estava prevista la participació de la Coral Gabellina, però aquesta es volgué



sumar a la festa i, encara que només oferís un tema (*Suite comercial*), la seva actuació fou molt celebrada. En els tres casos, la incansable Elionor Gómez-Quintero en va ser la directora. La Coral Infantil de l'Escola de Música va ser l'encarregada de rompre el foc. Les delicades veus d'aquests joves cantaires s'alçaren amb gràcia, deixant-nos la sensació que el futur coral del poble està assegurat. Els acompanyà, al piano, Maria Martí.

La Coral Gabellina, sorpresa agradable de la vetlada, ens regalà un mix de coneguts temes de la música publicitària, aquelles sintonies que hem escoltat dotzenes de vegades i que en les veus d'aquest grup sonaren més simpàtiques que mai.

El gruix del concert anà a càrrec de la Coral s'Alzinar, que ens oferí un ampli i variat recorregut per la música de Nadal d'arreu del món. Temes coneguts, cançons que aquests dies sentim pertot arreu, les melodies de sempre, interpretades amb el bon gust que caracteritza la veterana agrupació. L'impecable acompanyament del pianista Bern Speier, amb el reforç del bai-

xista Tani Mas, dotaren d'un swing molt contagiós algunes de les peces (*Oh Arbre Sant, White Christmas...*).

28 desembre

Diada del 31 de desembre 2010

Tot va discórrer d'acord amb el guió i, finalment, la festa del 31 de desembre d'aquest any va esdevenir un èxit en tots els sentits. Una festa organitzada per CAP VERMELL, sota els auspicis de l'OCB.

L'acte es va iniciar poc després de les 20 hores i es donà pas, tot seguit, a la intervenció anunciada de Pep Terrassa, qui ens va apropar a les figures dels primers visitants d'aquestes contrades, sovint figures de renom internacional, que arribaren aquí menades pel seu esperit d'aventura o per la seva curiositat quan el concepte de turisme encara no havia estat encunyat. "El turisme abans de la Guerra Civil" va constituir una visió molt ben documentada a una època en què arribar fins aquí, bàsicament per visitar les Coves, posava a prova la voluntat dels visitants.

RBF
RÉGION BANCAIRE FERRER
AGENCIJA D'IMPRESIJA I JURIDICA
AGENCIJA ADMINISTRATIVA
AGENCIJA ZAPOS
Via Mallorca, 8 Cala Ratjada, tel: 971 56 46 12

VIAJES ECUADOR
C/ Magallanes, 47 Bajo C
07590 Cala Ratjada
telf. 971 56 54 20
email: calaratjada@viajesecuador.net



Després de la magnífica dissertació de Pep Terrassa, Xesca Pascual s'encarregà de llegir el Manifest del 31 de desembre. I, per acabar la primera part,

La segona part va estar dedicada a la presentació d'aquesta meravella que ens ha regalat en Suso Rexach, en forma de cançó. "Això no és un Capdepera Blues", com bé

El DVD que se n'ha editat conté el videoclip enregistrat per Arnau Serra, amb la col·laboració de Joan Mercant *Castus*, una meravella, també, i a més en conté una segona versió subtitulada, a fi que hom pugui seguir-ne la lletra, i cantar-la, si ve de gust.



recull Miquel Lull en el llibret del disc, és una cançó d'amor, d'amor al poble i a les seves persones. Segurament mai els nostres "malnoms" havien sonat d'una manera tan entranyanable. Precisament va ser el mateix Miquel Lull l'encarregat de

Com sabeu, una vegada endegat aquest projecte, *Cap Vermell* s'hi va implicar decididament i, a més, va fer la proposta –finalment realitzada– d'incloure un disc que recopilàs les cançons de Suso Rexach més estimades dels seus seguidors. Per tant, ens trobam davant un conjunt imprescindible, història viva de la trajectòria d'aquest artista, culminada a dia d'avui amb aquest "Això no és un Capdepera Blues", cridat a convertir-se en un dels himnes populars del poble. Encara es pot aconseguir per 5 € a les llibreries de Capdepera.

es va cantar l'himne de Mallorca, "La Balanguera", corejat per tots els assistents posats dempeus.

fer la introducció d'aquesta part del programa, i com és habitual en ell, va estar a un nivell molt alt.

1 maig

Presentació del llibre d'Antònia Tur, a Bolic

Antònia Tur presenta el seu llibre Llúcia enlluernada a la llibreria Bolic, acompanyada dels autors locals Suso Rexach i Jaume Fuster

El nou local de la llibreria Bolic (antic Tejidos Flaquer) va ser l'espai on Antònia Tur va presentar, dissabte dia 30 d'abril, el seu llibre *Llúcia enlluernada* a Capdepera. El local es va omplir de públic, entre el qual hi havia molts de companys i gent relacionada amb les

escoles de Cala Rajada (pares i mares i qualche alumne). No debades n'Antònia ha estat, i és, directora de l'escola de s'Auba.

El primer a parlar va ser en Suso Rexach, que va centrar-se a fer una breu biografia "comentada" d'Antònia Tur, amb atenció a les vessants com a docent, creadora i mare. Acte seguit va ser en Jaume Fuster qui parlà, centrant-se en l'obra, en *Llúcia enlluernada*. Després de declarar que l'obra l'havia sorprès molt gratament, passà a fer una anàlisi de la novel·la, diríem que exhaustiva, i en va destacar la solidesa narrativa i de llenguatge.

En acabar, l'autora ens explicà com havia nascut la idea d'escriure el llibre, com ho havia fet i a més donà algunes claus per entendre millor determinats aspectes de *Llúcia enlluernada*.



28 febrer

Manuel Muntaner en concert

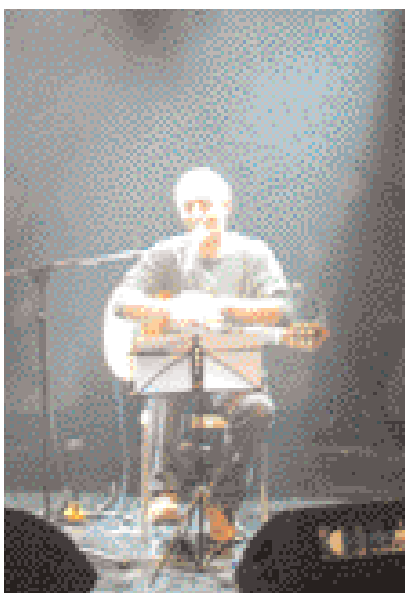
No sabem quins projectes musicals té en Manuel Muntaner, de cara a un futur més o menys immediat. El que sí podem dir és que aquesta primera vegada, aquest esperat debut, la presentació del seu disc *Remor de tu*, han constituït un espectacle d'aquells difícils d'oblidar. Musicalment impecables, els dos concerts oferts per aquest guitarrista, cantant i compositor han representat una fita digna dels millors escenaris.

En Manuel ens ha llegat un producte, el disc editat, sense fissures, gairebé perfecte, a partir de temes molt treballats, molt madurs, i a més molt agradables d'escoltar. Música per durar. El treball ha estat llarg i complex, al qual, des del passat mes d'octubre, en què es va començar a gravar a l'estudi Phonos, s'hi han anat incorporant elements que l'han anat arrodonint. Músics d'altíssima qualitat s'hi ha sumat, fins arribar a un resultat que podem qualificar de brillant. Amb lletres de Joan Rai, Joana Colom i Jaume Fuster, Manuel Muntaner ha construït un univers melòdic que, a més, vist en el seu conjunt, fa la impressió d'una obra molt homogènia, com si tot plegat respongués a una idea prèvia que després s'ha construït amb dotze peces, cap de les quals hi és aliena.

Per a la posada en escena, Manuel Muntaner es va rodejar d'una plèiade de músics (la majoria dels que havien intervingut en la gravació, i d'altres), de manera que el concert sonàs com el disc. I hem de dir que ho aconseguí. A



més dels seus fidels mosqueters –Tani Mas, Felipe Cardiel, Mateu Gili–, per l'escenari del Municipal hi desfilaren el grup de corda de l'Escola de Música; els trombonistes Miquel Gayà, Jeroni Alzina i Joan Ignasi Adrover, tots tres de la Banda de Música; el bateria Toni



Vallespir; Miquel Regueiro i la seva tuba, i la Coral s'Alzinar. Menció a part mereixen les intervencions del saxofonista i flautista cubà Leo Morgado, tot un espectacle per si sol, una pura delícia, un solista capaç de deixar pinzellades absolutament inesborrables en el record de qualsevol amant de la música. Igualment, hem de destacar les intervencions de Suso Rexach, que cantà el tema "Sóc musulmà, sóc gabellí", i la de Guillem Sansó, que acompanyà en Manuel Muntaner en el tema "He cercat els teus ulls". És a dir, que les cançons de Manuel Muntaner, objectivament belles, trobaren l'embolcall perfecte i sonaren esplèndides, potser més el segon dia que el primer, ja superats els nervis inicials i esvaïdes totes les pors. I d'aquesta manera, en la segona vetllada, el públic, definitivament, es va entregar de manera incondicional, sense reserves.

Ara ens queda un disc que, com dèiem, està fet per durar. Estam convençuts que alguns d'aquests temes els escoltarem molt de temps.

Gràcies, Manuel.

22 desembre

Presentació del llibre *Cuina vegetariana mallorquina*

Un llibre de cuina vegetariana per a tots els gusts

Catalina Piris, Maria Antònia Santandreu i Estrella Alba presentaren el seu llibre *Cuina mallorquina vegetariana* a les voltes de la Llibreria Bolic. En David Flaquer va fer d'amfitrió presentant les autores, que parlaren de tot el procés d'elaboració del seu llibre de cuina vegetariana. Na Cati Piris va parlar dels motius que els havia dut a

dur endavant aquest projecte, tot incidint en els punts que unien les autores (són amigues, vegetarianes i amants de la cuina), i del llarg període de gestació (3 anys) del llibre. Per la seva banda, na Maria Antònia va comentar els tipus de plats que s'inclouen i com han duit a terme la feina, cercant receptes (bàsicament de l'àmbit familiar), adaptant-les, cuinant-les i tastant-les. Va comentar la seva aposta per la cuina de temporada, ecològica i amb productes locals. Algunes receptes són recollides com s'han elaborades tradicionalment, d'altres les han modificat substituint qualque ingredient o afegint-ne d'altres.

Com diuen les autores, es tracta d'un "llibre de cuina diferent amb les receptes de la cuina mallorquina de sempre". Per últim n'Estrella va parlar dels continguts del llibre, de com havien distribuït les receptes organitzat els capítols.





EXPOSICIONS

1

EXPOSICIÓ DE MERCEDES MIR BÀRBARA SIRER

Vela d'Exposicions de Can Crou, Carrer Pla del Tossal, 4, Colònia
 Inauguració: Martesplena 8 de juny de 2010 a les 18h
 Obert fins dia 17 de 17 a 19,30h
 (Del 11, divendres de 20 a 22h)

2

PINTURA I ESCULTURA XISCO RUIZ

PARAL·LELA 25 D'ABRIL, PORT DE CALIUTX
 FINS EL 31 DE FEBRER

3

EXPOSICIÓ DE MERCEDES MIR

Del 10 de febrer al 7 d'abril
 De 10h a 13,30h i de 16h a 19,30h

4

Mostra-exposició Escola d'Adults curs 2009-10

Del 30 d'abril al 9 de maig. Cada dia de 19 a 20h.

5

RACHID HANBAU FUSIÓN

Obert: d'acord al llibre d'horari. Fins al 9 de maig

6

EXPOSICIÓ

Del 10 de febrer al 7 d'abril
 De 10h a 13,30h i de 16h a 19,30h

7

EXPOSICIÓ DE JÓVES ARTISTES DE CALIFORNIA

Colònia - Colònia
 Inauguració dia 4 de juny a les 19h a Can Crou
 Obert de dia 4 a dia 13 de juny de 20 a 20,30h.

8

Bianca Blass Kalle Bohne

Obert fins al 10 de maig de 19 a 20h

9

10

ARCADÀ D'ÀVER EXQUIRISIT

See Vobas - Dalme
 el gran / el futur proper

11

l'ira massanec

12

PETIT FORMAT 2

Del 10 de febrer al 7 d'abril
 De 10h a 13,30h i de 16h a 19,30h



1. Mercedes Mir i Bàrbara Siner.
2. Xisco Ruiz.
3. Ca na Marisa.
4. Escola d'Adults.
5. Rachid Hanbali.
6. Ben Jones.
7. Joves Artistes de Capdepera.
8. Blanca Jürss i Kalle Behnke.
9. Antònia Del Rió: Diàlegs, memòria i oblit.
10. Cadàver exquisit.
11. Fina Massanet.
12. Petit format 2.
13. viArt.
14. Margalida Genovard i Pilar Fuentes.
15. Imatges d'un poble: Capdepera abans de 1950.
16. La mirada del viatger.
17. El Castells de Capdepera: la defensa d'una illa.
18. Art emergent IV.



14



15



16



17



18

5 llibres, 2 cd i 1 pel·lícula





Club de lectura de la Biblioteca de Capdepera



Un club de lectura el forma un grup de persones que llegeix el mateix llibre durant un temps determinat. Cada persona el llegeix a ca seva i el dia acordat es troben per comentar-lo: la temàtica, els personatges, l'acció, les emocions, reflexions o sentiments que ha provocat la seva lectura. No és en cap cas una reunió d'experts en crítica literària sinó per a qualsevol lector.

L'objectiu principal del club de lectura no és l'anàlisi exhaustiva de l'obra literària sinó augmentar el plaer de la lectura en compartir-lo amb altres.

La conversa, a més, no cal que se centri sols en el llibre, sinó que sol derivar cap a altres temes relacionats o que han suggerit la seva lectura. Pot il·lustrar-se amb imatges relacionades o fragments de films que puguin haver-se fet sobre el llibre. També, si hi ha possibilitat, es pot convidar l'autor o un expert en aquest o la seva obra.

Es reparteix un lot d'un mínim de 30 exemplars, que els lectors recullen per anar llegint a ca seva. Si un ja té el llibre o ja l'ha llegit també pot venir al club. Després els que poden vénen a la tertúlia, i en cada ocasió ens solem tro-

bar entre unes 15-25 persones. Al club de lectura de la nostra biblioteca de Capdepera se sol acabar sempre la trobada amb un petit sopar ambientat i basat en productes o plats relacionats amb el llibre que acabam de llegir, i que portam entre tots els assistents.

Aquesta activitat, a la nostra biblioteca de Capdepera, va iniciar-se l'octubre de l'any 2007 i des de llavors hem llegit 24 llibres de narrativa i dos de poesia, i s'han realitzat dues visites guiades.

Hi han participat autors com Rafel Crespí, Hilari de Cara, Bernat Nadal, Suso Rexach i Jaume Fuster.

L'any 2010 s'han llegit sis llibres i fet una visita guiada.

Els llibres han estat:

29/01/10 **El hereje**. Miguel Delibes.

05/03/10 **Un grito de amor desde el centro del mundo**. Kyoichi Katayama.

24/04/10 **Mirall Trencat**. Mercè Rodoreda.

11/06/10. **Dins el darrer blau**. Carme Riera.

12/06/10 **Itinerari literari a Palma: Dins el darrer blau** a càrrec de GASPAR VALERO, historiador. Dins el programa: *escriptor de l'any*.

01/10/10 **Historia del Rey Transparente**. Rosa Montero.

12/11/10 **Balzac i la petita modista xinesa**. Dai Sijie.

Pens que aquesta activitat té una gran acceptació, i això pot ser pel fet de poder ajuntar la lectura personal i íntima amb la possibilitat de compartir-la amb altres persones que també han llegit el mateix text.

Volem recordar que és una activitat oberta a qualsevol que vulgui afegir-s'hi.

Vull agrair a tots els participants que facin possible poder dur endavant aquesta experiència. Consider que tenen molt de mèrit: llegeixen el llibre que se'ls indica per a una data determinada, acudeixen a la reunió, participen activament en la xerrada i, a més, solen portar alguna coseta per menjar o beure!

Per tant, vull fer pública la més sincera enhorabona a tots els que soleu, o alguna vegada heu participat i feis possible el que hem anomenat el nostre CLUB DE LECTURA.

Maria Magdalena Melis Nicolau

II Festival de les arts al carrer

Molt més modesta que la primera edició, entenem que per les inevitables restriccions pressupostàries, s'ha centrat, enguany, en artistes de l'illa, cosa que, en cap cas, hem de considerar negativa. I sí, en canvi, esperar que el festival pugui comptar amb una tercera edició.

Diversos espectacles simpàtics, tendres, encisadors i participatius. Fugint de qualsevol espectacularitat, alguns han estat de tan petit format que en molts casos foren unipersonals. Sense ser res de l'altre món ompliren un buit dins els horabaixes estivals del mes de juliol. El pressupost mana. I tant que mana!

S'ha conservat la filosofia que diu allò que "més enllà del carrer pensat com a espai d'exhibició d'espectacles, les arts al carrer redescobreixen les possibilitats escèniques dels espais urbans. Espectacle i carrer estableixen diferents nivells de diàleg i, sovint, contingut i continent no s'expliquen un sense l'altre".

Ha quedat al nostre record un cercavila diferent, irreverent i provocador. Maské-cercavila va ser el primer espectacle de la setmana gran del Festival de les Arts al Carrer de Capdepera. La companyia Neo-Rural va fer gaudir el públic, els cambrers dels restaurants, els clients i tota la gent que es topava amb ells, d'una passejada divertida pel passeig Marítim de Cala Rajada.

Recordam també Mr. Parrot, un personatge divertit i una mica poca vergonya, hàbil amb el monocicle, diàbolo, bufetes i malabars amb un vehicle que ens recordà Els Picapedra

També la dansa de *Hierba Roja*, de Jean Marc Serrano, estrenà la plaça del Centre Cap Vermell, que oferí un espai tranquil encara que una mica incòmode, ja que no està preparada per a aquests esdeveniments. Presentà coreografies poc convencionals i a una estètica absolutament actual. Moviments plens de coordinació i màxima complicitat entre tots quatre ballarins feren que l'espectacle resultàs visualment molt atractiu.

No podem oblidar el consolidat programa de L'escola de música surt al carrer. I comprovar com artistes de la cat-



egoria de Claire Ducreaux, després de dos espectacles de carrer ha establert lligams amb Capdepera i enguany ha fet una preestrena a sala.

Si establíssim una comparació entre el teatre de carrer i el teatre de sala podríem establir dues diferències principals: Una, el tipus d'atenció de l'espectador. L'altra, els rituals previs a l'assistència a l'espectacle. Sense cercar què fou primer ni què és millor arribarem a la conclusió que són diferents. Quant a l'atenció, és clar que al carrer

resulta més dèbil i dispersa. Per aquesta raó el teatre de carrer ha desenvolupat les seves estratègies: Humor ràpid i efectiu. Espectacularitat de les accions, vestuaris grans i coloristes, música forta, gesticulació exagerada,... Tot és més expressiu.

Hom pot pensar que el teatre de carrer i el d'interior són diferents per als artistes que el practiquen; a nosaltres ens agrada pensar que són els espectadors els que els creen i diferencien amb la seva particular forma de mirar-los.



IV Jornades d'Estudis Locals,

una mirada sobre la gènesi del turisme en el nostre municipi

De vegades giram l'ullada cap enrere, cap a passats remots carregats de reis, de conquestes i miracles i, en canvi, se'ns escapen temps més immediats que, per ser-ho, possiblement tenen una incidència més directa sobre el present que ens ha tocat viure. Però mai és tard per recuperar aquests períodes de la nostra història que un tel d'oblit ha fet fonedissos, i encara és més profitós si qui s'encarrega de dissipar la boira dels anys ho fa des de l'estudi i la investigació rigorosa. Si, a sobre, s'hi poden afegir certes dosis –imprescindibles– de capacitat divulgativa, pot passar que ens trobem davant treballs tan engrescadors i sorprenents que, difícilment, podem reconèixer-los com a materials sobre els quals s'ha edificat la nostra comunitat.

Bé, aquesta mena d'introducció a la crònica de les IV Jornades d'Estudis Locals –El turisme abans del turisme– es podria haver resumit amb una fórmula més estricta: hi ha períodes del nostre passat recent que desconeixem gairebé per complet. Perquè d'això es tractava: d'escatir com es va gestar l'actual indústria turística, des de quan podem parlar de turisme a casa nostra,



qui eren els primers turistes, quina diferència hi ha entre turistes i estiuejants..

Capdepera, i Cala Rajada en concret, amaga secrets a veus d'aquests darrers cinquanta anys i que són imprescindibles que vegin la llum per deixar constància de com tot aquest sarau actual ha estat possible. Cal una visió macro com la de Joan Buades, les dades que presentà l'arxiu municipal són de

gran rellevància i les micro-històries ajuden a esbrinar motius i casos com el de la Senyora Canaan.

D'aquests i de molts altres aspectes de l'activitat al voltant del turisme, quan aquest feia les primeres passes vacil·lants, es va parlar en el Centre Cap Vermell els passats divendres i dissabte (26 i 27 de novembre), en aquestes trobades d'estudi organitzades des de la regidoria de Cultura de l'Ajuntament i que comptaren amb un total d'onze comunicacions, a més d'una conferència inaugural a càrrec de la professora Maria José Mulet, professora titular d'Història de l'Art de la UIB i directora del departament de Ciències Històriques i Teoria de les Arts. Aquesta ens documentà sobre "Turisme i fotografia: Els fotògrafs estrangers que visitaren Mallorca", abastant el període des del descobriment de la fotografia fins als anys 30 del segle passat, i va acabar la seva exposició tot reivindicant la catalogació i inventari de l'obra d'un fotògraf tan "nostre" com Konrad Liesegang.

La primera tesis doctoral sobre el turisme a les Illes fou publicada l'any 2008. Esperam amb ansietat la publicació de les actes.

sms per felicitar les festes



El 2007, primer any de la nostra singladura digital, publicàrem quasi per riure un seguit de sms amb frases més o manco enginyoses que s'envien per cap d'any amb el mòbil. Això sí, en català, com sempre.

Quina és la sorpresa quan aquest és l'article més visitat de la nostra web. 9317 visites a l'hora de tancar aquest anuari. I les pàgines d'anys successius no són manco visitades.

És clar que no tota la gent que hi entra és de Capdepera. Però ens fa pensar que és molta la gent que a través

d'aquests detalls entra a una web d'un poble de Mallorca que tal volta no coneix.

Provau-ho. Tecleja al cercador de Google o del Bing "sms felicitació festes" i dels 20.000 resultats que us ofereixen la pàgina de Cap Vermell és la primera opció que ofereixen.

A Google ja ens coneixen i, la veritat, ens afalaga.

Per cert, alguns exemples:

«La policia busca una persona maca, sexy, carismàtica i increïblement bona al llit. Tu, clar, estàs segur, però jo..., on m'amago? FELIÇ 2011.»

«Aquest any només felicitaré la gent que realment m'importa. Aquells que quan cerques a l'agenda del mòbil i llegeixes el seu nom se t'escapa una somriure. Bon Any Nou.»

«Et passes la vida esperant que passi alguna cosa i al final l'únic que passa

és la vida... En aquest nou any no esperis, FES QUE PASSI! Felic 2011».

«Si un granot aplaudeix, és un geni!!!! Però que canti i que llegeixi missatges... Caram!!!! Et felicito».

«Avis a tota la població: el simulacre de Pau i Amor ha finalitzat. Guardau la porcella, els escaldums i els torrons. També podeu insultar els cunyats. Felic Nadal!»

«Un cubata: 5?. Un bon pet: 30?. Un bon regalet i una bona festa: 80?. Que et felicitis un amic com jo... NO TÉ PREU! Felic 2011!»

«Si aquestes festes veus un senyor vestit de vermell baixant per la teva xemeneia i et posa en un sac, no t'espantis: aquest any he demanat que el meu regal siguis tu».

«No esperis que t'oblidi, ni oblidis que t'espero... Felic Nadal i Pròsper Any Nou!»

Cap Vermell, la progressió continua

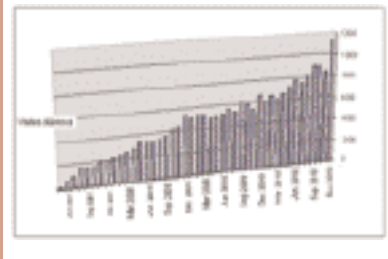
En un any (des. 2009-2010) gairebé hem duplicat les visites diàries.

Cada dia naveguen dins *Cap Vermell* des de més de 1000 ordinadors diferents.

El total de 2010 es podria resumir així: 284.819 visites a un total d'1.916.864 pàgines amb una transferència de dades de 538.621 Mgbytes

Les dades de desembre de 2010 són: Visites: 34.714, a una mitjana diària de 1.119. Pàgines visitades: 234.493, a una mitjana diària de 7.564

És mal de fer parlar d'un mateix. Fins i tot alguns de nosaltres mateixos pensant que no ho hauríem de fer. Que és pecar de modèstia i que en tot cas haurien de ser els altres qui hi diguessin la seva. A finals de maig, coincidint amb el final de la legislatura, complirem quatre anys en format digital. La veritat és que no sabem fins quan creixerem ni on és el nostre sostre. Sí, som conscients que aquesta frase la repetim cada cop que parlem de dades, però és així.



Els primers sorpresos som nosaltres.

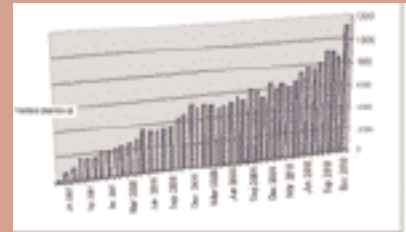
Abans pensàvem que des de cada ordinador accedia a *Cap Vermell* més d'un lector i que, per tant, aquelles xifres s'havien d'augmentar. Ara veiem clarament que són molts, també, aquells que entren a *Cap Vermell* de manera indirecta, cercant notícies, dades o imatges a través de Google (al voltant d'un 30%), que la nostra antiguitat i extensió a la xarxa ens situa als primers llocs en qualsevol recerca. I aquest fet ens converteix, de rebot, en la web de referència de Capdepera, però també de la comarca de Llevant i de Mallorca.

És clar que per arribar aquí hem redactat 7.083 articles, cosa que suposa publicar una mitjana de 5,45 articles cada dia. Aquesta dada es manté estable des del primer any.

A més, podem dir que hem penjat a la xarxa més de 20.000 arxius, majoritàriament d'imatges, però que també inclouen sons, pdf i altres documents.

Quant al canal de vídeo, a You Tube, hem penjat 483 vídeos, amb un total 172.946 visionats.

A continuació teniu les dades. En fer la vostra anàlisi pensau que formau part d'aquesta comunitats de lectors de *Cap Vermell*. I com sempre diem, *siau ben vinguts* a aquesta casa que és la vostra.



A Capdepera



Parlam?
¿Hablamos?

”la Caixa”

Oficina 0093
Carrer Major nº 1
telf 971 849 870



MEDI AMBIENT

16 març

La Reserva Marina del Llevant de Mallorca, un exemple de gestió compartida



Els primers estudis científics fets per la Direcció General de Pesca i l'Institut Espanyol d'Oceanografia apunten cap a una notable millora dels recursos marins de la Reserva Marina del Llevant de Mallorca. En menys de tres anys l'anomenat "efecte reserva" es comença a notar al Llevant de Mallorca, i tant els censos visuals com les pesques experimentals fetes als anys 2008 i 2009 mostren un increment notable de la biomassa. Això no obstant, es creu que als propers dos anys l'increment del nombre d'individus, d'espècies, així com la seva talla mínima, serà encara major i els propis pescadors, tant professionals com recreatius, notaran un increment en les seves captures.

Aquestes han estat, entre d'altres, les dades que la consellera d'Agricultura i Pesca, Mercè Amer, ha presentat a la II Comissió de Seguiment de la Reserva Marina del Llevant de Mallorca, que s'ha celebrat avui horabaixa a l'Ajuntament de Capdepera. Aquesta Comissió és un òrgan col·legiat de caire consultiu creat per facilitar la participació ciutadana en la gestió de la Reserva. A la Comissió hi estaven convocats els representants socials amb interès a la reserva, tal com ajuntaments, confraries de pescadors, associacions pesqueres, grups ecologistes, entre altres organismes. La reunió fou presidida per Amer, a més d'Alejandro Polanco, Director General de Recursos Pesquers del Govern d'Espanya, i Beatriu Morales, presidenta de la Comissió de Seguiment.

2 juny

Ensopegada mediambiental/ La platja de Son Moll, tancada

Cap a migdia del dimecres 2 de juny la Policia Local va tancar el perímetre del litoral de la platja de Son Moll. El motiu: un vessament d'aigües fecals que arribaven a la platja pel llit del torrent. Segons les fonts consultades per *Cap Vermell*, aquest vessament hauria estat ocasionat per la ruptura d'una canonada de la depuradora, i en el moment de publicar aquesta informació ja s'hi estaria treballant, a fi de solucionar el problema al més aviat possible.

Els banyistes, com es pot veure a les imatges, hagueren de quedar damunt l'arena, tot i que a la zona més pròxima al torrent l'olor era molt desagradable.

La imatge de la zona, per als nombrosos turistes que avui havien arribat a la platja de Son Moll per prendre-hi un bany, al migdia, era lamentable.

Immediatament, ABAQUA va iniciar les tasques de reparació i al mateix temps posava en marxa un dispositiu de camions-cisterna per recollir el vessament; cap a mitjanit es va donar per reparada la canonada, però devers les tres de la matinada es va produir un segon trencament a la part suposadament arreglada; el dijous al matí, l'aigua bruta continuava arribant a la platja, encara que en una quantitat menor; durant tot el dijous es va continuar tre-

ballant per solucionar el problema, cosa que, segons sembla, s'aconseguí al capvespre.

Una vegada que l'aigua bruta va deixar de rajar s'havien de donar unes hores perquè la mar diluís el vessament d'aquestes dues jornades, però el divendres es pogué reobrir la platja.

10 juny

Abocaments en es Coll des Vidriers

El Coll des Vidriers és zona fronterera dels municipis de Capdepera i Son Servera. Ara només és transitat per ciclistes (pocs), qualque cotxe despistat i, de vespre, sembla que també és visitat per conductors nocturns. Feia temps que no passàvem pel coll, però recentment vàrem tenir l'agradable sorpresa de comprovar que s'han canviat les rajoles que l'indiquen, i que el monòlit commemoratiu de la separació del municipis de Son Servera i Capdepera d'Artà encara hi és. Però no va ser l'única constatació. Tambè vàrem poder comprovar que alguns es dediquen a fer-hi "festes" i a escampar la seva brutor pertot arreu, a més dels que hi pugen (ja són ganes!) a tirar les seves escombraries i restes d'enderrocs.

Tampoc és un lloc al qual algú pugui assíduament per controlar-lo, així que ens temem que, amb el temps, acabarà





convertit en un abocador incontrolat (com passa a algunes zones dels nostres pins). Això si ningú hi posa remei.

De moment ja es poden veure nous abocaments.

Nosaltres hem avisat.

12 juliol

Conveni del Consell de Mallorca i l'Ajuntament de Capdepera, per millorar la recollida selectiva de fems



La consellera de Medi Ambient del Consell de Mallorca, Maria Magdalena Tugores, s'ha desplaçat fins a Capdepera juntament amb el director insular de residus, Josep Ferrà, per signar aquest matí la renovació del conveni de generadors singulars qualificats, fins a l'octubre del 2011.

Els generadors singulars qualificats són els grans productors de residus, que "per les característiques, la localització, la quantitat i la qualitat dels seus residus es qualifiquen com a tal a l'efecte de millorar-ne la gestió". En el cas de Capdepera són els hotels.

L'Ajuntament va signar un conveni amb el Consell de Mallorca l'any 2006 per a la recollida selectiva de paper cartó, envasos de vidre i envasos lleugers a aquests productors. El Consistori de Capdepera s'encarrega del control i fer complir les clàusules especificades en el conveni. La recollida selectiva es realitza de la següent manera: en temporada alta (del dia 1 d'abril al dia 31 de setembre) es recollirà cada fracció 3 vegades a la setmana i 1 vegada a la setmana en temporada baixa.

Arran d'aquesta signatura, i tenint en compte que el servei es dona als hotels, l'Ajuntament també va signar un conveni amb l'Associació Hotelera Cales de

Capdepera per al compliment de les normes especificades pel Consell.

Ambdós convenis tenien una durada de quatre anys i ara es veu necessari renovar-los.

A banda dels hotels, Capdepera també realitza la recollida selectiva al petit comerç i a particulars, però és un servei gestionat per l'Ajuntament.

14 novembre

El col·legi s'Alzinar obté el guardó d'Ecoescola

Divendres dia 12 de novembre el col·legi s'Alzinar va rebre el guardó que l'acredita com a Centre Ecoambiental 2010. Aquest guardó li ha estat atorgat després de 4 anys de participar en el programa de la Conselleria d'Educació i Medi Ambient, que pretén que les escoles duguin a terme plans d'actuació d'acord amb el principi de la sostenibilitat. Així, les escoles que aspiren a ser ecoescoles fan un programa que inclou activitats de foment del reciclatge, solidaritat, consum responsable, eficiència energètica, reciclatge, reutilització, educació ambiental, etc...

Dia 12 de novembre tingué l'acte d'entrega del guardó a Palma. En el decurs de l'acte dos alumnes del centre reberen una placa i un diploma, juntament amb altres 35 escoles participants del programa i que obtengueren l'avaluació positiva. D'altra banda, hem pogut saber que l'IES de Capdepera ha recollit el diploma de renovació com a ecoescola.



29 novembre

Sembrada d'arbres a Cala Rajada



Els alumnes de 5è curs de s'Alzinar participen cada any en la sembra d'arbres de diverses espècies (pins, alzines, ullastres) per a la repoblació de distintes zones del municipi. Enguany la ubicació ha estat especial: la nova plaça del Centre Cap Vermell ha estat el lloc elegit per la regidoria de Medi Ambient. Així, dia 26 de novembre, els alumnes baixaren de bon matí pel camí vell del Far fins a Cala Rajada, concretament a l'esmentat Centre Cap Vermell.

Arribats a la plaça, Margalida Servera, tècnica de Medi Ambient de l'Ajuntament de Capdepera, els esperava per donar-los les instruccions de l'activitat i dirigir la visita al nou edifici municipal de Cala Rajada.

Feta la visita a les dependències municipals, es posaren mans a la feina, per grups, i sembraren amb molta cura els planters preparats.

Alumnes de s'Auba realitzaren la mateixa activitat.

30 novembre

Espigolant la premsa/ Deficiències a l'abocador?

Recollim de dBalears:

La Conselleria de Medi Ambient ha detectat una sèrie de deficiències en el projecte de clausura de l'abocador de Son Barbassa de Capdepera. Arran d'una denúncia formulada per EU-ElsVerds el Govern en féu una inspecció i va concloure que hi ha una sèrie de qüestions que s'han d'arreglar. Si no es fa en un termini curt s'hauria d'estudiar la possibilitat d'obrir un expedient. Així ho manifestaren fonts de la Conselleria,



que concretaren que les deficiències fan referència, per una banda, que la inclinació del talús no és l'adient, és massa vertical; i, per l'altra, hi ha el tema del drenatge de les aigües pluvials que, segons els tècnics del Govern, no funciona correctament.

EU-Els Verds va denunciar que hi havia hagut un moviment de terres i que diferents capes dels talussos havien caigut. També denunciaren en el seu moment que s'havien fet les obres sense cap tipus de control.

El pressupost inicial d'aquestes actuacions era d'uns dos milions d'euros i s'adjudicaren a la baixa per 1,3 milions €.

Des de l'Ajuntament hi han mostrat la seva "sorpresa". La setmana passada la regidora de Medi Ambient, Pilar Gasull, i el regidor d'Obres, Mateu Garau, es varen reunir amb la Direcció de Qualitat Ambiental. "Ens diuen que hi ha una sèrie de deficiències, però no ens concreten quines són. Per tant, per a nosaltres és molt complicat reparar una cosa sense saber a què es refereixen".

L'edil de Medi Ambient es va mostrar indignada. "Nosaltres consideram que no hi ha deficiències i que el projecte s'ajusta al que es presentà. Tampoc no entenem que la mateixa persona que va autoritzar el projecte ara digui que hi ha deficiències. No es comprèn".

És el Govern el que ha de donar el vistiplau perquè l'abocador es pugui considerar clausurat. A més, l'Ajuntament fa ara un pla de manteniment i vigilància.

14 desembre

L'Ajuntament de Capdepera rep diverses ajudes de Medi Ambient

L'Ajuntament de Capdepera, juntament amb altres 9 ajuntaments de Mallorca que mantenen actives les seves



AL-21, rebrà ajudes de la Conselleria de Cooperació Local.

Subvencions obtingudes per l'Ajuntament de Capdepera dins l'any 2010 en l'àrea de Medi Ambient.

Hem llegit a la publicació del Consell, "Fent Xarxa", que el Consell

de Mallorca atorgà 60.000 € d'ajudes de d'Agenda 21 a 12 dels 25 ajuntaments que sol·licitaren l'ajuda i que han complert els requisits. En concret, es tracta d'Algaida, Andratx, Búger, Calvià, Capdepera, Esporles, Estel·lencs, Manacor, Petra, Sa Pobla, Santa Eugènia i Sóller.

D'altra banda, l'Ajuntament de Capdepera també ha obtingut diverses subvencions dins l'any 2010 en l'àrea de Medi Ambient, com són:

-Realització d'un estudi de detecció de fuites d'aigua de la xarxa de subministrament d'aigua potable.

-Dins del marc de l'Agenda Local 21, s'han rebut ajudes per a la realització de tríptics de bones pràctiques ambientals per als turistes i per a la millora de les passarel·les de fusta per al pas dels minusvàlids a les platges de Capdepera.

-Per a la realització de la recollida de la fracció orgànica a hotels i restaurants, s'ha obtingut una subvenció per ser transportada a l'estació de compostatge.



Hostal CasBambu

Tel: 971 56 32 03
Fax: 971 56 32 46 www.casbambu.com

BAR

Segle
XII

CAFETERIA • RESTAURANT

Plaça Orient, 1 - Capdepera - telf 971 55 64 81

EXCURSIONS

Durant tot l'any 2010 les Cranques Reumàtiques han continuat la seva activitat muntanyenca. Cada mes han trespicat per camins de Mallorca, especialment per la serra de Tramuntana. Una vegada més *Cap Vermell* ha estat l'espai on hem fet les convocatòries i on, una vegada realitzada l'excursió, publicàvem les cròniques. Les excursions conjuntes de 2010 han estat.



Calicant (Sant Llorenç des Cardassar)
28 de febrer de 2010

Volta a la Talaia Moreia
4 de març de 2010

Volta a Cúber – Es Tossals Verds- Cúber
(pel torrent de Cúber-Almadrà i el pas Llis)
13 de març de 2010

Torrent de Mortitx i cova de ses Bruixes
(Pollença)
25 d'abril de 2010

Volta al Puig Roig (Escorca)
21 maig de 2010

Cala S'Almunia- Far de Ses Salines – Colònia
de Sant Jordi
20 de juny de 2010

Cales de Manacor
Cales Verges de Manacor: Cala Bota, Cala Virgili, Cala Pilota, Cala Magraner i Cala Sequer.
19 de setembre de 2010

Cuculla de Fartàritx. Pollença
Pujada per Can Huguet cap a Fartàritx Gran i baixada pel camí des Ninot
24 d'octubre de 2010

Port de Sóller – Deià- Port de Sóller
(anada per la costa i tornada pel camí de Son Castelló i Muleta)
XXXIV Aplec dels països catalans
1 novembre 2010



Alaró – Orient – Avenc de Son Pou
“Ni les amenaces de pluja poden amb el reuma d'aquestes cranques...”
28 de novembre de 2010

Sant Salvador de Felanitx i Santueri
Pujada al puig de Sant Salvador i travessa cap al castell de Santueri...i tornada
19 de desembre de 2010

A més hem de comentar dues excursions organitzades per la Societat Arqueològica Gabellina Destarotada:
30 de maig 2010: Excursió cap a la ciència de Dorothea M.A. Bate i el seu Myotragus
13 de novembre 2010: Excursió prehistòrica de Capdepera a Ses Païses d'Artà



DE VIATGE AMB **CAP VERMELL**

2 de gener de 2010

Viatge a Burkina Faso*Maria del Mar Alzina Ferragut*

Burkina Faso és un dels països més pobres del món. Està situat al continent Africà. Limita amb Mali, Níger, Benín, Togo, Ghana i Costa d'Ivori. El nom original del país va ser Alto Volta. La seva capital és Ouagadougou. El 92 % de la població es dedica a l'agricultura, podríem destacar el cultiu de mill, maïs, arròs, canya de sucre i cotó. La falta de feina és la causa de l'emigració cap a Costa de Marfil. L'idioma oficial és el francès, ja que va ser domini dels francesos fins l'any 1960. Es parlen moltes llengües indígenes com el mooré, dioula i peul. La religió principal és animista, un 30% són musulmans i un 10% cristians. La moneda és el franc CFA. Per fer-nos una idea, una secretària d'escola cobra 40 euros al mes. La idea del nostre viatge va sorgir gràcies a un jove burkinès que viu a Manacor. Ens va convidar a visitar el



seu país. Estàrem cinc dies a casa seva i coneguèrem de ben a prop els costums. Llavors començà l'aventura durant deu dies més, ja pel nostre compte.

En aquest país vàrem visitar un parell d'escoles i aquesta va ser una de les més ben equipades, a Siby. La majoria no tenien mobiliari o, simplement, feien classe davall un arbre amb ben poca ombra.

8 de gener de 2010

Passeig per Sèrbia*Joan Ramon Bosch Cerdà*

L'amic Joan Ramon ens comentà que havia estat a Sèrbia fent el pas del 2008 al 2009 i ens mostrà unes suggerents fotografies de l'hivern serbi. Ara ens ofereix una interessant crònica de la seva curta estada en aquest país balcànic.

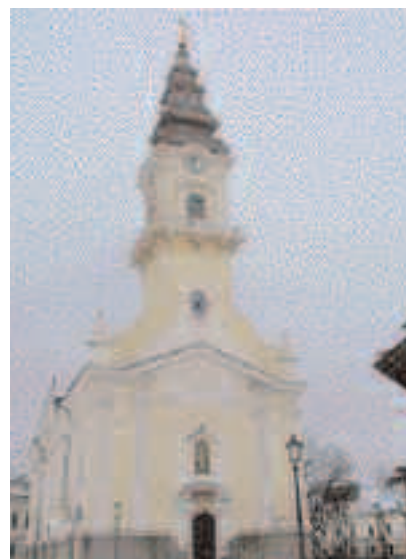
El passat cap d'any, aprofitant que un company era allà per motius laborals, vaig viatjar a la República Sèrbia (en serbi: Republika Srebija). És un país situat al sud-est d'Europa, limita al nord amb Hongria, a l'est amb Romania i Bulgària, al sud amb la República de Macedònia i Albània, i a l'oest amb Montenegro, Croàcia i Bòsnia i Hercegovina.

Per a mi, el viatge, ja des de l'arribada, va suposar canviar la visió que tenia del poble serbi; en general, la gent es va mostrar hospitalària en tot moment, tot i que es podia observar com tots els canvis produïts durant els anys 90, en què part dels membres de la república iugoslava havien declarat la seva independència amb els conflictes que això havia provocat, deixaven encara marca a la ciutadania... Si bé vaig visitar Belgrad, el lloc on més temps vaig passar durant aquesta curta estada va ser Vrsac, paraula d'origen serbi, provinent de l'eslau, que significa "cim". Allà, una empresa hotelera mallorquina ha comprat

l'Hotel Serbia, on aquest amic es trobava treballant. Es tracta d'una ciutat petita de la província de Voivodina, amb una àrea metropolitana d'uns 50.000 habitants. Podem trobar dos monestirs ortodoxos a l'entrada del poble, el monestir de Mesic del segle XV i el de Srediste, que és més modern.

És una regió eminentment vinícola, els vins negre i blanc *vrézole* i la visita als

cellers són un reclam per als turistes, cal dir que dinar a un celler amb música sèrbia, bon menjar, bon vi i *rakija* (licor produït amb fruites fermentades) pot fer acabar ballant el turista més tímid, i fins i tot menys dotat per al ball.



Vrsac està situat a 84 quilòmetres de Belgrad, és un lloc de pas per la ruta europea E70 que uneix la capital sèrbia amb Timisvara (Romania); la frontera amb Romania es troba només a 12 quilòmetres i, evidentment, un dels dies va consistir a visitar Romania.

El cap d'any fou un tant diferent, però no per això deixà de ser celebrat. Allà el raïm es pren en tassó, és a dir, allà el vi i la *rakija* són dos bons complementos per celebrar el cap d'any; la música i el ball predominen en el sopar de cap d'any, i tot i patir certes dificultats econòmiques la gent és molt festiva i donada al ball.

Cal dir que l'hivern és fred, temperatures sota zero acompanyaren el viatge i la neu també hi fou present, em comentaren que en l'estiu les temperatures són amables, i el paisatge ara sec és converteix en verd, fet que pot donar encant a la petita serralada que trobam a la ciutat de Vrsac, que permet fer algunes petites excursions. Desgraciadament, no trobam vols directes a Belgrad, i la connexió més senzilla per arribar fins allà és via Alemanya.



30 de març i 4 d'abril de 2010

Viatge al país dels faraons (1 i 2)

Jaume Fuster

Egipte, més que piràmides

Ja sabeu, amics lectors, que no és el mateix un viatger que un turista. Aquest es reserva pocs espais per a la improvisació i per a la llibertat personal, i, més aviat, se sotmet a un pla previst en origen, especialment amb relació als menjars i visites a llocs d'interès. Això, en general. A partir de certes edats i per a segons quines destinacions, l'esperit del viatger es deixa definitivament a casa i hom se sotmet a la dictadura de l'operador turístic escollit. I gràcies.



Ara ja deveu haver deduït que el viatge que, amb la meua dona, na Maria Antònia, i els amics Josep Miró i Maria Bauzà, realitzarem a Egipte entre le 12 i el 19 de març, pertany al segon grup, al reservat per a turistes. Però m'he d'apressar a dir que les servituds –i els avantatges– que aquesta modalitat de viatjar comporta, no són mai tan estrictes que no et permetin gaudir de moments d'autèntic sentiment d'aventura, ni que, fins i tot en els llocs i moments més massificats (estressants, adesiara), hom no pugui fer un cert exercici d'abstracció i deixar-se seduir per l'entorn i experimentar les mateixes sensacions que si fossis l'únic visitant del món. Les coses són allò que volem veure.

Bé, aquesta crònica és més aviat sobrera, perquè Egipte avui és una destinació comuna, molt visitada, i de la qual, a més, en tenim informació abun-

dant en tota mena de mitjans de comunicació. Les imatges d'aquell país les tenim fixades en la retina per milers i milers de reproduccions que, un dia sí i l'altre també, ens arriben a doll (impreses, a la televisió, a Internet, en el cinema...). De manera que l'únic que jo hi puc afegir és la visió subjectiva, la percepció personal d'un turista amb vocació de viatger.

Crec que, des de Palma, hi ha uns 2.800 km, fins a El Caire. És a dir, es tracta d'una distància mitjana, relativament propera, fins i tot. Bé, idò, arribar a la capital egípcia, si vius a Cala Rajada, suposa aixecar-te a les 5 del matí i posar els peus a l'habitació de l'hotel a les 10 de la nit, després d'haver anat a voltar per Barcelona i d'haver fet un primer tast del caos circulatori d'El

Caire. Massa hores per a tan poc trajecte. Els aeroports avui són un calvari. En un dia crec que vaig mostrar el passaport o el DNI devers 30 vegades. Ja comences cansat.

Després en Jaume fa una extensa descripció del que feren dia a dia. Dia 13 visitaren a les piràmides, el museu de Mir-Rahima i la necròpoli de Saqqara. Dia 14 conegueren la ciutat d'El Cairo amb la visita a la mesquita de Muhammad Ali, al Museu d'Art Egípcia, al barri copte. Dia 15 varen anar a Luxor visitant el temple homònim i el de Karnac. Concretament la crònica d'aquest dia acaba amb .. "Férem aquestes dues visites a més de 36° de temperatura, i el meu cos, debilitat per l'afecció intestinal i per la manca de descans, començava a grinyolar. Per això, l'arribada al vaixell "Opera", dinar –arròs bullit i pa amb oli, aquest dia–, i una bona sesta reparadora, em varen venir com anell al

dit. I, oh miracle, a l'horabaixa em sentia un home nou. De manera que encara varem tenir forces per anar a fer un tomb per la zona del soc de la ciutat de Luxor, on les nostres dones varen gaudir de tafanejar per centenars de parades com les de tots els socs del nord d'Àfrica, amb uns venedors igual de vehements pertot arreu. D'anada i de venguda poguérem gaudir de magnífiques vistes del temple de Lúxor de nit"

Dia 16 tocà anar a veure el Vall dels Reis, complex funerari de Deir el-Bahari i navegar en vaixell pel Nil. Dia 17, navegaren tot visitant el port d'Edfu, on veren el temple d'Horus, i Kom-Ombo, acabant la jornada amb la festa de la gel-laba. Dia 18 varen haver de suspendre la visita a Abu-Simbel (tempesta d'arena) i quedaren per Asuan. De la tornada, dia 19, en Jaume comentà: "L'endemà ens esperava una altra diada. Tornar a ca nostra, quasi res!

I, efectivament, va ser una diada. Ens llevarem, ja ni me'n record, devers les 4 del matí, anarem a l'aeroport d'Assuan, volarem a El Caire, d'aquí pegarem el bot a Barcelona, i de Barcelona nou vol fins a Palma. Després els 80 km de tornada a Cala Rajada, on arribarem fosca feta. Rebutats. I jo, amb febre.

Segurament no ho faré, perquè hi ha molts de llocs per visitar, però no m'importaria tornar a Egipte. I contar-ho és impossible, absolutament impossible. S'ha de veure".

**PINTURAS
BESTARD**

- LACADOS EN CABINA
- ROTULACIÓN DE LETREROS Y VEHICULOS
- MÁQUINA DE COLORES
-COLOR AL INSTANTE-
- MOQUETAS Y PAPEL PINTADO

Tel / Fax: 971 56 55 97
Polígono Capdepera

e-mail: pinturasbestard@terra.es



3 de juliol 2010

Pujada a l'Aneto

Paco Galian



El passat cap de setmana (del 25 al 29 de juny de 2010) un grup de companys (i qualche adossat, entre els quals m'hi trobava) marxarem cap a Pirineus amb la intenció de pujar a l'Aneto, el cim més alt dels Pirineus, amb els seus 3.404 metres.

Sortírem de Capdepera prop de les sis de la matinada, trobant-nos amb la resta del grup una hora després a l'aeroport. Així començava un dia llarg de trasllats fins a Benasque. Per variar l'avió sortí amb retard. Arribats a Barcelona llogàrem els cotxes i ens dirigírem cap a Benasque (amb aturada per dinar a Benabarre). A aquest bell poble d'Osca hi trobàrem dos companys que s'afegiren a l'"expedició", així arribàrem a sumar catorze "expedicionaris". Deixat Benasque, on férem una aturada per comprar queviures, agafàrem una carretera que voreja el riu Ésera i ens dugué cap a Llanos d'Hospital i Besurta, on hi ha un punt d'informació.

Vàrem deixar els cotxes a un pàrquing habilitat i agafàrem un bus que ens dugué a Aigualluts. Allà ens penjàrem les motxilles i iniciàrem el camí cap al refugi de La Renclusa. Just començar la pujada ens va caure un aiguat, breu, però que ens deixà ben xops. En arribar al refugi férem tard, passà l'hora de sopar, però després d'excursar-nos ens serviren un contundent àpat. El cuinat de ciurons va fer estralls en els nostres estómacs. Preparàrem les motxilles i ens

n'anàrem a dormir ben prest: demà caldria aixecar-se d'hora.

Dia 26, dissabte, devers les 4:00 h., començà a haver-hi moviment al refugi. Nosaltres quedàrem en els llits fins les

5:00 h, per bé que gairebé ningú dormia. Encara era ben fosc i férem un desdèjuni (una mica magre) i ens preparàrem per a sortir. A les 6:15 h. començàrem la pujada. Érem una generació de gent, una filera llarga de caminaires que a poc a poc s'anava estirant fins a dividir-se en petits grups. La ruta discorre per una forta pendent, suavitzada per algunes ziga-zagues. En arribar a la neu alguns ens posàrem els grampons i traguérem els piolets o pals, d'altres esperaren un poc més. L'estat de la neu i les petjades marcades facilitaven l'ascens. Així com pujàvem i s'ampliava la visió de la vall (pic d'Alba, *ibón* de la Renclusa) il·luminada pels raigs de sol matiners, començàvem a sentir l'ambient d'alta muntanya de l'excursió. Férem dues llargues pendents nevades, enllaçades, per girar a l'esquerra per un camí evident (cap a la dreta és la Madaleta). A unes roques, a dalt de les glaceres, esperàrem i férem un mos. El grup ja s'havia dividit en dues parts definitivament.

Enfilàrem el primer punt important de l'ascensió, El Portillón, un estret rocallós des del qual es veu el cim de l'Aneto i la glacera que hem de travessar. El dia era magnífic i la vista increïble. Així enfilàrem el tram més llarg i dur: la travessia de la glacera de l'Aneto. Xino-xano, vàrem fer el llarg camí. S'ha de dir que aquest estava prou marcat i trepitjat, la qual cosa facilità l'avenç. A

la dreta s'hi alça una ampla paret rocosa i a l'esquerra s'hi troba la pendent nevada de la glacera i la vall. Passàrem les vessants del Puig d'Enmig i del puig Coronas, fins arribar al coll de Coronas. Ens aturàrem a beure i enfilàrem decididament el darrer tram. Aquí la pendent era notable i suposà un major esforç, però la proximitat al cim ens animà a seguir. Nosaltres férem el tram d'una tirada, sense presses, però sense aturades llargues. A les 10,40 h. arribàrem davant del darrer entrebanc: el Pas de Mahoma.

Deixàrem els piolets, pals i motxilles i, aprofitant un impàs del grup que teníem al davant (no es decidien a passar o no), pujàrem ràpidament els darrers metres fins el cim. El Pas de Mahoma no és gaire difícil, però el sobam que hi ha a dreta i esquerra imposa. No és estrany que molta gent ho deixi fer i es quedi sense passar. De fet, es considera que s'ha pujat, ja que sols el separen del cim uns pocs metres i no val la pena passar-ho malament. En uns pocs minuts vàrem ser al cim i ens férem les típiques fotos individuals, en grup (amb la bandera i sense) devora la creu. Desférem el camí de pujada, mentre la gent s'acumulava davant el pas de Mahoma. De fet, quedaren desenes de persones sent coa. Decidírem baixar el primer tram i aturar-nos a una roca per a menjar alguna cosa (els peus els dúiem ben xops) i esperar els companys que encara pujaven. Ens saludàrem, comentàrem la jugada i quedàrem que els esperàrem una estona, a unes roques planes que hi ha enmig de la glacera de l'Aneto.

Ja eren devers les dotze. A poc a poc, amb una neu de cada vegada més fluïda, arribàrem al lloc acordat i ens vàrem seure a esperar. Algú aprofità per prendre el sol i els altres, mentre ens posàvem crema de protecció solar, férem la xerradeta. Mentre esperàvem, el temps començà a embrutar-se. Passada gairebé mitja hora, arribaren tres companys i s'afegiren a la nostra espera. Férem un glopet d'herbes i decidírem seguir, ja ens veuríem al refugi, els altres estaven bé físicament i es torbaven per les coes del pas de Mahoma.

L'endemà pujàrem a l'ibón del Pic d'Alba (matí) i visitàrem l'Ainsa (capvespre).



3 de setembre de 2010

Equador, un país tranquil (1 i 2)

Marigerma Melis



Al bell mig del món...

Equador: País quasi desconegut, sempre el relacionam amb els emigrants que per diferents raons han vingut a viure aquí però que no sempre són acceptats per alguns de nosaltres.

Sabem poques coses d'Equador. És un país a la meitat del món, tot l'any té 12 hores de llum, de les 6 del matí a les 6 del capvespre, ja que es troba situat a la latitud 0° 0' 0". Precisament a 20 km de Quito hi ha un poblet que es diu La Mitad del Mundo, per on passa la línia imaginària de l'equador.

Els equatorians són gent educada, respectuosa, amable i servicial. Pots ser que no tinguin molts de recursos econòmics, però no hi ha pobresa extrema i ningú va pel carrer demanant almoïna, ni als pobles ni a les ciutats. És un país molt tranquil i gairebé no veus policies pels carrers.

La capital, Quito, té 2.5 milions d'habitants, està situada dins una vall de la serra dels Andes, a 2.500 m d'altitud, envoltada de muntanyes de més de 4.000 m. Té una llargària de 45 km i una amplada de 7 km. No s'hi pot construir un metro a causa de l'orografia i el caos circulatori és molt gran, encara que la circulació dels cotxes es reguli, segons la matrícula, en dies alterns. Fa fresca, i si voleu anar-hi durant el nostre estiu, les temperatures són entre 7°C i 15°C.

Les Galápagos, patrimoni de la humanitat

Guayaquil: Es diu així perquè es troba a la província de Guayas, que és el riu

que la travessa per sortir a l'oceà Pacífic. Té 3.5 milions d'habitants i un batle que nom Jaime Nebot, que compleix la segona i darrera legislatura i del qual estan molt orgullosos. És descendent

lucionat de forma diferent al seus "ancestres" continentals, i d'aquesta manera s'han convertit en espècies úniques al planeta i no tenen gens de por dels humans.

10 de setembre de 2010

Viatge al Marroc

Maria del Mar Alzina Ferragut

Vivim en contacte amb múltiples nacionalitats i cultures. Aquest fet és un dels detonants que ens duu a voler conèixer els altres, una miqueta més del seu país, per poder sentir-nos més prop d'ells, per poder entendre moltes coses, també.

Aquesta ha estat la meua segona visita al Marroc. Anys enrere hi vaig anar i el paisatge em va deixar un agradable record. Va créixer el meu interès i em vaig apropar a la seva cultura per mitjà dels meus alumnes i les seves mares marroquines, aprenent a fer menjar marroquí o el te típic amb menta a casa de n'Àsia, Sadia i n'Abdelilah, a casa de n'Amin, n'Ilham i de n'Adam. D'aquesta manera, ells se senten una miqueta integrats, ja que els costa molt, imagin, pel bagatge del passat que duen a dins i sobretot per la seva religió. Els agrada que els demani coses i els faci preguntes relacionades amb la seva manera de viure. Mares marroquines s'han interessat per la nostra cultura culinària i han vingut a casa a aprendre de fer cocarrois i coques, sempre amb la condició que no hi posi saïm, clar! Un dia, els nins marroquins, a l'hora de treure la carmanyola del berenar a l'escola..., varen dur cocarrois fets per les mares. Em va fer gràcia!

En Tòfol i jo vàrem decidir partir, canviant la manera de viatjar. Preparàrem la furgoneta amb una cuina, gelera, llit i dutxa. Els 22 dies de viatge dormírem dedins. Ha estat una expe-





riència diferent i molt interessant, que recomanem a qui s'animi.

El recorregut que férem va començar per la frontera de Melilla, on vérem de primera mà la problemàtica existent entre la policia espanyola i la marroquina. Férem tota la costa mediterrània fins a Oued Laou, baixàrem cap a Chaouen, Fez, Er Rachidia, Erfoud, desert de Merzouga, Tauz, Ouarzazate, creuàrem l'Atlas, Marrakech, Agadir i arribàrem fins a Tan Tan Plage; després pujàrem vorejant la costa per veure l'Atlàntic, passant per Essaouira, Safi, El Jadida, Larache, Asilah i, com a meta, Tànger.

Animau-vos a partir, a l'estiu, vora la mar hi ha bona temperatura, però a l'interior (Fez i Marrakech) arribàrem a 49°C. Si hi heu d'anar..., millor a l'hivern o a la primavera.

30 de setembre de 2010

Crònica de dues sortides als Alps (2009/2010)

Agustí Esteva

Des de fa uns anys el sentiment per la muntanya em porta a passar uns dies de vacances de l'any per a descobrir els seus cims nevats, escalar les seves parets, caminar pels seus boscos i realitzar algunes de les seves vies ferrades.

Aquesta afició per l'alta muntanya, i sempre dins de les meves possibilitats i limitacions, l'he poguda desenvolupar amb seguretat i respecte amb la inestimable ajuda d'un guia que m'ha transmès la confiança necessària per poder assolir aquests petits reptes i així poder contemplar i admirar uns paratges i llocs que només hagués vist a través d'una fotografia o d'un documental.

Per això vull donar les gràcies en primer lloc a la meva família (per l'ajuda prestada) i a Manuel Alonso, guia del Trentino que m'ha acompanyat i allisonat sobre com s'han d'afrontar les sortides en l'alta muntanya.

Fa dos anys va poder veure el reportatge de les Dolomites i les seves vies ferrades. L'any passat i aquest han estat un acostament al bressol de l'alpinisme, que són els Alps, i alguns dels seus cims, encara que per motius meteorològics

no hagi pogut pujar a la seva cota més alta, que és el Mont Blanc, la Muntanya Blanca.

Per acostar-me a aquesta impressionant serralada, que segur que si viatjau per Europa haureu vist, he volat fins a Milà (Malpensa) i des d'allà cap al nord per la Vall d'Aosta. L'any passat vam establir el quarter general a Gourmayer, població al peu del túnel del Mont Blanc, i des d'allà i mitjançant una cabina pujàvem fins a uns 3.375 mts i així poder realitzar diverses ascensions (vies), gairebé sempre sobre glaceres i roques per escometre una bona aclimatació.

Aquest any, el massís del Mont Rosa ha estat el protagonista. Pujant per la Vall d'Aosta, quan arribam al Pont de Sant Martí ens desviem a la dreta i ens endinsam a la Vall de Gressoney o del Lys per pujar fins a la Vila de Gressoney La Trinité. Ens instal·lam en el petit hotel Dufour, regentat per Manuela i el seu marit Carlo (també guia alpi), que pren el nom de la punta més alta d'aquest massís, que és Punta Dufour (4,634 mts).

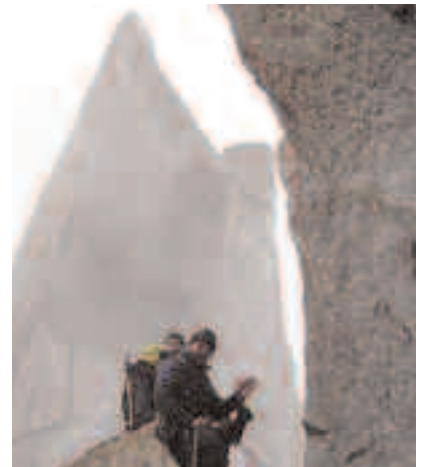
L'endemà vam fer una aproximació amb cotxe fins Staffal, lloc des d'on arrenquen els telefèrics i telecadires per esquiar a l'hivern, encara que en aquells moments estava tot parat sense funcionar, però vam aconseguir un Land Rover que ens va acostar fins a Stolemberg (lloc on ningú vol anar, lleig, ple de pedres soltes i on antigament hi havia una explotació de mines a cel obert), però amb una cota ja de 2,900 mts., i des d'on en unes dues hores i mitja o tres s'aconsegueix arribar al refugi Mantova ja a 3,500 mts., i explotat per l'associació de guies

(actualment és troba en procés de reforma i ben bé se li podria atorgar una estrella Michelin).

A partir d'aquest refugi, ja sobre la glacera de Garstelet i sobretot de l'enorme glacera del Lys, es pot fer una aclimatació perfecta. Es van fent ascensions a cotes que segons passen els dies seran cada cop més altes i ens anirem donant compte com el nostre cos es va adaptant a l'alçada. Notarem com al principi aquesta falta d'oxigen, sumat al desnivell que hem de superar, fan que l'ascensió sigui lenta i fatigosa, però que si se segueix un ritme, se supera (he vist algú que ha de deixar tirada la motxilla per eliminar pes). A mi personalment, per pujar el primer dia una dotzena de graons amb grampons a 4,167 mts. també em va costar prou.

Fins ara era el Pollux (4,091 m), la cota més alta que havia pujat des de Zermatt (Suïssa), però enguany, després d'ascendir al Balmenhorn (4,167 m) amb el seu Crist de la Vette i el seu bivac i pujar al Coll del Lys (4,248 mts) que marca la frontera entre Suïssa i Itàlia, vaig pujar a la punta Gnifetti (4,554 mts) després d'assumir desnivells de més de mil metres. Sobre aquesta punta hi ha el refugi Campanna Regina Margherita, el més alt d'Europa.

He conegut gent increïble per aquestes contrades, des d'un japonès que quan va arribar aquí ja estava aclimatat perquè havia utilitzat una càmera hiperbàrica per a això, fins a un guia de Chamonix de 61 anys i amb dos genolls de titani que pujava al Cervino com si res. Cal dir també que a tots els del refugi també els xocava molt trobar-se amb un mallorquí per aquelles contrades.



MISCEL·LÀNIA



Donat que el 2010 na Maria per sa cuina ha fet poca feina li hem demanat un article àcid i canyer com a contrapunt d'aquestes ensucrades pàgines. El teniu a continuació:

Benvolgut lector que has començat, com la majoria, la lectura d'aquest anuari pel final, és a dir, per aquesta secció, convençut que la traca final és la millor i que no sempre tot acaba bé.

Acabàvem l'anuari de l'any passat advertint que el 2010 seria un any d'inauguracions. O no? Idò ha estat NO! Aquesta sí que és bona. Farem una repassada general al més gros.

La piscina s'ha convertit en el conte de mai acabar. Me deia un tècnic d'esports de Pollença que si això passàs al seu poble la regidora en qüestió ja no hi viuria. I als altres els haguessin fet envant. Però tots sabem que Capdepera és un poble pacient i tolerant. Quan *Cap Vermell* –web– va fer l'enquesta demanant si creien que la piscina s'obriria el 2010, el 80%, coneixedor del *percal*, ja manifestà que no. Jo, de la regidora, hagués agafat els tupinets i cap a ca nostra manca gent. Però ja ho



deia un vell savi: "Es veu que la llet que dóna és molt bona, perquè ningú vol fugir de la mamella". Aquí tothom és responsable. El més penós de tot és que tothom tira pedres i amaga la mà. Al cap i a la fi, tot s'acaba sabent: s'ha rumorejat (i no desmentit) la negociació amb EU amb llocs de feina pel mig. La marxa d'un exdirector general, diuen que fart dels seus caps. I el menfotisme del personal, que consideren que el millor que allà es podia fer és una piscifactoria. L'oposició –el trio calavera, per entendre'ns– no bada boca...i és que els Nadals tenen un bon revés.

Tornant a això de la **mamella** abans esmentada, el circ polític ja ha començat a fer les seves primeres presentacions de candidats. Es parla que

devers 7 o 8 partits es presentaran a les eleccions a Capdepera. És bona o no la mamella? Llavors diuen que el deute municipal és superelevat i que poca cosa hi ha que rascar. Tot i això, les mogudes pels tres primers llocs de les llistes fan fumet. Els telèfons i les anades i vengudes a Palma són espectaculars. També contenen que un grup d'empresaris de la construcció del poble oferiren a un destacat líder polític local tot allò que volgués per tal que es presentàs. Per tant, ho torn a repetir com a tonada santantoniera: És bona o no la mamella? Això de l'altruisme és una dèria hippy dels anys 60 del segle passat, que -com sempre- aquí arribà tard. Per cert, l'anècdota que en Joserrra es va perdre per arribar a Capdepera, és bona. I això que té família serverina, de Can Botó, per més senyes.



És evident que a nivell d'Illes la corrupció i els jutjats han estat a l'ordre del dia. I com diu n'Antònia: «Tants de doblers volen per anar pel món com n'Areal (devora en Matas)? Jo amb aquesta flor no sortiria ni a la finestra de la bugaderia».

Es va obrir el **Cap Vermell** –edifici de serveis turístics, administratius i culturals– a Cala Rajada, dia 13 d'agost, i encara no està inaugurat. Es pensa inaugurar amb el Rèquiem de Mozart. Serà un presagi? I, és clar, com que no els venia cap nom al cap li posaren Cap Vermell. Com el topònim, com l'associació, com la web, com els premis i com aquest anuari. Primer se comentà que havia estat l'arquitecte, llavors la



Junta de Govern. Anà a ple i tampoc en *traurem aguller*. Però sembla que darre hi ha una parella de regidors, que no ha estat capaç d'assumir l'autoria. Això acabarà malament, mirau a quina hora vos ho dic. El duet responsable apuntà cap a l'arquitecte i encara no ha estat capaç d'assumir l'autoria, i la resta de coresponsables no vol parlar del tema en un exercici de participació democràtica. Em consta que tant l'arquitecte tècnic com l'arquitecte de debò han manifestat clarament que la decisió del nom va ser de Rafel Fernández i Sebastià Sureda. *Ala, més clar aigua!* Que ho desmenteixin, si són capaços! Ara bé, trist paper el del beat!

Cap Vermell –associació– plantejà en el seu dia que aquest edifici no fos anomenat MULTIUSOS, i proposà Es Coll d'Os. Ara bé, els que allà han treballat li diuen el MULTI ABUSOS. De l'edifici, puc dir que es va obrir amb mancances d'equipament importants, però com que no està inaugurat... Això sí, abans d'obrir-se ja llegírem publicitat pagada pels arquitectes que deia:

"Can Vermell, arquitectura culta"

Este edificio Multiusos en Cala Rajada de BB arquitectos, Antoni Barceló y Bárbara Balanzó, es una de esas obras destinadas a convertirse en referencia de obligada visita. Se trata de un edificio silencioso y discreto. Es el resultado de una profunda reflexión sobre la tradición y la arquitectura contemporánea localizada en un lugar definido, en un momento concreto. A simple vista saltan las referencias arquitectónicas, las citas a grandes maestros, Alvar Aalto, Rafael Moneo, sin metalenguajes, sin ironía, asumiendo la responsabilidad de hacer algo que nos va a sobrevivir y



que dentro de treinta años ha de seguir siendo contemporáneo y fresco. La idea es muy sencilla, una cáscara pétrea compuesta de unos inteligentes prefabricados de marés alberga una serie de espacios de diversas posibilidades y usos”.



Vaja meravella de meravelles! En primer lloc, CAN VERMELL. Primera errada no corregida. De discret, més aviat poc. Reflexió sobre la localització en un lloc definit. Poc encaixa a Cala Rajada. De fet, els turistes es pensen que són uns grans magatzems. Referències arquitectòniques a altres mestres: Talment la *ciudad de la justicia* de Màlaga. Gràcies a na Bel, que va veure la Pantoja a Telecinco quan anava als jutjats i es



rem de la rellevància d'aquesta videoteca que *Cap Vermell* està creant a You Tube). Si és per això que s'ha de posar més arena, val més que hi hagi roques. També em va agradar molt l'article i vídeo de la conservadora CBS americana titulat: *Com et sentiries si el govern federal llançàs caramulls de doblers en efectiu a l'oceà?* I és que tots els estudis sobre la regeneració artificial de platges tenen molt poca durada. Però tothom en demana, com si no pagassin dels seus. El fet que la cosa no és tan important és que, una vegada feta la manifestació, no n'he tornat sentir a parlar enlloc. Recordem que la platja ja es va omplir de canonades d'arena fa 20 anys. Et giris on et giris, pots trobar què dir, però és escandalós els doblers que hem enterrat en l'antic **Cine Juva** de Cala Rajada per convertir-lo en un centre jove i encara no se sap si s'acabarà o no. El que sempre deim: si paguessin dels seus no ho farien.

L'altre serial de l'any ha estat *lo de l'arena de cala Agulla*. La manifestació, que ara sí, que ara no... Jo en destacaré dues cosetes: Quan en Joan Massanet



va dir allò que "a cala Agulla hi hauria d'haver tres vegades més de para-sols i hamaques dels que hi ha ara", declaracions que sols recollí el vídeo de Cap Vermell (d'aquí a uns anys ens adona-



rem de la rellevància d'aquesta videoteca que *Cap Vermell* està creant a You Tube). Si és per això que s'ha de posar més arena, val més que hi hagi roques. També em va agradar molt l'article i vídeo de la conservadora CBS americana titulat: *Com et sentiries si el govern federal llançàs caramulls de doblers en efectiu a l'oceà?* I és que tots els estudis sobre la regeneració artificial de platges tenen molt poca durada. Però tothom en demana, com si no pagassin dels seus. El fet que la cosa no és tan important és que, una vegada feta la manifestació, no n'he tornat sentir a parlar enlloc. Recordem que la platja ja es va omplir de canonades d'arena fa 20 anys. Et giris on et giris, pots trobar què dir, però és escandalós els doblers que hem enterrat en l'antic **Cine Juva** de Cala Rajada per convertir-lo en un centre jove i encara no se sap si s'acabarà o no. El que sempre deim: si paguessin dels seus no ho farien.

Et giris on et giris, pots trobar què dir, però és escandalós els doblers que hem enterrat en l'antic **Cine Juva** de Cala Rajada per convertir-lo en un centre jove i encara no se sap si s'acabarà o no. El que sempre deim: si paguessin dels seus no ho farien.

Recordem que la platja ja es va omplir de canonades d'arena fa 20 anys.

Et giris on et giris, pots trobar què dir, però és escandalós els doblers que hem enterrat en l'antic **Cine Juva** de Cala Rajada per convertir-lo en un centre jove i encara no se sap si s'acabarà o no. El que sempre deim: si paguessin dels seus no ho farien.

El **Mercat medieval** és que ja ens cau molt lluny, però va ser ua llenegada, grossa. La plaça des Sitjar s'omplí tant que quedà lletja, i llavors qui mou qui? Qualsevol any tendrem un ensurt de seguretats. També hi hagué moguda per la manera de fer pagar els placers. De rebuts, vaja!

Em sap greu per l'amo en Toni *Coix*, que no hi tenia res a veure.

De la setmana anterior, la fallida **trobada gegantera** és *pecata minuta*.

I de la **Mostra de la Llampuga** sempre ens quedarà l'evidència de *Cap Vermell* sobre el "corralet" dels polítics i l'envit de si seran capaços de tornar-ho a fer (el corralet) o els caurà la cara de vergonya. Lluís Cerrada, molt bé!



Encara no he acabat d'aclarir si l'**abocador de son Terrassa** està ben acabat o no. Però al respecte hi ha hagut estirades de monyo i insinuacions de quedar-se doblers, com per anar a fiscalia. I encara bo que el rebombori muntat per aquesta humil pàgina ha fet que els responsables-fantasmes desistissin del projecte de Terra Santa. Que volien fer el part temàtic més horter i *kitsch* (es diu així) de tot Europa? Ai, si nostre Senyor guaitàs per la finestra sols una estoneta! N'hi ha que diuen que això encara no ha acabat i que esperen millors temps per tornar-hi.

Lo de l'Escoleta infantil, allò que sempre s'havia dit guarderia, que es fa al carrer Principal (que de Principal no en



té res) també va camí de costar un ull de la cara. Aquí es veu que els agrada poder comanar dos projectes, pagar-los i llavors fer el darrer amb totes les presses del món. I clar, ningú ha pensat que es fa a un carrer que no té sortida (el carrer Principal és passat Can Rata —on queden les restes de la ràdio). I que als nins i nines de 0-3 anys els hi duen en cotxe. I són 100 que els hi duen i recullen a una mateixa hora. I que la manera de solucionar allò que no té solució és deixar-ho per a la legislatura que ve.



Ja que hem esmentat la ràdio, Capdepera 107.5, és clar, això sí que fa pena! Ha acabat a 0 —ZERO—. Tècnicament i participativament, que és pitjor. Perquè ens adonem de *lo* important que és mantenir i valorar allò que tenim i no anar a cercar..., a cercar-me a cada punt.

Quant a la Policia, hem passat d'atacs furibunds de l'oposició al silenci més sepulcral. I per què? Perquè no hi era el qui comanda. Perquè sabent el que saben aquells que han de saber pre-



fereixen callar i tenir-nos "in albis". Diu el meu gendre que els poli-

cies són com els àrbitres; tothom sap que hi són però passen desapercebuts. I clar, què millor per passar desapercebuts que no ser-hi? Tal volta hem descobert que no els hem de mester! I, clar, quan ha tornat el cap de la guarda tota la gàbia s'ha tornat a esvalotar. Ara, que caduqui un expedient...

Per la Sala crec que tenen una dinàmica que ja emprava un polític famós. Era allò de tenir damunt la seva taula de feina (per dir alguna cosa) dos caramulls, grans, molt grans, de carpetes (ara se'n diuen expedients). Un era el dels "assumptes que el temps resoldrà". Cada cert temps passava les carpetes d'un caramull a l'altre, sense obrir-les ni mirar-les, ni tan sols dir res. Aquest altre caramull era el dels "assumptes que el temps ha resolt".

Pel poble han circulat quatre testaments, 4, diferents de donya Antònia Cursach. S'han torbat molt a acceptar-lo. I ara resulta que posà condicions... si aquestes condicions que se rumoregen són certes, no tinc tan clar que sigui un regal. I a la resta d'hereus que els aprofiti.

També queda per omplir sa bassa d'aigua de Son Jaumell, obrir can Creu d'Inca..., i lla-

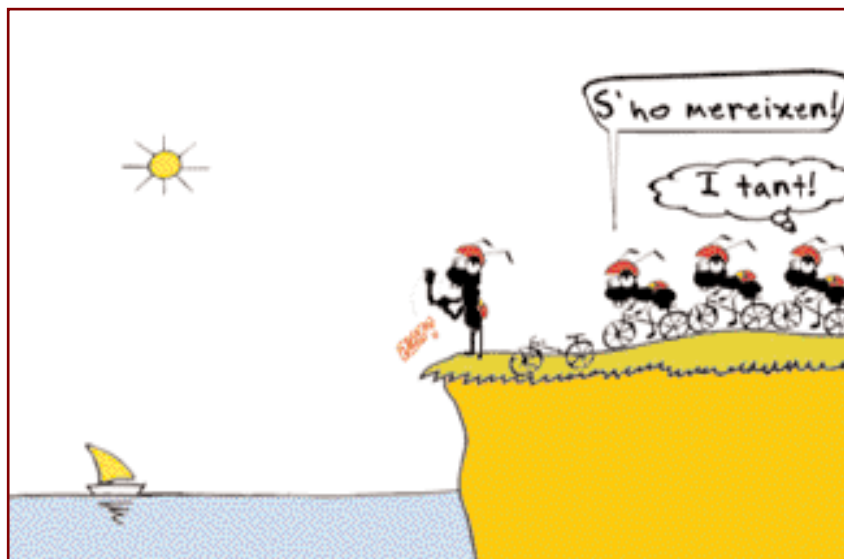
vors decidir què es fa amb la casa consistorial antiga (aquesta és una altra).

Pel que fa al panorama general i sobretot de la corrupció, recordareu que fa temps ja vos vaig dir que *lo* d'en Melcior Mascaró sempre sortia *máscaro*. O no? Sia per les carreteres o bé per la recollida de fems.



Esper que l'any que ve s'eradiqui del vocabulari polític el terme MIG AMBIENT. Perquè no hi ha un mig ambient ni tampoc un ambient sencer. El que es fa, simplement, és una traducció del castellà. L'accepció bona és medi ambient. O no? Na Pepa comentava que deien *mig ambient* perquè ja s'havien carregat l'altra meitat.

Aparcar a cala Agulla ja val 4 € i ningú diu res quan no hi ha res massa





legal. I entrar al Castell, 3?, això sí, amb dues exposicions i audioguies que poca gent demana. Quant a l'exposició sobre el Castell, molt correcta, molt clàssica. Tant que s'hagués pogut fer fa 30 anys. No té cap element audiovisual ni interactiu... La pròxima!

Un record per al Tucan, hotel esbucat i que es convertirà, després de moltes molèsties, en una illa de pisos.



El Son Moll, l'hotel, segueix igual. Mirau com era fa temps.



Per acabar, recordar que vaig descobrir *el duo* a les pàgines VIP de Brisas quan anaren a l'ITB de Berlín.



Però pel que fa al *glamour*, res com que vinguin els **Borbons**, els reis de les Espanyes, encara que sia a Can March (no podia ser menys!). Una gentada per veure'ls passar. No entenc res. Ara, l'ensurt de la gent que viu prop del Clot de sa Grava amb la polseguera i renou dels helicòpters fou sonat. I *lo* de canviar la placa perquè al final vengué na Sofia...



Una del tren: na **Bel Lladó**, soncarionera i cap de la plataforma **Alternativa al Tren**, deia l'altre dia que són els que tenen més suport social perquè han aconseguit més de 2.000 amics al Facebook. I d'aquí arriba a la conclusió que "por tanto, como se puede ver, el Tren de Manacor-Artà-Cala Ratjada manifiesta un gran rechazo por la población". Si té tant de suport digital, per què no fa una caminadeta, marxa o manifestació? Estic ben segura que, si els magatzems del tren no els haguessin fet a la finca de son pare, res de tot això diria.



Per acabar amb les qüestions de la Sala, quedi dit que quatre històrics han deixat l'Ajuntament a final d'any 2010, o estan a punt de deixar-lo: són **Elionor Gómez-Quintero**, **Antoni Melis**, **Julián García-Sotoca** i **Maria Pascual**. La meitat del poble sols els ha conegut en el seu lloc de feina. I això té mèrit. Que gaudeixin a pler d'aquest retir laboral i que la reforma de les pensions no els afecti.





Quatre cosetes més. És molta la gent que sospira perquè hi hagi un Mercadona al municipi. Començarien a canviar les coses? Els preus? O no?



Les parets de la carretera de can Patilla no aguanten dretes dels cops que peguen els conductors nocturns cada setmana. Ja ho hem advertit moltes vegades. Si no s'hi posa remei, qualche dia tendrem cosa grossa.

La millor enquesta de *Cap Vermell* aquest any ha estat *lo* de la tapa del vàter. Que són de mentiders els homes! Ningú no es creu que el 42% baixi sempre la tapa després de fer les seves necessitats (majors o menors). Per cert, estaria bé fer l'enquesta a les dones, demanant-los: Els homes del teu redol, baixen la tapa del vàter?, o millor encara, sobre la seva punteria, ha, ha, ha. Això són enquestes i no demanar a qui votaràs l'any que vé!



I si no rebeu els correus den Tomeu Bombu demanau-li al correu casbom-bu@casbom-bu.com que els vos remeti. Tendreu una anàlisi acurada de la realitat. I tal com deia Sant Agustí: **"Desemascarar la Bèstia és vèncer-la"**.



I pel que fa al *govern tripartit de l'oposició* (per dir-ho d'una manera políticament correcta) no hi ha massa esperances. Han estat com *el ca de l'hortolà, que no menja ni deixa menjar*. Clar, ells diran que d'aquesta manera han evitat que l'equip de govern fes més desastres. Però na Bel ho té molt clar: dia 23 d'abril de 2009 es va subscriure un pacte a l'oposició per tal de repartir-se els

amb un bon sou al Consell, Capdepera és un hobby, un passatemps. El PP, que no ha paït en quatre anys que els qui governen són els altres, ha sofert importants abandons i Es Grup es dedica a replegar descontents. I jo me deman, perquè és tot tan complicat?

Com a resum he de dir, com diuen les italianes, *e la nave va...* que manca



temes i les crítiques, que els tres partits tenguessin veu i, conseqüentment, votassin plegats. O no? I na Bel ho té tan clar perquè després de cada ple se'ls trobava a l'Orient. On, amb tota la cort, comentaven les jugades. També hem de recordar que en un plenari fou l'equip de govern qui abandonà la Sala.

finezza, sens dubte! I que si *piove...*, *porco governo! e ancora...figlio di la mala madonna!* Déu mos guard ca nostra i que cadascú pregui per ell.

Fins i tot a la manifestació de l'Agulla estaven plegats. I és que ja no es guarden les formes. I llavors envesteixen el Batle. Per molt que ens ho expliquin, costa entendre-ho. O no? O sí! ...m'estim més callar perquè la puc dir massa grossa.

Bé, optimisme per al 2011: GESA posarà comptadors, Alemanya surt de la crisi econòmica i els països del nord d'Àfrica en crisi política. Tornarà l'overbooking?

I com a les rondalles, si no són vius, són morts. I al Cel ens vegem tots plegats (quina tortura quan ho penso). Amen!

A la que li ha sortit més bé la jugada de la ruptura del pacte ha estat a n'Orts. Ara,





Esperança

Sembla que m'ha tocat a mi tornar a presentar per segon any consecutiu aquest conjunt aleatori d'articles que hem convingut a anomenar Anuari *Cap Vermell*, perquè diuen les males llengües que tot això ha estat idea meua i que, per tant, he de pagar-ne les conseqüències. Bé, no discutirem ara si és vera o no és vera que tot això és un invent meu. El cert i segur és que som aquí dalt per parlar-ne una estona. I jo pensava que estava tot dit i no tenia ni punyetera idea del que podia dir de nou. El meu camarada Flaquer, que també es fa dir l'*amu* en Miquel del Recreo, m'ha aconsellat ja moltes vegades que no xerri tant i, sobretot, que no sigui tan exagerat. Però no li faré gaire cas i diré quatre coses sobre tot això de l'anuari, que tant ens preocupa i ens sorprèn a la vegada.

En primer lloc, que, seguint amb la iniciativa anticapitalista que encetàrem l'any passat, no només no hem apujat el preu, sinó que l'hem abaixat a la meitat en una demostració clara que la llei de l'oferta i la demanda és una quimera com a mínim tan gran com ho pugui ser la igualtat entre tots els *homo*s i, és clar, també entre totes les dones.

En segon lloc, que hem seguit l'estela que vàrem començar i que no ha variat el disseny ni la maquetació, i que hem apostat per il·lustrar la coberta, i també part de l'interior, amb les obres de pintors i pintores de Capdepera i de Cala Rajada. Si l'any passat ho férem amb en Mateu Estarellas, enguany ho hem fet amb na Margalida Morey.

I, finalment, vos he de dir que la primera cosa que em va venir al cap quan em varen "convidar" a parlar avui aquí va ser dir que si l'any passat vos vaig

proposar una reflexió sobre el poble a partir de la lectura tranquil·la i pausada de l'anuari, jo, amb aquesta lectura, havia arribat a la conclusió que a través de *Cap Vermell* parlàvem d'un poble que no existeix, que ens havíem inventat, o que havia mort i *noltrus* l'havíem ressuscitat i el feiem caminar com un zombi que s'arrossega pels carrers.



Evidentment això era una més de les meves exageracions de les quals parlava abans.

I ara crec que tot això és una exageració perquè dilluns passat, en una d'aquestes excursions transcendents que faig amb l'*amu* en Sebastià Xerafi, vaig arribar a unes conclusions completament oposades. De vegades no sabem si hem de dir que el tassó està mig buit o està mig ple. I jo no el veia mig buit, el veia buit del tot; aquesta és la veritat. I per això, quan he pensat en la cara que posaria l'*amu* en Miquel del Recreo quan sentís aquestes paraules, mentre caminava cap a les coves de l'Ermita, o de l'Ermita com voldria que ho diguéssim l'*amu* en Xiscu Llissa, he vist clarament que el tassó està mig ple.

Aquest poble no és mort! Però, i n'hauríem de ser ben conscients, això és un miracle!

I és un miracle perquè amb tot el que ens ha caigut al damunt, que no cal ara enumerar perquè tots ho tenim ben present, encara som aquí i fins i tot pot ser que tenguem corda per estona o que, en tot cas, el *nostru* naufragi sigui tan triomfal i profitós com ho va ser el del Golea.

És per això que també en aquesta excursió trascendental, em vaig proposar escriure un dia qualque cosa sobre aquest miracle, una cosa que encara no sé quin format tindrà, ni si serà poesia o serà prosa; l'únic que sé és el títol, i aquest és i serà: **HOMENATGE A CAPDEPERA**. I quan dic Capdepera també dic Cala Rajada perquè, i esper que ho entengueu, jo també som cala-rajader i la meua vida, talment com la del meu heroi de la infantesa, en Tonyico Barruà, no té cap sentit sense Cala Rajada.

A Capdepera i a Cala Rajada tenim una sensació de color verd que ens fa anar endavant i ens protegeix de les bèsties i de les màquines que tenen uns altres plans per a *noltrus*.

Aquesta sensació gabellina i verda és la mateixa que ha fet sobreviure la nostra llengua catalana i la nostra cultura a través de segles negres i tempestuosos i ens ha deixat arribar fins a aquesta Era Digital, on tot és i serà possible, sobretot la nostra llibertat.

I aquesta sensació verda que ens protegeix de la destrucció i de la mort és diu senzillament **ESPERANÇA**.

[Parlament de Miquel Lluï en la presentació de l'Anuari 2009]



Nit de Llevant



L'egua "Nit de Llevant" fou segona en el "Prix de Villéreal", a l'hipòdrom de París-Vicennes, autèntica catedral mundial del trot a final del mes de gener. Guanyà la cursa del Gran Premi de la Diada de Mallorca del mes d'octubre. Aquest any ha esta fora de competició alguns mesos a causa de diverses lesions. Hem de ressenyar que Joan Llabata ha estat nomenat president de la Federació Balear de Trot.

**Ja ho diu alguna glosa santantoniera...
Abans de passar endavant
i aquest apartat concloure
pos una altra glosa a coure
per lloar s'any tan brillant
de s'egua "Nit de Llevant",
que com un llamp se sap moure.**

**A Joan Llabata, igualment,
desitj que duguí es timó
de sa Federació
de Trot encertadament.
Esper que es nou president
encerti en sa gestió.**

Ricardo Aracil



El club d'aerostació Mallorca Balloons de Manacor, per mitjà del seu pilot, el gabellí Ricardo Aracil, han tornat a assolir un èxit més en el món esportiu dels globus aerostàtics, i aquest cop han aconseguint la medalla de plata en el campionat nacional que se celebrà del 15 al 19 de setembre a Lleida, a més de la medalla de bronze en el campionat pre-europeu.

L'associació cultural **Cap Vermell** amb **L'OBRA CULTURAL BALEAR** LLENGUACULTURAPAÍS

www.capvermell.cat www.ocb.cat

The collage features several images: a group of runners in yellow shirts, a group of people posing for a photo, a group of people sitting around a table in a meeting, a stage performance with a large screen, and a blue logo for 'Mallorca magrada' with a thumbs-up icon.



1



2

3



1. Foto guanyadora del segon concurs de fotografia del **MERCAT MEDIEVAL DE CAPDEPERA**. *Falconer*, de Pere Cortada i Obrador.
2. Foto guanyador del concurs de fotografia **QUIN ESTIU... AQUELL DE 2010**, d'agost. *Amics del dimoni*, de Xisco Campins.
3. Foto guanyador del concurs de fotografia **QUIN ESTIU... AQUELL DE 2010**, de juliol. *Cala Agulla, avui tal com ahir*, de Carme Sureda Alzina.



ACTUACIONS A LA PLATAFORMA VIÀRIA

- ▶ Eixamplament de 2 túnels
- ▶ Supressió d'un fals túnel
- ▶ 11 noves obres de drenatge transversal
- ▶ Rehabilitació de 54 obres de drenatge transversal
- ▶ 5 nous passos de ramaderia



ACTUACIONS A CARRETERES I CAMINS

- ▶ 46 camins de reposició per evitar passos a nivell
- ▶ 7 nous passos inferiors i rehabilitació de 2 existents
- ▶ 2 nous passos superiors i rehabilitació de 3 existents



CARACTERÍSTIQUES DEL TRAJECTE

Velocitat màxima interurbana Velocitat màxima dins casc urbà

100 km/h

30 km/h

Durada Manacor-Artà: **30 minuts**



Línia Palma-Inca-Manacor



TRAÇAT

TRAM I Manacor-Son Carrió
11'318 km

TRAM II Son Carrió-Son Servera
9'357 km

TRAM III Son Servera-Artà
8'101 km

Llargària total: **28'776 km**



ACTUACIONS AL MEDI AMBIENT I AL PATRIMONI HISTÒRIC

- ▶ Trasplant de 393 arbres
- ▶ Rehabilitació de:
 - les estacions de Son Carrió, Son Servera i Artà
 - 5 edificis auxiliars a les estacions
 - 14 ponts
 - 1 viaducte
 - 6 casetes guardabarreres

Ja només queda un any perquè s'enllesteixi la reobertura de la línia ferroviària Manacor-Artà. Una iniciativa que dóna un impuls a la comarca del Llevant i converteix Manacor en centre neuràlgic de Mallorca.

El tram tren és un mitjà de transport ecològic, segur, silenciós i accessible, que harmonitza els trajectes urbans i interurbans en un sol vehicle. Una gran projecte que aprofita la

infraestructura ferroviària de l'antiga línia i que permet la recuperació d'un important patrimoni històric.

A partir d'ara podreu informar-vos sobre el projecte al punt d'informació que trobareu al mercat setmanal del vostre poble.

**Amb el tram tren,
>>> el Llevant, endavant.**



Direcció d'Obra
Coordinació General



Assistència tècnica control i vigilància



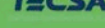
Contractistes Tram 1



Contractistes Tram 2



Contractistes Tram 3





Capdepera

l'aguait de la cultura

